

ΟΙ 7 ΕΟΡΤΕΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

❖ Στην περίοδο της **ΠΑΛΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ** ο ίδιος ο Θεός είχε καθιερώσει **ΕΠΤΑ** ετήσιες εορτές και **ΜΙΑ** εβδομαδιαία εορτή, που ήταν η ημέρα του Σαββάτου, συνολικά **οκτώ** εορτές και διέταξε τους Ισραηλίτες να τις εορτάζουν με όλες τις λεπτομέρειες που Αυτός τους έδωσε. Μέσα στις εορτές αυτές ο Θεός είχε "**κρύψει**" αιώνιες αλήθειες, τις οποίες ήθελε να αποκαλύψει στους αγίους Του. Οι εορτές αυτές ήταν τύποι **μελλοντικών αγαθών** και **αληθειών**, που είχαν σχέση με την έλευση του Μεσσία και το έργο Του για τη σωτηρία του ανθρώπου, καθώς και με τη νικηφόρα πορεία της νέμψης εκκλησίας του Χριστού.

❖ Στην περίοδο της **ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ** η Ορθόδοξη και η Καθολική Εκκλησία στο επίσημο εορτολόγιό τους έχουν συμπεριλάβει για να τιμούν και να εορτάζουν πλήθος αποθανόντων αγίων και μαρτύρων του Ιησού Χριστού και έχουν καθιερώσει και μία ειδική ημέρα το χρόνο για να τιμούν τη μνήμη των **«αγίων ΠΑΝΤΩΝ»**, για να εορτάζουν όλους ανεξαιρέτως τους "αγίους" και ειδικότερα αυτούς που δεν αναφέρονται ονομαστικά σε κάποια συγκεκριμένη ημέρα το χρόνο.

❖ Στο βιβλίο αυτό γίνεται παρουσίαση και ανάλυση των επτά ετήσιων εορτών που ο Θεός είχε δώσει, οι οποίες προφητικά και χρονολογικά καλύπτουν όλα τα γεγονότα από τη **ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ** μέχρι τη **ΣΥΝΤΕΛΕΙΑ** του κόσμου. Δίνονται απαντήσεις σε ερωτήματα, που απασχολούν κάθε ειλικρινή εκζητητή της αλήθειας και μελετητή της Βίβλου, όπως:

- Πως τηρούσαν τις εορτές στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης;
- Ποιος ήταν ο προφητικός συμβολισμός των εορτών;
- Ισχύουν οι εορτές αυτές και στην περίοδο της Καινής Διαθήκης;
- Τι δίδαξαν ο Ιησούς και οι απόστολοι για τις εορτές αυτές;
- Η πρώτη αποστολική εκκλησία εφάρμοζε τις εορτές αυτές;
- Οι σημερινές εορτές είναι από το Θεό ή είναι ανθρώπινες;

❖ Στο τέλος του βιβλίου γίνεται μια σύντομη περιγραφή για την **αναβίωση** των αρχαίων ειδωλατρικών εορτών και δοξασιών μέσα στη χριστιανική θρησκεία και για την **ευθύνη** που έχει ο πιστός όταν ενεργά συμμετέχει στον εορτασμό αυτών και δεν υπακούει στις εντολές του Λόγου του Θεού για μια ζωή με καθαρότητα και αγιότητα.

Για επικοινωνία - ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΤΖΕΛΕΠΗΣ - πληροφορίες
FACEBOOK: Alkiviadis Tzelepis (Groups Filadelfos)
 Τηλ: 694 - 49 21 318 # E-MAIL: filadelfos02@hotmail.com
 YouTube: Filadelfos Channel 1 & Filadelfos Channel 2

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΤΖΕΛΕΠΗΣ

ΟΙ 7 ΕΟΡΤΕΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

Πάσχα
 Αζύμων
 Δράγματος

Πεντηκοστή
 Σαλπίγγων

Εξίλασμου
 Σκηνοπηγίας

Τι ισχύει στην Παλαιά Διαθήκη και τι ισχύει σήμερα

ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΤΖΕΛΕΠΗΣ

ΟΙ 7 ΕΟΡΤΕΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

*«Αυτές είναι οι εορτές του Κυρίου, συγκαλέσεις άγιες,
τις οποίες θέλετε διακηρύξει εις τους καιρούς αυτών»
(Λευιτικό ΚΓ:4)*

1η έκδοση 2019

«ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ - FILADELFOS»

© COPYRIGHT 2019

για την Ελληνική γλώσσα:
ALKIVIADIS TZELEPIS (“ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ”)
www.facebook.com/groups/filadelfos

ΕΚΔΟΣΗ ΠΡΩΤΗ: 02/2019
ΑΝΑΤΥΠΩΣΗ: 04/2024

✦
Επιμέλεια έκδοσης, κειμένων
ΗΥ, Μοντάζ, Εξώφυλλο:
ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΤΖΕΛΕΠΗΣ
Τηλ. επικοινωνίας - Viber - WhatsApp:
694 - 49 21 318

✦
FACEBOOK (3 λογαριασμοί):
Alkiviadis Tzelepis (Filadelfos)
Groups 1: «ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ - FILADELFOS»
Groups 2: «Βιβλιοθήκη ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ»

✦
E - MAIL:
www.AlkiviadisFiladelfos.com

✦
E - MAIL
filadelfos02@hotmail.com
alkiviadistzelepis@yahoo.gr

✦
YOUTUBE
Filadelfos Channel 1 & F. Channel 2
FiladelfosTV - music, Filadelfos FILMS
Filadelfos HOLY BIBLE

Επιτρέπεται
η αναδημοσίευση αποσπασμάτων μόνον
του παρόντος βιβλίου,
χωρίς αλλοίωση ή μεταβολή του κειμένου,
και με την αναγραφή των ονομάτων
του συγγραφέα και του εκδότη
(Ν.2121/1993, άρθρο 18, παρ.1-2)

ISBN: 978 - 960 - 6783 - 32 - 6

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

ΠΡΟΛΟΓΟΣ	05
-----------------------	----

Κεφάλαιο ΠΡΩΤΟ

ΓΕΝΙΚΑ ΣΧΟΛΙΑ ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΟΡΤΕΣ	07
1. Ο ΤΥΠΟΛΟΓΙΚΟΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑΣ ΤΩΝ ΕΟΡΤΩΝ.....	07
2. Η ΘΕΙΑ ΠΡΟΕΛΕΥΣΗ ΤΩΝ ΕΟΡΤΩΝ.....	09
3. ΧΡΟΝΟΣ ΤΕΛΕΣΗΣ ΤΩΝ ΕΟΡΤΩΝ.....	12
4. ΟΙ ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ και Ο ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΣ ΤΟΥΣ.....	14

Κεφάλαιο ΔΕΥΤΕΡΟ

ΟΙ 7 ΕΟΡΤΕΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ	17
A. ΚΑΤΗΓΟΡΙΕΣ ΕΟΡΤΕΣ και ΕΚΠΛΗΡΩΣΗ ΤΟΥΣ	17
B. ΤΥΠΟΛΟΓΙΑ ΗΜΕΡΑΣ - ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ - ΧΙΛΙΕΤΗΡΙΔΑΣ..	18
1. Εορτή 1η - ΠΑΣΧΑ (14 Νισάν)	20
2. Εορτή 2η - ΑΖΥΜΩΝ (15 - 21 Νισάν)	26
3. Εορτή 3η - ΔΡΑΓΜΑΤΟΣ (17 Νισάν)	30
4. Εορτή 4η - ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ (Σιβάν)	35
5. Εορτή 5η - ΣΑΛΠΙΓΓΩΝ (1η Τιςρί)	42
6. Εορτή 6η - ΕΞΙΛΑΣΜΟΥ (10 Τιςρί)	46
7. Εορτή 7η - ΣΚΗΝΟΠΗΓΙΑΣ (15 - 21 Τιςρί)	51

Κεφάλαιο ΤΡΙΤΟ

Η 8η ΗΜΕΡΑ & Ο ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΣ ΤΗΣ	57
---	----

Κεφάλαιο ΤΕΤΑΡΤΟ

ΑΡΧΑΙΕΣ ΔΟΞΑΣΙΕΣ & ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ	59
--	----

Κεφάλαιο ΠΕΜΠΤΟ

ΕΞΕΛΘΕΤΕ ΕΚ ΜΕΣΟΥ ΑΥΤΩΝ	67
1. ΟΙ ΕΟΡΤΕΣ ΣΤΙΣ ΗΜΕΡΕΣ ΜΑΣ	67
2. Ο ΣΥΜΒΙΒΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΠΙΣΤΟΥ	69
3. Η ΠΡΟΣΩΠΙΚΗ ΣΟΥ ΘΕΣΗ ΕΥΘΥΝΗΣ	72

ΠΙΝΑΚΕΣ - ΣΧΕΔΙΑΓΡΑΜΜΑΤΑ	75
---------------------------------------	----

ΣΗΜΕΙΩΣΗ

Για την εύκολη κατανόηση του κειμένου της Αγίας Γραφής από τον αναγνώστη, στο παρόν βιβλίο χρησιμοποιείται **το κείμενο της μετάφρασης του Αρχιμ. Νεόφυτου Βάμβα** (έκδοση «ΒΙΒΛΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ»). Λέξεις εδαφίων που βρίσκονται **σε παρένθεση**, δεν υπάρχουν στο αρχαίο πρωτότυπο Ελληνικό κείμενο.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ο άνθρωπος σήμερα έχει θεσπίσει και καθιερώσει πλήθος θρησκευτικών εορτών. Η Ορθόδοξη και η Καθολική Εκκλησία στο επίσημο **ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟ** τους έχουν συμπεριλάβει για να τιμούν και να εορτάζουν πλήθος αποθανόντων αγίων και μαρτύρων του Ιησού Χριστού και έχουν καθιερώσει και μία ειδική ημέρα το χρόνο για να τιμούν τη μνήμη των **«αγίων ΠΑΝΤΩΝ»** και να εορτάζουν όλους ανεξαιρέτως τους "αγίους" και ειδικότερα αυτούς που δεν αναφέρονται ονομαστικά σε κάποια συγκεκριμένη ημέρα το χρόνο.

Στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης ο ίδιος ο Θεός, δια μέσου του Μωυσή, είχε διατάξει του Ισραηλίτες να τηρούν **ΕΠΤΑ ετήσιες** εορτές και **ΜΙΑ εβδομαδιαία** εορτή, που ήταν η έβδομη ημέρα του **Σαββάτου**, συνολικά **οκτώ εορτές** (βλ. Λευιτικό ΚΓ' και Έξοδος ΙΒ'). Μέσα στις εορτές αυτές ο Θεός είχε "κρύψει" αιώνιες αλήθειες, τις οποίες ήθελε να αποκαλύψει στους αγίους Του. Οι εορτές αυτές ήταν τύποι **μελλοντικών αγαθών και αληθειών**, που είχαν σχέση με την έλευση του Μεσσία και το έργο Του για τη σωτηρία του ανθρώπου, καθώς και με τη νικηφόρα πορεία της νύμφης εκκλησίας του Ιησού Χριστού.

Όσοι ασχολούνται με τον Λόγο του Θεού, την Αγία Γραφή, γνωρίζουν πολύ καλά ότι οι απόστολοι, οι μαθητές και γενικά ολόκληρη η πρώτη αποστολική εκκλησία δεν τηρούσαν τις εορτές που ο Θεός είχε διατάξει τους Ισραηλίτες να ακολουθούν και να εφαρμόζουν μέσα στη λατρεία τους, κατά την περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης, αλλά ούτε και είχαν καθιερώσει άλλες εορτές, αφού ιστορικά είναι επιβεβαιωμένο ότι οι εορτές που ακολουθούν σήμερα τα μεγάλα χριστιανικά δόγματα χρονολογικά άρχισαν να καθιερώνονται από την εποχή του αυτοκράτορα Κωνσταντίνου και μετά.

Στο βιβλίο των πράξεων των Αποστόλων, που εξιστορεί την πορεία της πρώτης αποστολικής εκκλησίας, διαβάζουμε ότι ο απόστολος Παύλος, σε όποια ειδωλολατρική πόλη πήγαινε, εκτός της Ιουδαίας (Μικρά Ασία, Ελλάδα, κλπ), το πρώτο μέλημά του ήταν να έρθει

σε επαφή με τους ομοεθνείς του Ιουδαίους, κυρίως κατά την ημέρα του Σαββάτου, καθόσον οι Ιουδαίοι, μη έχοντας δεχτεί τον Ιησού ως τον υπεσχημένο Μεσσία, **συναθροίζονταν πάντοτε τα Σάββατα**, σύμφωνα με το διατεταγμένο του νόμου του Θεού. Αυτό όμως, πρόκειται για ένα καθαρά **ιστορικό γεγονός** που περιγράφεται και δεν έχει καμιά σχέση με το εάν το Σάββατο, ως η **ημέρα του Κυρίου**, μετά την Πεντηκοστή, εξακολούθησε να ισχύει, ή καταργήθηκε, ή μεταφέρθηκε ή άλλαξε. Επίσης στις Πράξεις δεν γίνεται καμιά μνεία για τον εορτασμό των 7 ετήσιων εορτών.

Τα ερωτήματα που απασχολούν έναν ειλικρινή εκζητητή της αλήθειας είναι: **«Γιατί** οι εορτές είχαν καθιερωθεί από το Θεό στην Παλιά Διαθήκη, τι συμβόλιζαν και ποια ήταν η σημασία τους; **Γιατί** στην περίοδο της Καινής Διαθήκης έχουν καθιερωθεί πλήθος διαφορετικών εορτών; **Τι** αναφέρει η Αγία Γραφή για τις εορτές αυτές, είναι σύμφωνα με όσα δίδαξε ο Ιησούς και οι απόστολοι; **Πρέπει** να τις τηρούμε, ή είμαστε παραβάτες των εντολών του Κυρίου;». τα ερωτήματα αυτά, βρίσκουν καθαρή απάντηση στα επόμενα κεφάλαια.

Στο τέλος του βιβλίου γίνεται μια σύντομη περιγραφή **ΤΟΣΟ για την αναβίωση** των αρχαίων ειδωλολατρικών εορτών και δοξασιών που με την πάροδο των αιώνων υιοθετήθηκαν από τη χριστιανική θρησκεία και έγιναν ένα αναπόσπαστο κομμάτι της καθημερινής λατρευτικής ζωής, **ΟΣΟ και για την ευθύνη** που έχει ο κάθε πιστός όταν ενεργά συμμετέχει στον εορτασμό αυτών και δεν υπακούει στις εντολές του Θεού για μια ζωή με καθαρότητα και με αγιότητα.

Για την καλύτερη κατανόηση του θέματος στο τέλος του βιβλίου παρατίθενται **ΠΙΝΑΚΕΣ** και **ΣΧΕΔΙΑΓΡΑΜΜΑΤΑ**, που δείχνουν την πορεία των γεγονότων από τη δημιουργία μέχρι τη συντέλεια του κόσμου, ώστε ο ενδιαφερόμενος αναγνώστης να έχει μια σφαιρική και αντικειμενική γνώση της θαυμαστής αποκάλυψης του Θεού για την προφητική "ιστορία του μέλλοντος".

Τέλος, πολλά εδάφια απλά αναφέρονται και δεν αναγράφονται ολόκληρα, λόγω του περιορισμένου χώρου της ύλης. Θα πρέπει ο αναγνώστης να τα βρίσκει από την Βίβλο του, να τα μελετά και να τα συσχετίζει με το θέμα του κεφαλαίου που αυτά αναφέρονται.

Κεφάλαιο ΠΡΩΤΟ

ΓΕΝΙΚΑ ΣΧΟΛΙΑ ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΟΡΤΕΣ

1. Ο ΤΥΠΟΛΟΓΙΚΟΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑΣ ΤΩΝ ΕΟΡΤΩΝ

Στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης ο ίδιος ο Θεός είχε καθιερώσει **ΕΠΤΑ** ετήσιες εορτές και **ΜΙΑ** εβδομαδιαία εορτή, που ήταν η έβδομη ημέρα του **Σαββάτου**, συνολικά **οκτώ εορτές** και διέταξε τους Ισραηλίτες να τις εορτάζουν με όλες τις λεπτομέρειες που Αυτός τους έδωσε. Οι εορτές αυτές αναφέρονται ειδικά στο Λευϊτικό, κεφ. ΚΓ' και στην Έξοδο, κεφ. ΙΒ'. Στο Λευϊτικό ΚΓ:1-4 γράφει:

- «Και ελάλησε Κύριος προς τον Μωϋσήν, λέγων, Λάλησον προς τους υιούς Ισραήλ και ειπέ προς αυτούς, ΑΙ ΕΟΡΤΑΙ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ, τας οποίας θέλετε διακηρύξει ΣΥΓΚΑΛΕΣΣΕΙΣ ΑΓΙΑΣ, **αύται** (είναι) **αι εορταί μου**.
- Εξ ημεράς θέλεις κάμνει εργασίαν, την δε εβδόμην ημέραν (είναι) **σάββατον αναπαύσεως, συγκάλεσις αγία**. ΟΥΔΕΜΙΑΝ εργασίαν θέλετε κάμει· είναι **σάββατον του Κυρίου** εις πάσας τας κατοικίας σας.
- Αύται (είναι) αι εορταί του Κυρίου, **συγκαλέσεις αγιαί, τας οποίας θέλετε διακηρύξει εν τοις καιροίς αυτών**».

Οι επτά ετήσιες εορτές, κατά σειρά, είναι:

- (1) **ΠΑΣΧΑ** - 14η του 1ου Εβραϊκού μήνα Νισάν
- (2) **ΑΖΥΜΩΝ** - Από 15-21 του μήνα Νισάν - 7 ημέρες
- (3) **ΔΡΑΓΜΑΤΟΣ "ΕΚ" ΤΩΝ ΑΠΑΡΧΩΝ ΤΟΥ ΘΕΡΙΣΜΟΥ** - 17η Νισάν. Η εορτή αρχίζει την επομένη του Σαββάτου, το οποίο περιέχεται στην εβδομάδα της εορτής των Αζύμων
- (4) **ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ, ή ΠΡΩΤΟΓΕΝΝΗΜΑΤΩΝ, ή ΕΒΔΟΜΑΔΩΝ, ή ΘΕΡΙΣΜΟΥ, ΑΠΑΡΧΩΝ** (του ΘΕΡΙΣΜΟΥ) Εορταζόταν τον 3ο μήνα Σιβάν, **πενήντα ημέρες** μετά την εορτή του Δράγματος (50 ημέρες μετά την 17η Νισάν)

- (5) **ΣΑΛΠΙΓΓΩΝ** - Την 1η του 7ου μήνα Τισρί
- (6) **ΕΞΙΛΑΣΜΟΥ** - Την 10η του μήνα Τισρί
- (7) **ΣΚΗΝΟΠΗΓΙΑΣ** - Από 15-21 του μήνα Τισρί - 7 ημέρες

Στα επόμενα κεφάλαια θα γίνει ανάλυση των εορτών αυτών και θα δούμε με λεπτομέρειες τι απεικονίζουν ή τι συμβολίζουν, ποια είναι η τυπολογία τους για μας σήμερα και εάν πρέπει ή όχι να τηρούμε τις εορτές αυτές, αφού ο ίδιος ο Θεός τις είχε θεσπίσει ή εάν αντικαταστάθηκαν από άλλες.

Μέσα στις εορτές αυτές ο Θεός είχε "**κρύψει**" αιώνιες αλήθειες, τις οποίες ήθελε να αποκαλύψει στους αγίους Του. Ο Θεός "προ καταβολής κόσμου" είχε προγνωρίσει τον Υιό Του και την εκκλησία Του και είχε σχεδιάσει με λεπτομέρειες το σχέδιο της σωτηρίας του ανθρώπου από την πτώση του στην αμαρτία και την απομάκρυνσή του απ' Αυτόν. Οι εορτές ήταν **τύποι** μελλοντικών αγαθών και αληθειών, που εκτός από την έλευση του Μεσσία και το έργο Του, παρουσίαζαν ταυτόχρονα και τη νικηφόρα πορεία της νύμφης εκκλησίας του Χριστού. Ο Θεός προείδε και προείπε αυτά τα οποία θα γινόντουσαν στο μέλλον. Συνήθως η ιστορία γράφεται από γεγονότα που ήδη συνέβησαν. Η Βίβλος κάνει το αντίθετο, μας εξιστορεί με λεπτομέρειες την **ιστορία του μέλλοντος**, είναι το μοναδικό βιβλίο που περιγράφει με αξιοπιστία μελλοντικά γεγονότα, γιατί συγγραφέας είναι ο ίδιος ο Θεός, δια μέσου των αγίων ανδρών Του, τους οποίους ενέπνευσε με το Πνεύμα Του: «*Και έχομεν βεβαιότερον τον προφητικόν λόγον, εις τον οποίον κάμνετε καλά να προσέχητε ως εις λύχνον φέγγοντα εν σκοτεινώ τόπω, εωσού έλθη η αυγή της ημέρας και ο φωσφόρος ανατείλη εν ταις καρδίαις υμών· τούτο πρώτον εξεύροντες, ότι ουδεμία προφητεία της γραφής γίνεται εξ ιδίας του προφητεούντος διασαφήσεως· διότι δεν ήλθε ποτέ προφητεία ΕΚ ΘΕΛΗΜΑΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥ, αλλ' υπό του Πνεύματος του αγίου κινούμενοι ελάλησαν οι άγιοι άνθρωποι του Θεού*» (Β' Πέτρου Α:19-21).

Οι εορτές ήσαν τελετουργικές πράξεις, που εκτός του ότι ήσαν τύποι μελλοντικών αληθειών, ήσαν και γεγονότα των παθημάτων του λαού Ισραήλ, τα οποία σήμερα είναι τύποι για τον πνευματικό Ισραήλ, το σώμα της εκκλησίας του Ιησού Χριστού: «*Ταύτα δε έγειναν*

παραδείγματα ημών, διά να μη ήμεθα ημείς επιθυμηταί κακών, καθώς και εκείνοι επεθύμησαν Ταύτα δε πάντα εγίνοντο εις εκείνους παραδείγματα, και εγράφησαν προς νουθεσίαν ημών, εις τους οποίους τα τέλη των αιώνων έφθασαν» (Α' Κορινθίους Ι'10:6,11).

Μέσα στην εορτές διακρίνουμε δύο βασικά χαρακτηριστικά, την ΤΥΠΟΛΟΓΙΑ και την ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ, τα οποία αναφέρονται ή υποκρύπτουν μελλοντικά γεγονότα. Η διαφορά μεταξύ τους είναι ότι η **μεν τυπολογία** απεικονίζει τα μελλοντικά γεγονότα με την ενέργεια τελετουργικών πράξεων, όπως ήταν η θυσία των ζώων που απεικόνιζαν τη θυσία του Ιησού, η **δε προφητεία** αναφέρεται σε μελλοντικά γεγονότα διά γλωσσικών απεικονίσεων, δηλαδή διά του λόγου

2. Η ΘΕΙΑ ΠΡΟΕΛΕΥΣΗ ΤΩΝ ΕΟΡΤΩΝ

Ο Θεός λέγει *«αὗται είναι αι εορταί ΜΟΥ»*, που φανερώνει τη θεία προέλευσή τους. Ήσαν *«συνγκαλέσεις άγιοι»*, που σημαίνει ότι οι συμμετέχοντες θα έπρεπε να συμμετάσχουν με **αγιασμό και καθαρότητα καρδιάς**. Κατά τη διάρκεια των εορτών δεν γινόταν καμιά απολύτως εργασία, παρά μόνο υπήρχε λατρεία στο Θεό. Οι εορτές δεν γινόντουσαν για επικοινωνία των Ισραηλιτών μεταξύ τους, ούτε ήσαν κοινωνικές εκδηλώσεις (όπως γίνεται σήμερα), αλλά ήταν η **συνάντησή τους με το Θεό** και έτσι ερχόντουσαν και σε πραγματική "κοινωνία μετ' αλλήλων". Υπήρχε μια πραγματική ευφροσύνη στις εορτές αυτές, σαν πνευματικό αποτέλεσμα της συνάντησης του λαού με το Θεό (βλ. Δευτερονόμιο Ιζ':11-15, Ησαΐας ΚΕ:6, ΞΑ:10, Ψαλμός ΡΚΒ:1, Λουκάς ΚΕ:24, Ματθαίος ΚΒ:1-31, Α' Θεσσαλονικείς Ε:9, κλπ).

Αυτό τυπολογικά έχει ισχύ και για την εκκλησία στην περίοδο της Καινής Διαθήκης, όπου οι πιστοί πρέπει να έχουν αληθινή επικοινωνία με τον Θεό και εφόσον αυτό συμβαίνει, τότε έχουν και κοινωνία μεταξύ τους: *«ΕΑΝ ΕΠΙΩΜΕΝ ότι κοινωνίαν έχομεν μετ' Αυτού (με το Θεό) και περιπατώμεν εν τω σκότει, ψευδόμεθα και δεν πράττομεν την αλήθειαν· ΕΑΝ όμως ΠΕΡΙΠΑΤΩΜΕΝ εν τω φωτί, καθώς αυτός είναι εν τω φωτί, (τότε) έχομεν κοινωνίαν μετ' αλλήλων, και το αίμα του Ιησού Χριστού του Υιού αυτού καθαρίζει ημάς από πάσης αμαρτίας»* (Α' Ιωάννου Α:6-7). Αυτή η ζωντανή πνευματική επικοινωνία των αγίων πρώτα με τον Θεό (κατακόρυφα) και μετά μεταξύ τους (οριζόντια), φέρνει τον καθαρισμό κάθε αμαρτίας με το πολύτιμο αίμα του αναμάρτητου

Αμνού, του Ιησού, που χύθηκε στο Γολγοθά.

Κύριο χαρακτηριστικό των επτά ετήσιων εορτών είναι η **ΑΝΑΠΑΥΣΗ του λαού**, γι' αυτό προτάσσεται η μία εβδομαδιαία εορτή του ΣΑΒΒΑΤΟΥ (Λευιτικό ΚΓ:3), η οποία είναι "τύπος" της **αληθινής ανάπαυσης του πιστού** όταν βαπτιστεί με το άγιο Πνεύμα του Θεού. "ΣΑΒΒΑΤΟ" σημαίνει "ΑΝΑΠΑΥΣΗ" (για το θέμα αυτό διάβασε το βιβλίο των εκδόσεων μας με τίτλο "Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΗΜΕΡΑ"). Ο Ιησούς που κατοικεί μέσα μας δια του αγίου Πνεύματος του Πατέρα Θεού είναι το δικό μας "σάββατο" (ανάπαυση) στην Καινή Διαθήκη. Ο ίδιος μας λέγει: *«Έλθετε προς με, πάντες οι κοπιώντες και πεφορτισμένοι, και εγώ θέλω σας αναπαύσει»* (Ματθαίος ΙΑ:28), που Οι εορτές αυτές ήταν **«σκιά μελόντων γεγονότων»**, τα οποία όταν θα εκπληρώνονταν, οι εορτές θα έπαυαν να ισχύουν. Από τις 7 ετήσιες εορτές, μέχρι σήμερα (21ος αιώνας) έχουν εκπληρωθεί οι 4 πρώτες και η επόμενη εορτή, η 5^η κατά σειρά, η εορτή των Σαλπίγγων, θα εκπληρωθεί με την αρπαγή της εκκλησίας.

Εκτός από τις παραπάνω 7 ετήσιες εορτές, οι Ισραηλίτες είχαν καθιερώσει και άλλες εορτές, **ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΕΧΟΥΝ ΕΝΤΟΛΗ ΑΠΟ ΤΟ ΘΕΟ ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΟΥΝ ΚΑΤΙ ΤΕΤΟΙΟ**, που σημαίνει ότι, εφόσον δεν θα τις τηρούσαν, δεν θα είχαν καμιά αμαρτία ενώπιον του Θεού. Τέτοιες εορτές ήταν η **εορτή των Φουρείμ** (βλ. Εσθήρ Θ:26-28) και οι **εορτές ορισμένων μηνών**, που αναφέρονται στον Ζαχαρία Η:19. Την εορτή των Φουρείμ την καθιέρωσαν οι Ισραηλίτες για να θυμούνται τη θαυμαστή επέμβαση του Θεού να αποκαλύψει και να ξεσκεπάσει την σκευωρία του Πέρση στρατηγού **Αμμάν** σε βάρος του αυλικού του βασιλιά, του Ιουδαίου **Μαροδοχαίου** και την προγραμματισμένη από τον Αμμάν ημέρα και ώρα, αντί να βρεθεί ο δούλος του Θεού στην κρεμάλα, βρέθηκε ο συκοφάντης Αμμάν μαζί με τους 10 γιους του, με διαταγή του ίδιου του βασιλιά. Οι Ιουδαίοι, με προτροπή της βασίλισσας **Εσθήρ** και του Μαροδοχαίου καθιέρωσαν την 14η και 15η ημέρα του μήνα Αδάρ να είναι ημέρα ευφροσύνης και συμποσίου, να είναι ημέρα της θαυμαστής επέμβασης του Θεού.

Την εορτή των Φουρείμ, καθώς και τις άλλες που καθιέρωσαν οι Ισραηλίτες, ο Θεός τις ανεχόταν και δεν απαιτούσε την τήρησή τους, αφού ο ίδιος δεν τις είχε θεσπίσει. Σε περίπτωση που οι Ισραη-

λίτες δεν τις τηρούσαν, δεν υπήρχε καμιά παρακοή ενώπιον του Θεού, γιατί ήσαν ανθρώπινες εορτές, ήσαν ανθρώπινα διατάγματα.

Με το πέρασμα του χρόνου οι **«εορτές του ΚΥΡΙΟΥ»** έγιναν οι **«εορτές των ΙΟΥΔΑΙΩΝ»**, και βλέπουμε τον μαθητή του Ιησού, τον Ιωάννη, στο ομώνυμο ευαγγέλιό του, αυτό να το επισημαίνει, κάνοντας λόγο για *«πάσχα των Ιουδαίων»* (βλ. Ιωάννης Β:13, ΙΑ:55) και για *«εορτή των Ιουδαίων»* (βλ. Ιωάννης ζ'6:4). Οι εορτές που ο ίδιος ο Θεός θέσπισε, έχασαν το θείο σκοπό και το νόημά τους, έχασαν την αγιότητά τους και έγιναν για τους ανθρώπους πανηγύρια, κοσμικές εορτές και ξεροί θρησκευτικοί τύποι, κάτι που πολύ αυστηρά και με παράπονο κατακρίνει ο Κύριος, λέγοντας:

- **«Όταν έρχησθε ΝΑ ΕΜΦΑΝΙΣΘΗΤΕ ενώπιόν Μου, τις εξήτησεν εκ των χειρών σας τούτο, ΝΑ ΠΑΤΗΤΕ ΤΑΣ ΑΥΛΑΣ ΜΟΥ;**
- **Μη φέρετε πλέον, ματαίας προσφοράς το θυμίαμα είναι βδέλυγμα εις Εμέ τας ΝΕΟΜΗΝΙΑΣ και τα ΣΑΒΒΑΤΑ, την ΣΥΓΚΑΛΕΣΙΝ ΤΩΝ ΣΥΝΑΞΕΩΝ, δεν δύναμαι να υποφέρω, ανομίαν και πανηγυρικήν σύναξιν.**
- **Τας νεομηνίας σας και τας διατεταγμένας εορτάς σας ΜΙΣΕΙ Η ΨΥΧΗ ΜΟΥ, είναι φορτίον εις Εμέ εβαρύνθη να υποφέρω.**
- **Και όταν εκτείνητε τας χείρας σας, θέλω κρύπτει τους οφθαλμούς Μου από σας ναι, όταν πληθύνητε δεήσεις, δεν θέλω εισακούει αι χείρες σας είναι πλήρεις αιμάτων»** (Ησαΐας Α:12-15).

Με απλά λόγια ο Θεός τους λέγει: *«Ποιος σας είπε να εμφανιστείτε μπροστά Μου και να πατήσετε στις αυλές Μου; Δεν θέλω τις προσφορές σας, γιατί είναι βδέλυγμα για Μένα, δεν μπορώ να υποφέρω τις συνάξεις σας και την ανομία σας! Η ψυχή Μου μισεί τις διαταγμένες εορτές σας, είναι μεγάλο φορτίο για Μένα και βαρέθηκα να σας υποφέρω!»*. Είναι φοβερό να ακούμε το δημιουργό του σύμπαντος, τον Θεό της αγάπης να εκφράζει τέτοιο παράπονο για το λαό Του, που τόσο άφθονα τον είχε ευλογήσει, ένα παράπονο που αφορά και την εκκλησία σήμερα, γι' αυτό και η ευθύνη μας ενώπιόν Του είναι μεγάλη.

Για να ευαρεστήσουμε τον Θεό και για να μην πέσουμε στην ειδωλολατρεία και τον τυπικισμό ο Λόγος του Θεού, δια του θεόπνευστου Παύλου, μας προτρέπει να παραστήσουμε στον Θεό τα σώμα-

τά μας θυσία ζωντανή, άγια και ευάρεστη, η οποία θα είναι η λογική μας λατρεία και **να μη συμμορφωνόμαστε** με το σύστημα του κόσμου, αλλά καθημερινά **να μεταμορφωνόμαστε** με την ανακαίνιση του νου μας, δοκιμάζοντας ποιο είναι το τέλειο, το ευάρεστο και το αγαθό θέλημα του Θεού (Ρωμαίους ΙΒ:1-2).

3. ΧΡΟΝΟΣ ΤΕΛΕΣΗΣ ΤΩΝ ΕΟΡΤΩΝ

Όλες οι εορτές τελούνταν **μία φορά** τον χρόνο, ανεξάρτητα από τη χρονική διάρκειά τους. Οι 5 εορτές, Πάσχα, Δράγματος, Πεντηκοστής, Σαλπίγγων και Εξιλασμού ήταν διάρκειας μίας ημέρας, ενώ οι άλλες 2 εορτές, Αζύμων (2η κατά σειρά) και Σκηνοπηγίας (τελευταία) ήταν διάρκειας 7 ημερών.

Και οι 7 εορτές ήταν μέσα στους 7 πρώτους μήνες του Εβραϊκού ημερολογίου. **Τον 1ο μήνα** Αβίδ ή Νισάν ήταν οι εορτές του Πάσχα, των Αζύμων και της Πεντηκοστής. **Τον 3ο μήνα** Σισάν ήταν η εορτή της Πεντηκοστής (50 ημέρες μετά την εορτή του Δράγματος). **Τον 7ο μήνα** ήταν οι εορτές των σαλπίγγων, του Εξιλασμού και της Σκηνοπηγίας.

Στην Έξοδο κεφ. ΙΒ, όπου ο Θεός δίνει στο Μωυσή λεπτομερείς οδηγίες για το πως θα εορτάσουν το Πάσχα, πριν από οποιαδήποτε εντολή και οδηγία, αλλάζει το ημερολόγιο των Ισραηλιτών και τον 7ο μήνα Νισάν, στον οποίο βρίσκονταν τότε οι Ισραηλίτες, τον μετατρέπει σε 1ο μήνα: *«Ο μην ούτος θέλει είσθαι εις εσάς αρχή μηνών· θέλει είσθαι εις εσάς πρώτος των μηνών του ενιαυτού»* (Έξοδος ΙΒ:2). Ο Θεός τον 7ο μήνα Νισάν του πολιτικού ημερολογίου του λαού Ισραήλ, τον αλλάζει σε 1ο μήνα του θρησκευτικού ημερολογίου. Ο μήνας αυτός στα Εβραϊκά είναι Αβίδ, ενώ Νισάν είναι στα Χαλδαϊκά.

Οι Ισραηλίτες την εποχή εκείνη ακολουθούσαν το λεγόμενο **"Σεληνιακό έτος"**, το οποίο αποτελείτο από **354** ημέρες (οι μήνες είχαν 29 ή 30 ημέρες). Για τον λόγο αυτό κάθε **3** χρόνια πρόσθεταν και ένα 13ο μήνα, τον οποίο ονόμαζαν **Βε-Αδάρ**, δηλαδή 2ος Αδάρ, καθόσον Αδάρ ήταν ο 12ος μήνας. Για καλύτερη κατανόηση του θέματος, θα πρέπει να διευκρινίσουμε ότι υπάρχει:

- (1) **Το "Σεληνιακό έτος"** των **354** ημερών (που ήδη αναφέραμε). Ο 13ος μήνας που πρόσθεταν οι Ισραηλίτες κάθε 3 χρόνια, δεν

αναφέρεται στην Αγία Γραφή ως "**Βε-Αδάρ**", αλλά ως "**νεομηνία**" (βλ. Αριθμοί ΚΗ:11, Ησαΐας Α:14, Α' Χρονικών ΚΓ:31, Β' Χρονικών Β:4, κλπ).

- (2) **Το "Ηλιακό έτος"** των **365** ημερών, του οποίου οι μήνες έχουν 30 ή 31 ημέρες, εκτός από τον Φεβρουάριο και κάθε 4 έτη, προστίθεται και μία ακόμα ημέρα (δίσεκτο έτος). Είναι το έτος που εμείς ακολουθούμε σήμερα.
- (3) **Το "Βιβλικό έτος"**, το οποίο περιλαμβάνει **360** ημέρες και σε αυτό συνήθως αναφέρεται η Αγία Γραφή.

Εκείνο που παρατηρούμε στις εορτές του Κυρίου είναι ότι ο **αριθμός 7** είναι ο κυρίαρχος αριθμός. Μέσα σε ολόκληρη την Αγία Γραφή, από το πρώτο βιβλίο της (τη Γένεση), μέχρι το τελευταίο της βιβλίο (την Αποκάλυψη) συναντούμε πάρα πολύ συχνά τον αριθμό 7 ή παράγωγά του, όπως τον αριθμό 70 (εβδομήκοντα εβδομάδες του Δανιήλ Θ:24-29, κλπ). Ο αριθμός 7 είναι ο κατεξοχήν αριθμός του Θεού και όπου τον συναντάμε στην Βίβλο συμβολίζει την **τελειότητα** και την **πληρότητα** του Θεού, είτε πρόκειται για ευλογία, είτε πρόκειται για κρίση. Ο αριθμός 7 ειδικά στην Παλαιά Διαθήκη είναι "τύπος" και "σκιά" μελλόντων αγαθών, τα οποία ο Θεός είχε σχεδιάσει προ κατάβολής κόσμου, πριν ακόμα δημιουργηθεί ο κόσμος.

Στις εορτές που εξετάζουμε παρατηρούμε τα εξής:

- Οι εορτές ήσαν **7**
- Τελείωναν τον **7ο** μήνα
- Η εορτή των Αζύμων ήταν διάρκειας **7** ημερών
- Η εορτή της Σκηνοπηγίας ήταν επίσης **7** ημερών
- Η εορτή της Πεντηκοστής ήταν μετά από **7** εβδομάδες
- Το Σάββατο ήταν την **7η** ημέρα

Άλλες περιπτώσεις με τον αριθμό 7 έχουμε τις εξής:

- **7** καθαρά ζώα πήρε ο **Νώε** στην κιβωτό, κατ' εντολή του Θεού.
- Το όνειρο του **Ιωσήφ** για τις **7** παχιές και τις **7** ισχνές αγελάδες. Ευλογία και κρίση του Θεού (Γένεσις ΜΑ')
- **7** φορές διέταξε ο προφήτης του Θεού να βουτήξει ο Σύρος στρατηγός **Νεεμάν** στα νερά του Ιορδάνη για να θεραπευτεί

από τη λέπτρα (Β' Βασιλέων Ε/5).

- **7** φορές ραντίζονταν οι **λεπτροί** για καθαρισμό (Λευιτικό ΙΔ:7)
- **7** φορές ράντιζε ο ιερέας με το αίμα του ζώου για τη **συγχώρηση** των αμαρτιών (Λευιτικό Δ:6).
- Επί **7** ημέρες οι Ισραηλίτες γύριζαν από τα τείχη στην **Ιεριχώ** και την τελευταία ημέρα (την 7η) γύριζαν **7** φορές.
- **7** αρνιά ήταν η προσφορά για τις **νεομηνίες** (Αριθμοί ΚΗ:11)
- **7φωτη** ήταν η λυχνία στη Σκηνή του Μαρτυρίου.
- **70** ήταν και τα έτη της αιχμαλωσίας του λαού Ισραήλ.
- Για **7** χρόνια ο **Ναβουχοδονόσορ** τρελάθηκε (Δανιήλ Δ:16-25).
- Στην Αποκάλυψη διαβάζουμε: **7** λυχνίες, **7** εκκλησίες, **7** αστέρες, **7** σφραγίδες, **7** σάλπιγγες, **7** φιάλες. Ο Δράκος είχε **7** κεφάλια και **7** διαδήματα, **7** τα έτη της κυριαρχίας του Αντίχριστου.

Περισσότερες περιπτώσεις για την τυπολογία και τον συμβολισμό του αριθμού 7, θα βρείτε στο βιβλίο των εκδόσεών μας με τίτλο "Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΗΜΕΡΑ"

4. ΟΙ ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ και Ο ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΣ ΤΟΥΣ

Κατά την περίοδο των εορτών του Κυρίου γινόντουσαν, κατά περίπτωση, οι παρακάτω προσφορές, οι οποίες είχαν κάποιο συμβολισμό για την περίοδο της Καινής Διαθήκης. Ήταν ο "**τύπος**" στην Παλαιά Διαθήκη (οικονομία του νόμου) και το "**αντίτυπον**" στην Καινή Διαθήκη (οικονομία της χάριτος):

(α) ΠΡΟΣΦΟΡΑ "ΠΕΡΙ ΑΜΑΡΤΙΑΣ" ή "ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΒΑΣΕΩΣ"

Στις προσφορές αυτές, που αναφέρονται στο Ε' κεφάλαιο του Λευιτικού, γινόντουσαν **θυσίες ζώων** για την εξιλέωση-κάλυψη των αμαρτιών του αμαρτωλού κατά την περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης. Οι προσφορές αυτές δεν μπορούσαν να εξαλείψουν την αμαρτία, απλά μόνο να την σκεπάσουν, *«διότι αδύνατον είναι αίμα ταύρων και τράγων να αφαιρή αμαρτίας»* (Εβραίους Ι'/10:4). Οι προσφορές περί αμαρτίας συμβόλιζαν την εξιλέωση των δικών μας αμαρτιών στην περίοδο της Καινής Διαθήκης, που καλύπτονται με το αίμα της μοναδικής θυσίας του Ιησού Χριστού στο σταυρό του Γολγοθά, έχυσε Αυτός το δικό Του αίμα στη δική μας θέση.

(β) ΠΡΟΣΦΟΡΑ "ΔΙΑ ΠΥΡΟΣ" ή "ΟΛΟΚΑΥΤΩΜΑ"

Στις προσφορές αυτές γινόντουσαν θυσίες ζώων, αλλά έπρεπε

τα μέλη τους να κατακαίονται (Λευιτικό Α:9-13). Οι προσφορές αυτές συμβόλιζαν την αυταπάρνηση και την παραχώρηση της ζωής αυτού που έκανε την προσφορά. Για μας σήμερα είναι η αυταπάρνηση του εαυτού μας και η πλήρης παραχώρηση της ζωής μας στον Κύριο Ιησού. Αυτό γίνεται από ένα ξεχείλισμα χαράς και ευγνωμοσύνης που βγαίνει από την καρδιά του πιστού σαν οσμή ευωδίας. Δεν προσφέρουμε πλέον θυσίες ζώων, αλλά προσφέρουμε θυσία το ίδιο το σώμα μας, μια θυσία πνευματική προς τον Θεό, μια θυσία άγια και ευάρεστη ενώπιόν Του.

(γ) ΕΙΡΗΝΙΚΗ ΠΡΟΣΦΟΡΑ (Λευιτικό, κεφ.Γ').

Και στην ειρηνική προσφορά γινόντουσαν θυσίες ζώων, αλλά το προσφερόμενο ζώο **έπρεπε να ήταν άμωμο**, να μην έχει κάποιον ελάττωμα, γιατί συμβόλιζε τον άμωμο Υιό του Θεού. Η ειρηνική προσφορά σήμαινε την ανάγκη του λαού να έρθει σε αληθινή πνευματική ευφροσύνη με τον Θεό. Αυτός ο συμβολισμός έχει εφαρμογή και στην περίοδο της Καινής Διαθήκης, καθόσον η θυσία του άμωμου Αμνού του Θεού, του Ιησού Χριστού, φέρνει τη συμφιλίωση των ανθρώπων με το Θεό και μεταξύ τους: *«Δικαιωθέντες λοιπόν εκ πίστεως, έχομεν ειρήνην προς τον Θεόν διά του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού»* (Ρωμαίους Ε:1). *«Αυτός δε ο Κύριος της ειρήνης είθε να σας δώση την ειρήνην διαπαντός εν παντί τρόπω»* (Β' Θεσσαλονικείς Γ:16).

(δ) Η ΠΡΟΣΦΟΡΑ "ΕΞ ΑΛΦΙΤΩΝ" (Λευιτικό, κεφ.Β').

Τα **άλφιτα** ήταν χοντροκοπανισμένο κριθάρι και χοντροαλεσμένο αλεύρι. Η εξ αλφίτων προσφορά αποτελείτο από **αλεύρι, σιμιγδάλι, αλάτι και λάδι** και έπρεπε ο άρτος να είναι ΑΖΥΜΟΣ και όχι ΕΝΖΥΜΟΣ: *«Και όταν προσφέρης δώρον προσφοράν εξ αλφίτων εψημένην εν κλιβάνω, θέλει είσθαι άρτοι άζυμοι από σεμιδάλεως εζυμωμένης μετά ελαίου και λάγανα άζυμα κεχρισμένα με έλαιον»* (Λευιτικό Β:4). Μέρος από την προσφορά καιγόταν στο θυσιαστήριο και μέρος αυτής την έδιναν στους ιερείς. Τα **ΑΖΥΜΑ** συμβολίζουν την αγιότητα και την καθαρότητα, ενώ το **ΕΝΖΥΜΟ** είναι σύμβολο αμαρτίας, πονηρίας και κακίας. Ο Ιησούς είναι ο άρτος της ζωής και είναι άζυμος, (αναμάρτητος) και ταπεινός, αμαρτία δεν είχε και δεν βρέθηκε δόλος σ' Αυτόν, γι' αυτό και η προσφορά Του ήταν ευάρεστη στον Θεό.

Η προσφορά εξ αλφίτων ήταν θυσία δια πυρός **"εις οσμήν**

ευωδίας" και γινόταν μόνο στις εορτές του Δράγματος (17 μήνα Νισάν ή Αβιβ) και της Πεντηκοστής (μήνα Σιβάν). Συμβολίζει ότι, όπως η επίγεια διακονία του άζυμου (άμωμου) Ιησού και η προσφορά Του ήταν οσμή ευωδίας προς τον Θεό, το ίδιο πρέπει να είναι και η δική μας πνευματική πορεία και προσφορά προς Αυτόν:

- *«Διότι του Χριστού ευωδία είμεθα προς τον Θεόν εις τους σωζομένους και εις τους απολλυμένους»* (Β' Κορινθίους Β:15).
- *«Γίνεσθε λοιπόν μιμηταί του Θεού ως τέκνα αγαπητά, και περιπατείτε εν αγάπη, καθώς και ο Χριστός ηγάπησεν ημάς και παρέδωκεν εαυτόν υπέρ ημών προσφοράν και θυσίαν εις τον Θεόν εις οσμήν ευωδίας»* (Εφεσίους Ε:1-2).
- *«Το λοιπόν, αδελφοί, όσα είναι αληθή, όσα σεμνά, όσα δίκαια, όσα καθαρά, όσα προσφιλή, όσα εύφημα, αν υπάρχη τις αρετή και εάν τις έπαινος, ταύτα συλλογίζεσθε»* (Φιλιππησίους Δ:8).

Κεφάλαιο ΔΕΥΤΕΡΟ ΟΙ 7 ΕΟΡΤΕΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

A. ΚΑΤΗΓΟΡΙΕΣ ΕΟΡΤΩΝ και ΕΚΠΛΗΡΩΣΗ ΤΟΥΣ

Ο Θεός προκειμένου να μας δείξει το σχέδιό Του για την ένδοξη πορεία της εκκλησίας Του, έκρυψε τις αλήθειες Του μέσα στον άγιο Λόγο Του και χρειάζεται να είμαστε ανοικτοί στις αποκαλύψεις Του για να μπορέσουμε να καταλάβουμε τα αξιοθαύμαστα Του. Θα αναφερθούμε στη συνέχεια στη σημασία και το συμβολισμό των 7 ετήσιων εορτών του Κυρίου, οι οποίες χωρίζονται σε δύο μεγάλες κατηγορίες, στις **ΑΠΟΛΥΤΡΩΤΙΚΕΣ εορτές**, που είναι οι 4 πρώτες (Πάσχα, Αζύμων, Δράγματος, Πεντηκοστής) και στις **ΕΣΧΑΤΟΛΟΓΙΚΕΣ εορτές**, που είναι οι 3 τελευταίες (Σαλπίγγων, Εξίλασμού, Σκηνοπηγίας). Έχουμε και μια τρίτη κατηγορία, που περιλαμβάνει τις λεγόμενες 3 **ΓΕΩΡΓΙΚΕΣ εορτές**, οι οποίες είναι του Δράγματος, της Πεντηκοστής και της Σκηνοπηγίας και οι οποίες έχουν άμεση σχέση με τη συγκομιδή των καρπών, γι' αυτό και έχουν την ονομασία αυτή.

Από τις 7 αυτές εορτές έχουν ήδη εκπληρωθεί οι 4 απολυτρωτικές εορτές, καθώςον με τη θυσία του Ιησού Χριστού επάνω στο σταυρό του Γολγοθά, εκπληρώθηκε η **1η εορτή του Πάσχα**. Στη συνέχεια ακολουθεί η άγια και η καθαρή ζωή του πιστού που δέχτηκε τη θυσία αυτή και έτσι εκπληρώθηκε και η **2η εορτή των Αζύμων**. Τρεις ημέρες μετά το Πάσχα, ο Ιησούς αναστήθηκε και έχουμε την εκπλήρωση της **3ης εορτής του Δράγματος**. Τέλος, 50 ημέρες μετά την ανάστασή Του και 10 μετά την ανάληψή Του, ο Ιησούς έστειλε το Πνεύμα Του το άγιο, οπότε εκπληρώθηκε και η **4η εορτή της Πεντηκοστής**.

Όταν θα γίνει η αρπαγή της εκκλησίας, για την οποία αναφέρεται με λεπτομέρειες ο Λόγος του Θεού στην Καινή Διαθήκη (βλέπε: Ματθαίος ΚΔ:40-41, Α΄ Θεσσαλονικείς Δ:13-18, Α΄ Κορινθίους ΙΕ:51-56, κλπ), τότε θα εκπληρωθεί και η **5η** κατά σειρά **εορτή, των Σαλπίγγων**.

γων. Μεταξύ της 4ης εορτής (Πεντηκοστής) και της 5ης εορτής (Σαλπίγγων) παρεμβάλλεται ένα διάστημα απροσδιορίστου χρονικής διάρκειας, το οποίο είναι η **περίοδος της χάριτος**, στην οποία βρισκόμαστε εμείς σήμερα.

B. ΤΥΠΟΛΟΓΙΑ ΗΜΕΡΑΣ - ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ - ΧΙΛΙΕΤΗΡΙΔΑΣ

Θα πρέπει να γνωρίζουμε ότι οι Εβραίοι, όταν μιλούσαν για τις ημέρες της εβδομάδας, τις χώριζαν σε δύο κατηγορίες, στις **ΠΡΩΤΕΣ ΗΜΕΡΕΣ** της εβδομάδας, που ήταν οι 4 πρώτες (Πρώτη= σημερινή Κυριακή, Δευτέρα, Τρίτη, Τετάρτη) και στις **ΕΣΧΑΤΕΣ ΗΜΕΡΕΣ** που ήταν οι 3 τελευταίες ημέρες (Πέμπτη, Παρασκευή, Σάββατο). Τυπολογικά οι 7 ημέρες της Εβραϊκής εβδομάδας, αντιστοιχούν σε 7 χιλιετηρίδες. Ο Θεός δημιούργησε τον κόσμο μέσα σε 6 ημέρες και την 7η ημέρα αναπαύθηκε από όλα τα έργα Του και τυπολογικά η **έβδομη ΗΜΕΡΑ της ανάπαυσης** του Θεού είναι η **έβδομη ΧΙΛΙΕΤΗΡΙΔΑ της ανάπαυσης**, όπου και ο άνθρωπος και η γη θα χαρούν και θα ευφρανθούν.

Τυπολογικά ΜΙΑ ΗΜΕΡΑ ενώπιον του Κυρίου είναι ως ΧΙΛΙΑ ΕΤΗ και το αντίστροφο: *«Εν δε τούτο ας μη σας λανθάνη, αγαπητοί, ότι παρά Κυρίω ΜΙΑ ημέρα, είναι ως ΧΙΛΙΑ έτη, και χίλια έτη ως ημέρα μία»* (Β' Πέτρου Γ:8). *«Διότι ΧΙΛΙΑ έτη, ενώπιόν Σου είναι ως ημέρα η ΧΘΕΣ, η οποία παρήλθε, και ως φυλακή νυκτός»* (Ψαλμός 90:4, Β' Πέτρου Γ:8). Αυτό είναι μια βασική ερμηνευτική αρχή μέσα στη Βίβλο, γι' αυτό οφείλουμε να εξετάζουμε πότε μία ημέρα αναφέρεται αποκλειστικά σε μία πραγματική 24ωρη ημέρα και πότε αναφέρεται τυπολογικά σε χίλια έτη ή σε άλλες περιπτώσεις αντιστοιχεί σε ένα έτος (βλ. Ιεζεκιήλ Δ:4-6).

Ολόκληρη η ιστορία του κόσμου, από τη ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ μέχρι τη ΣΥΝΤΕΛΕΙΑ, χωρίζεται σε **«επτά χιλιετηρίδες»**, που τυπολογικά αντιστοιχούν σε **«επτά ημέρες»**. Από τον Αδάμ μέχρι τον ερχομό του Μεσσία έχουμε 4 χιλιετηρίδες (4000 χρόνια), που αντιστοιχούν στις 4 πρώτες ημέρες της Εβραϊκής εβδομάδας. Ο Ιησούς Χριστός ήρθε στην αρχή της **«πέμπτης ημέρας»** (της 5ης χιλιετηρίδας), που είναι η πρώτη από τις τρεις έσχατες ημέρες της Εβραϊκής εβδομάδας.

Ο προφήτης Ιωήλ, 800 χρόνια π.Χ., αναφέρει ότι ο Θεός στις **έσχατες ημέρες** θα εκχέει το Πνεύμα Του **«επί πάσαν σάρκα»**, γεγονός που συνέβηκε πριν δύο χιλιάδες χρόνια, την ημέρα της Πεντηκοστής και το επιβεβαίωσε ο απόστολος Πέτρος μιλώντας στο

συγκεντρωμένο πλήθος, λέγοντας: «*Τούτο είναι το ρηθέν δια του προφήτου Ιωήλ, Και εν ταις ΕΣΧΑΤΑΙΣ ΗΜΕΡΑΙΣ, λέγει ο Θεός, θέλω εκχέει από το Πνεύμα Μου επί πάσαν σάρκαν.....*» (Ιωήλ Β:28, Πράξεις Β:15-17). Ο Ιησούς, μας αναφέρει ρητά η Βίβλος ότι ήρθε στις έσχατες ημέρες: «*Εν ταις ΕΣΧΑΤΑΙΣ ταύταις ΗΜΕΡΑΙΣ ελάλησε προς ημάς εν Υιώ*» (Εβραίου Α:1). Άρα οι ΕΣΧΑΤΕΣ ΗΜΕΡΕΣ αρχίζουν από την εποχή του Ιησού.

Ο λαός Ισραήλ που απέρριψε τον Ιησού Χριστό ως μεσσία Του πριν 2000 χρόνια περίπου, θα επιστρέψει σ' Αυτόν στην αρχή της 3ης έσχατης ημέρας, που είναι η 7η κατά σειρά ημέρα, δηλαδή στην αρχή της έβδομης χιλιετηρίδας: «*Ελθετε και ας επιστρέψωμεν προς τον Κύριον...*» (Ωσηέ ζ'6:1). Εφόσον για τον Θεό μία ημέρα είναι σαν 1000 χρόνια και τα 1000 χρόνια είναι σαν μία ημέρα, ο λαός Ισραήλ έμεινε 2 ολόκληρες ημέρες, δηλαδή 2.000 χρόνια (2 χιλιετηρίδες), στους τάφους των εθνών και την αυγή της 3^{ης} ημέρας, της 3^{ης} δηλαδή χιλιετηρίδας, θα στραφεί προς τον σωτήρα του, τον Ιησού, προς Αυτόν του οποίου την πλευρά «*εξεκέντησαν*». Όπως ο Ιησούς Χριστός, ο οποίος ήταν **τύπος** του λαού Του, έμεινε 2 ημέρες στον τάφο και την 3^η ημέρα αναστήθηκε, έτσι και ο λαός Ισραήλ θα αναστηθεί πνευματικά την αυγή της 3ης ημέρας (χιλιετηρίδας): «*Θέλει αναζωοποιήσει ημάς μετά ΔΥΟ ΗΜΕΡΑΣ, εν τη ΤΡΙΤΗ ΗΜΕΡΑ θέλει μας αναστήσει, και θέλομεν ζη ενώπιον Αυτού. Τότε θέλομεν γνωρίσει (και) θέλομεν εξακολουθεί να γνωρίζωμεν τον Κύριον...*» (Ωσηέ ζ'6:2-3).

Άρα, από τις **10 Νισάν**, που ο Ιησούς εισήλθε θριαμβευτικά στην Ιερουσαλήμ, επί πώλου καθήμενος, δηλαδή 4 ημέρες πριν τη σταύρωσή Του, **μέχρι τις 17 Νισάν**, όπου αναστήθηκε, έχουμε 7 ημέρες, που τυπολογικά αντιστοιχούν σε 7 χιλιετηρίδες, έχουμε δηλαδή 4 ημέρες/χιλιετηρίδες **προ Χριστού** και 3 ημέρες/χιλιετηρίδες **μετά Χριστό**, είναι ο τύπος της εβδομάδας της δημιουργίας του Θεού. Τον τύπο της θυσίας και της ανάστασης του Ιησού θα τον δούμε στη συνέχεια με περισσότερες λεπτομέρειες, όταν θα εξετάζουμε τις εορτές του Πάσχα και του Δράγματος.

. . . / / / . . .

1η εορτή: «Π Α Σ Χ Α» - 14 Νισάν

Λευιτικό ΚΓ:5, Έξοδος ΙΒ:1-13, Δευτερονόμιο Ιζ':1-8, Γένεση ΚΒ:1-14, Α' Κορινθίους Ε:7-8 (διαβάστε τα εδάφια αυτά)

1. Ο Θεός τηρεί με μεγάλη ακρίβεια και λεπτομέρεια αυτά που αναφέρει μέσα στον άγιο Λόγο Του. Αν σήμερα οι Ισραηλίτες πίστευαν σ' αυτή την ακρίβεια και είχαν το φως και τη όραση να βλέπουν τον κεχρισμένο του Θεού, τον Ιησού και την ένδοξη πορεία της εκκλησίας Του, θα έβλεπαν ότι αυτά που τους είχε βάλει ο Θεός **να τηρούν 1500 χρόνια** πριν έρθει ο Μεσσίας, είναι η πραγματική αλήθεια. Θα μπορούσαν να δουν πόσο θαυμαστά εκπληρώθηκαν οι προφητείες της Γραφής στο πρόσωπο του γιου της Μαρίας και του ξυλουργού Ιωσήφ, όπως τους γνώριζαν οι ομοεθνείς τους.

Ολόκληρο το κεφάλαιο ΙΒ/12 της Εξόδου αναφέρεται με λεπτομέρειες στον εορτασμό του Πάσχα και των Αζύμων. Ο Θεός στις 14 του 1ου Εβραϊκού μήνα Νισάν είχε διατάξει, δια μέσου του Μωυσή, τους Ισραηλίτες, που ήταν υπόδουλοι στους Αιγυπτίους, να σφάξουν ένα αρνί που θα ήταν «*τέλειον, αρσενικόν ενιαύσιον*» και με το αίμα του να βάψουν τους δύο παραστάτες και το ανώφλιο της θύρας τους, ώστε όταν θα περνούσε ο εξολοθρευτής άγγελος για να επιφέρει το θάνατο πάνω σε κάθε πρωτότοκο της γης Αιγύπτου, αυτοί να έχουν τέλεια προστασία και κάλυψη (Εξοδος ΙΒ:5-7). Ήταν **η δέκατη πληγή** κατά της σκληροκαρδίας του Φαραώ, που τον ανάγκασε μετά να αφήσει το υπόδουλο λαό να φύγει. Είναι η γνωστή έξοδος των Ισραηλιτών. «**Πάσχα**» είναι Εβραϊκή λέξη, προέρχεται από τη ρίζα «**πρασάχ**» και έχει διπλή ονομασία: (1) «**ΠΡΟΣΠΕΡΑΣΗ**», γιατί ο άγγελος του Κυρίου είδε στις θύρες το αίμα του αρνίου και τους προσπέρασε, χωρίς να επιφέρει την κρίση του Θεού στα πρωτότοκα τους, και (2) «**ΠΕΡΑΣΜΑ**», που είναι το πέρασμα από τη σκλαβιά των Αιγυπτίων στην ελευθερία στην απέναντι όχθη της Ερυθράς Θάλασσας. Ο Θεός είχε παραγγείλει στο λαό Του να φάει το αρνί τη νύκτα εκείνη που θα έκανε κρίση κατά των Αιγυπτίων ψημένο στη φωτιά «**οπτόν εν πυρί, με άζυμα και με χόρτα πικρά**» και να μην αφήσουν τίποτα ως υπόλοιπο, ότι περισσέψει να το κάψουν στη φωτιά και αυτό «**είναι πάσχα του Κυρίου**» (Εξοδος, κεφ.ΙΒ).

2. Ο Θεός είχε διατάξει να ξεχωρίσουν το αρνί που θα θυσίαζαν 4 ημέρες πριν, την 10η του μήνα Νισάν: *«Λαλήσατε προς πάσαν την συναγωγήν του Ισραήλ, λέγοντες, την δεκάτην τούτου του μηνός ως λάβωσιν εις εαυτούς έκαστος εν αρνίον κατά τους οίκους των πατριών αυτών, εν αρνίον δι' έκαστον οίκον»* (Εξοδος ΙΒ:3). Μερικούς αιώνες αργότερα, την ίδια ημερομηνία στις 10 Νισάν, ο Ιησούς επί πώλου καθήμενος μπήκε θριαμβευτικά στην Ιερουσαλήμ και μετά από 4 ημέρες, στις 14 Νισάν, θυσιάστηκε. Τυπολογικά αναφέρθηκε ότι οι 4 ημέρες που ήταν στην Ιερουσαλήμ, πριν τον θάνατό Του, είναι 4 χιλιετηρίδες, γιατί ΜΙΑ ΗΜΕΡΑ ενώπιον του Κυρίου είναι ως ΧΙΛΙΑ ΕΤΗ και το αντίστροφο. Από τον πρώτο Αδάμ μέχρι τον έσχατο Αδάμ είναι 4000 χρόνια (4 χιλιετηρίδες). Ο Ιησούς έμεινε 2 ημέρες στον τάφο και την 3η αναστήθηκε. Τυπολογικά ακολουθούν 3 ακόμα χιλιετηρίδες, έχουμε δηλαδή 4 προ Χριστού και 3 μετά Χριστό, είναι ο τύπος της εβδομάδας της δημιουργίας του Θεού (βλ. ΣΧΕΔΙΑΓΡΑΜΜΑ Νο2)

3. Όλα αυτά, που ο Θεός είχε διατάξει να εκτελούν οι Ισραηλίτες κατά τον εορτασμό του Πάσχα, έχουν τυπολογική σημασία. Είναι ο "τύπος" της Παλαιάς Διαθήκης και έχουμε το "αντίτυπον" της εκπλήρωσης στην περίοδο της Καινής Διαθήκης:

- **«Αίγυπτος»:** Είναι ο κόσμος της αμαρτίας, που ακολουθεί τον σύγχρονο «Φαραώ», τον άρχοντα του κόσμου τούτου, τον Διάβολο. Μέσα από το σύστημα του κόσμου ο Ιησούς μας ελευθέρωσε με την σταυρική θυσία Του.
- **«Αρνίον»:** Είναι σύμβολο του Ιησού Χριστού, ο οποίος μέσα στη Βίβλο αναφέρεται ως το *«αρνίον το εσφαγμένον προ καταβολής κόσμου»* (βλ. Αποκάλυψη Ε:6, Ησαΐας ΝΓ:7, Ιωάννης Α:29,36).
- **«Αίμα»:** Είναι σύμβολο σωτηρίας και κάλυψης από την οργή του Θεού ενάντια στους απειθείς. Ο λαός Ισραήλ τότε σώθηκε με το **«αίμα του αρνίου»** που είχε βάλει στις θύρες των σπιτιών του, σήμερα εμείς που βρισκόμαστε μέσα στο σύστημα του Φαραώ του κόσμου τούτου, σωζόμαστε με το πολύτιμο **«αίμα του Ιησού Χριστού»** που χύθηκε επάνω στον σταυρό του Γολγοθά και με το αίμα Του έχουμε βάψει «συμβολικά» τους παραστάτες και το ανώφλιο της καρδιάς μας και εφόσον ο Ιησούς είναι πλέον ο κύριος της ζωής μας, οι κρίσεις του Θεού

ενάντια στην αμαρτία, μας προσπερνούν και δεν μας αγγίζουν.

- **«Τέλειον - Αρσενικόν - Ενιαύσιον»:** Σύμφωνα με την εντολή του Θεού, το αρνί που θα θυσίαζαν οι Ισραηλίτες, έπρεπε να είχε ακριβώς τα 3 χαρακτηριστικά αυτά, τα οποία τυπολογικά αντιπροσωπεύουν τον Ιησού. **ΤΕΛΕΙΟΝ και ΑΡΣΕΝΙΚΟΝ**, γιατί ο Ιησούς ήταν τέλειος, αμαρτία δεν έκανε και δόλος δεν βρέθηκε στο στόμα Του (Α' Πέτρου Β:23). Ο ίδιος είπε ότι ο Διάβολος *«ο άρχων του κόσμου τούτου· δεν έχει ουδέν εν Εμοί»* (Ιωάννης ΙΔ:30), γι' αυτό *«ποιος από σας με ελέγχει περί αμαρτίας;»* (Ιωάννης Η:46). Ο Ιησούς ήταν ο Αμνός ο άμωμος και άσπιλος (Α' Πέτρου Α:18-20) **ΕΝΙΑΥΣΙΟΝ**, να είναι ώριμο το αρνί, γιατί και ο Ιησούς άρχισε την επίγεια διακονία Του σε ώριμη ηλικία, ήταν 30 ετών.
- **«Οπτόν εν πυρί-Ωμόν-Βραστόν»:** Το αρνί έπρεπε να φαγωθεί ψημένο με τη φωτιά του αγίου Πνεύματος. Το αρνί συμβολίζει τον Κύριο Ιησού και ο ΙΗΣΟΥΣ είναι ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ, που σημαίνει ότι πρέπει να "τρώμε" το ΛΟΓΟ **"οπτόν εν πυρί"**, με αποκάλυψη του Πνεύματος του Θεού και όχι **"ωμόν"**, με κατά γράμμα εφαρμογή του Λόγου, ούτε **"βραστόν εν ύδατι"**, με ανθρώπινη ενέργεια και προσπάθειες.
Επίσης το τρίπτυχο αυτό, τυπολογικά έχει σχέση με τις θλίψεις και τις δοκιμασίες του πιστού, ο οποίος: **(1)** Όταν τρώει τον Λόγο ΩΜΟ, **δεν έχει θλίψεις** και προβλήματα, γιατί συμβιβάζεται με τον κόσμο και τις επιθυμίες του. **(2)** Όταν τρώει τον Λόγο ΒΡΑΣΤΟ σε νερό **έχει πολύ λίγες θλίψεις** και περιστασιακά. **(3)** Όταν τρώει τον Λόγο ΨΗΜΕΝΟ ΣΤΗ ΦΩΤΙΑ **έχει πολλές θλίψεις** γιατί βρίσκεται συνέχεια σε πνευματικό πόλεμο με το Διάβολο και τις πονηρές δυνάμεις του και έρχεται ενάντια στο σύστημα του κόσμου.
- **«Άζυμα»:** Είναι σύμβολο ταπεινότητας, αγιότητας και καθαρότητας, σε αντίθεση με τη ζύμη (ένζυμο), που είναι σύμβολο αμαρτίας, υποκρισίας, ψευδοδιδασκαλίας, κακίας και πονηρίας. Τα άζυμα για τον πιστό είναι **η συνεχής άγια ζωή** (βλ. Α' Κορινθίους Ε:7-8, Α' Ιωάννου Ε:18-20). Ο Ιησούς Χριστός ήταν το τέλειο υπόδειγμα της ταπείνωσης και της υπακοής, που ταπείνωσε τον εαυτό Του μέχρι θανάτου, *«...θανάτου δε σταυρού»*.

- **«Πικρά χόρτα»:** συμβολίζουν την πίκρα της αμαρτίας, που ζούσαμε μακριά από τον Θεό και την υποδούλωση στην πνευματική "Αίγυπτο", που είναι κόσμος και το σύστημά του, μέσα από τον οποίο βγήκαμε (βλ. Ψαλμός ΠΑ:3, Μ:1, ΡΙΘ:104, κλπ).
- **«Κεφαλή - Πόδες - Εντόσθια»:**
 - (1) Το **ΚΕΦΑΛΙ**, η "κεφαλή", συμβολίζει το *προφητικό μέρος* του Λόγου του Θεού. Ο Ιησούς είναι η κεφαλή του σώματος της εκκλησίας και αυτός μας δίνει από τη σοφία και τη γνώση Του, καθώς και την εξουσία Του επάνω στις δυνάμεις του σκότους, ως συγκληρονόμοι Του.
 - (2) Τα **ΠΟΔΙΑ** συμβολίζουν το *διδασκτικό μέρος* του Λόγου του Θεού προς τον λαό Του και αφορά το πνευματικό βάδισμα του πιστού. Έχει όμως να κάνει και με τη σωτηρία των νέων ψυχών, δια μέσου του ευαγγελισμού: *«Πόσον ωραίοι (είναι) οι πόδες των ευαγγελιζομένων ειρήνην, των ευαγγελιζομένων τα αγαθά....»* (Ρωμαίους Ι'/10:15).
 - (3) Τα **ΕΝΤΟΣΘΙΑ** έχουν σχέση με το εσωτερικό μέρος του πιστού, συμβολίζουν το *λατρευτικό μέρος* του Λόγου του Θεού και την *αφιέρωση* που πρέπει να έχει και ο κάθε πιστός. Μέσα από τον εσωτερικό άνθρωπο εκχέεται το πνεύμα της λατρείας και της δοξολογίας προς τον Κύριο Ιησού.
- **«Μη αφήσετε υπόλοιπον»:** Υπάρχουν μέρη στο αρνί τα οποία δεν τρώγονται, όπως κόκκαλα, εντόσθια, κλπ. Η εντολή του Θεού ήταν να μην πεταχτεί τίποτα, αλλά ότι περισσέψει να το κάψουν στη φωτιά (Έξοδος ΙΒ:10). Το αρνί συμβολίζει τον Ιησού και ο Ιησούς όταν ετάφη **το σώμα Του δεν είδε φθορά**, δεν άρχισε να αποσυντίθεται και την 3η ημέρα αναστήθηκε. Ο Δαβίδ αναφέρεται προφητικά σ' αυτό και το επαναλαμβάνει ο Πέτρος την ημέρα της Πεντηκοστής: *«Διότι δεν θέλεις εγκαταλείψει την ψυχήν μου εν τω άδη, ουδέ θέλεις αφήσει τον όσιόν σου να ίδη διαφθοράν»* (Ψαλμός Ις':10, Πράξεις Β:27). Από το Λόγο του Θεού (το "αρνίον") τίποτα δεν πετιέται. Στην Βίβλο δεν υπάρχουν δυσκολονόητα μέρη, γιατί τα μέρη αυτά "καίγονται" με τη φωτιά του αγίου Πνεύματος και αποκαλύπτονται στους πιστούς, οι οποίοι είναι *«οικονόμοι των μυστηρίων του Θεού»* (Α' Κορινθ. Δ:1).

4. Σαν ανάμνηση αυτού του γεγονότος, ότι είμαστε παιδιά του Θεού, αναγεννημένα και πλυμένα με το αίμα Του εορτάζουμε το «πάσχα», το πέρασμά μας δηλαδή από την σκλαβιά του Διαβόλου στην ελευθερία του Ιησού με την τέλεση του **«δείπνου του Κυρίου»**, αυτό που ο πολύς κόσμος, που δεν γνωρίζει την Αγία Γραφή, ονομάζει «θεία κοινωνία» (βλ. Α' Κορινθίους, κεφ.Ι':16-17, ΙΑ:23-32, Ματθαίος Κς':26-28, Έξοδος ΙΒ:43-48, Δευτερονόμιο Ις':5-6, κλπ). Όταν μετέχουμε στον δείπνο του Κυρίου και λαμβάνουμε *«του άρτου και του ποτηρίου»*, διακηρύττουμε ότι ο Ιησούς Χριστός με την θυσία Του **πρόσφερε το ΣΩΜΑ Του** (άρτος) **και το ΑΙΜΑ Του** (ποτήριο) **για να σωθώ εγώ και εσύ προσωπικά**. Αυτή είναι η αναμνηστική τελετή του «πάσχα» που πρέπει να εορτάζουμε σύμφωνα με το Λόγο του Θεού. Ο απόστολος Παύλος διακηρύττει ότι ο Ιησούς Χριστός *«πέθανε για τις αμαρτίες μας και αναστήθηκε για τη δικαίωσή μας»*.

Στην Έξοδο ΙΒ:43-48 διαβάζουμε ότι ο Θεός είχε διατάξει να μη φάνε από το αρνί που θα θυσίαζαν οι Ισραηλίτες, όποιοι ήσαν **αλλογενείς, δούλοι, ξένοι και μισθωτοί**. Οι δούλοι και οι ξένοι μπορούσαν να συμμετέχουν στο Πάσχα μόνο εφόσον είχαν περιτιμηθεί. Σήμερα ο πιστός για να μετέχει του δείπνου του Κυρίου πρέπει να έχει **περιτιμηθεί πνευματικά** και ο απόστολος Παύλος γράφει ότι οι πιστοί πλέον έχουν περιτιμηθεί με *«περιτομήν χειροποίητον»*, έχοντας απεκδυθεί το σώμα των αμαρτιών της σάρκας διά της περιτομής του Χριστού *«συνταφέντες μετ' Αυτού εν τω βαπτίσματι»* (Κολοσσαείς Β:9-13).

Η χειροποίητος (πνευματική) περιτομή του πιστού σήμερα είναι το βάπτισμά του στο νερό στο όνομα του Κυρίου Ιησού και εφόσον έχει υπακούσει στην εντολή του Θεού *«όποιος πιστεύσει και βαπτισθεί θέλει σωθεί....»*, τότε μετέχει του άρτου και του ποτηρίου του Κυρίου, γιατί σε αντίθετη περίπτωση *«όποιος απιστήσει θέλει κατακριθεί»*, (Μάρκος Ις':16). Η υπακοή στον Λόγο του Θεού φέρνει ευλογία, ενώ η απειθεία φέρνει κατάκριση και στέρηση των ευλογιών του Θεού. Ο απ. Παύλος το επισημαίνει αυτό και προτρέπει τον πιστό να δοκιμάζει τον εαυτό του, ώστε να μετέχει αξίως του δείπνου του Κυρίου, γιατί *«ο τρώγων (τον άρτον) και πίνων (του ποτηρίου) αναξίως τρώγει και πίνει κατάκρισιν εις εαυτόν, μη διακρίνων το σώμα του Κυρίου. Διά τούτο υπάρχουν μεταξύ σας πολλοί ΑΣΘΕΝΕΙΣ (πνευματικά) και ΑΡΡΩΣΤΟΙ (στο σώμα), και ΑΠΟΘΝΗΣΚΟΥΣΙΝ ικανοί»* (Α' Κορινθίους ΙΑ: 29-30).

5. Ο Θεός είχε διατάξει τους Ισραηλίτες να θυσιάζουν το πάσχα «εις τον τόπον τον οποίον ο Κύριος θα εκλέξει για να κατοικήσει εκεί το όνομα Αυτού» (Δευτερονόμιο Ις':16). Σήμερα ο Θεός δεν κατοικεί σε χειροποίητους ναούς, γιατί ο Θεός είναι Πνεύμα και οι προσκυνούντες Αυτόν εν πνεύματι και αληθεία πρέπει να Τον προσκυνούν (Ιωάννης Δ:24). Ο Θεός κατοικεί πλέον σε πνευματικούς οίκους, κατοικεί μέσα σε κάθε αναγεννημένη με το Πνεύμα Του καρδιά: «*Δεν ξέρετε ότι είστε ναός του Θεού, και το Πνεύμα του Θεού κατοικεί μέσα σας;*» (βλ. Α' Κορινθίους Γ:16-17, ζ':19-20, κλπ). Όπου είναι το Πνεύμα του Κυρίου, εκεί είναι άγιος τόπος και όπου είναι πιστοί αναγεννημένοι και βαπτισμένοι με το άγιο Πνεύμα του Θεού, εκεί είναι και ο "άγιος των αγίων", ο Ιησούς: «*Επειδή, όπου είναι δύο ή τρεις συγκεντρωμένοι στο όνομά Μου, εκεί είμαι Εγώ ανάμεσά τους*» (Ματθαίος ΙΗ:20).

6. Η πνευματική πορεία των πιστών, της εκκλησίας του Ιησού Χριστού είναι παράλληλη με την πορεία της εξόδου του λαού Ισραήλ από την Αίγυπτο. Οι Ισραηλίτες βγήκαν θριαμβευτικά από την **ΑΙΓΥΠΤΟ**, πέρασαν με θαυμαστό τρόπο την **ΕΡΥΘΡΑ ΘΑΛΑΣΣΑ**, βρέθηκαν στο **ΟΡΟΣ ΣΙΝΑ**, όπου ο Θεός τους έδωσε τις εντολές Του και μετά περιπλανήθηκαν στην **ΕΡΗΜΟ** μέχρι να πάνε στη γη της υπόσχεσης του Θεού, στη γη της επαγγελίας.

Συμπερασματικά το ΠΑΣΧΑ είναι:

- (1) Τύπος της **θυσίας** του Ιησού Χριστού (αποδοχή της θυσίας Του).
- (2) Τύπος της **εξόδου** του αμαρτωλού ανθρώπου από την Αίγυπτο του κόσμου (αναγέννηση).
- (3) Τύπος της **προσπέρασης της κρίσης του Θεού** επάνω μας (π.χ. με σεισμό, πόλεμο, κλπ), κάτι που δεν έχει εφαρμογή και για τους αμετανόητους αμαρτωλούς.
- (4) Τύπος της **θριαμβευτικής εξόδου της εκκλησίας** από τον κόσμο. Αυτό είναι και τύπος της αρπαγής της εκκλησίας, όπως οι Ισραηλίτες έφυγαν από την Αίγυπτο με πολλά λάφυρα, έτσι και η εκκλησία θα φύγει από τον κόσμο αυτό με πολλές ψυχές που θα έχει αρπάξει από το βασίλειο του Σατανά.

2η εορτή: «Α Ζ Υ Μ Ω Ν» - 15 - 21 Νισάν

Λευιτικό ΚΓ:6-8, Έξοδος ΙΒ:8,15-20, Αριθμοί ΚΗ:16-25, Δευτερονόμιο Ις':1-8, Α' Κορινθίους Ε:7-8, Β' Κορινθίους Ε:14-17
(διαβάστε τα εδάφια αυτά)

1. Μετά το "πάσχα" του πιστού, μετά δηλαδή την αναγέννησή του, που τυπολογικά είναι η έξοδος του από το σύστημα του Φαραώ του κόσμου, το δεύτερο πράγμα που απαιτεί ο Θεός από τον άνθρωπο είναι ο **ΑΓΙΑΣΜΟΣ** του και αυτό είναι που συμβολίζει η 2η εορτή των Αζύμων, η οποία εορταζόταν για 7 συνεχείς ημέρες και άρχιζε από την αμέσως επόμενη ημέρα της εορτής του Πάσχα. Κατά τη διάρκεια όλων των ημερών της εορτής των Αζύμων ο Θεός είχε διατάξει τους Ισραηλίτες να βγάλουν έξω από τα σπίτια τους κάθε τι ένζυμο: «*ΕΠΤΑ ημέρας δεν θέλει ευρίσκεσθαι προζύμιον εν ταις οικίαις υμών· διότι όστις φάγη ένζυμα, η ψυχή εκείνη θέλει εξολοθρευθή εκ της συναγωγής του Ισραήλ, είτε ξένος είναι είτε αυτόχθων*» (Έξοδος ΙΒ:19) .

Ο αριθμός "επτά" μέσα στη Γραφή είναι ο αριθμός του Θεού και ο οποίος συμβολίζει την τελειότητα και την πληρότητα του Θεού, γι' αυτό ο **αγιασμός** μας δεν θα είναι μερικές μόνο ημέρες, όσο δηλαδή κρατούν οι εορτές, αλλά μετά την αναγέννησή μας **θα είναι συνεχής**, μέχρι να φύγουμε από τη ζωή και να πάμε στον ουρανό.

2. Το ΕΝ-ΖΥΜΟ (προζύμι) πάντοτε μέσα στην Αγία Γραφή συμβολίζει την **αμαρτία** και ότι απορρέει από αυτήν (υποκρισία, κακία, φιλαυτία, κλπ). Ο ίδιος ο Ιησούς μας προειδοποιεί ότι πρέπει να αποφεύγουμε τη:

- **ΖΥΜΗ των ΦΑΡΙΣΑΙΩΝ**, η οποία είναι η *υποκρισία* (Λουκάς ΙΒ:1).
- **ΖΥΜΗ των ΣΑΔΟΥΚΑΙΩΝ**, η οποία είναι η *ψευδοδιδασκαλία* (Ματθαίος Ις':5-12, Πράξεις ΚΓ:8, Λουκάς ΙΓ:20-21).
- **ΖΥΜΗ του ΗΡΩΔΗ**, η οποία είναι *φιλαυτία, κοσμικότητα, καιροσκοπία* και *συμβιβασμός* (Μάρκος Η:15).
- **ΖΥΜΗ της ΚΑΚΙΑΣ και της ΠΟΝΗΡΙΑΣ** (Α' Κορινθίους Ε:6-8).

Η φύση του Θεού είναι η αγιότητά Του, η αμαρτία είναι ενάντια στο θέλημά Του, γι' αυτό ο Λόγος Του μας προτρέπει να προσέχουμε, γιατί «*ολίγη ζύμη, κάμνει όλον το φύραμα ένζυμον*» (Α' Κορινθίους Ε:6).

Η ζύμη της αμαρτίας, με όποια μορφή και αν εκδηλώνεται (υποκρισία, ψευδοδιδασκαλία, φιλαυτία, κλπ), έχει τη δύναμη να καταστήσει σαθρό όλο το υγιές οικοδόμημα και μάλιστα εξωτερικά να μη φαίνεται, ώστε ο πιστός εύκολα να μπορεί να παρασυρθεί και να παραπλανηθεί. Ο Ιησούς αναφέρθηκε στο θέμα αυτό, με μια χαρακτηριστική παραβολή, λέγοντας: «*Με τι να ομοιώσω την βασιλείαν του Θεού; Είναι ομοία με προζύμιον, το οποίον λαβούσα γυνή ΕΝΕΚΡΥΨΕΝ εις τρία μέτρα αλεύρου, ΕΩΣΟΥ ανέβη όλον το φύραμα*» (Λουκάς 13:20-21). Ο Ιησούς αναφέρεται για τη βασιλεία του Θεού, γεγονός που με σαφήνεια φανερώνει ότι αφορά η παραβολή τους αγίους και όχι τους ασεβείς και άπιστους.

Εδώ έχουμε 4 λέξεις κλειδιά: Προζύμι, γυναίκα, αριθμό 3 και αλεύρι. Η **"γυναίκα"** μέσα στη Βίβλο συμβολίζει την εκκλησία και αυτό το αναφέρει πολύ καθαρά ο Παύλος, αναφερόμενος στη σχέση άνδρα και γυναίκας «*Το μυστήριον τούτο* (δηλ. η σχέση άνδρα & γυναίκας) *είναι μέγα, εγώ δε λέγω τούτο περί Χριστού και περί της εκκλησίας*» (Εφεσίους Ε:32). Το **"προζύμι"** ήδη αναφέρθηκε ότι είναι σύμβολο ψευδοδιδασκαλίας, υποκρισίας, πλάνης, κλπ. Ο **"αριθμός 3"** συμβολίζει στη Βίβλο την κρίση και τη θλίψη (3 *παιδες στην κάμινω, 3 ακάθαρτα πνεύματα βγήκαν από το στόμα του δράκοντα, 3 είναι τα εξάρια του Αντίχριστου, 3 ημέρες έμεινε ο Ιησούς στον τάφο, κλπ*). Το **"αλεύρι"** από το οποίο φτιάχνουμε το ψωμί συμβολίζει τον Ιησού, ο οποίος είναι ο άζυμος (αναμάρτητος) άρτος της ζωής και ο Ιησούς είναι ο Λόγος του Θεού (Ιωάννης Α:1).

Υπάρχουν ακόμα 2 λέξεις κλειδιά που είναι το κέντρο των ενεργειών της γυναίκας: **"Ενέκρυψεν"**, που σημαίνει "έκρυψεν εν" ("εν" = μέσα, εντός), δηλαδή ενήργησε με δόλο, ώστε να μη γίνει κατανοητό και γνωστό αυτό που θα έκανε. **"Εωσού"**, εδώ δείχνει χρονικά το αποτέλεσμα του "ενέκρυψεν", το έκανε δηλαδή μέχρι να επιτευχθεί ολοκληρωτικά ο στόχος της.

Η βασιλεία του Θεού μοιάζει με τη γυναίκα (ΕΚΚΛΗΣΙΑ), που πήρε τη ζύμη (ΨΕΥΔΟΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ) και την έκρυψε μέσα στο αλεύρι (ΛΟΓΟ ΤΟΥ ΘΕΟΥ), το οποίο χώρισε στα 3 μέτρα. Ο Ιησούς είναι ο Λόγος και αυτό που ο Διάβολος θέλει να μειώσει και να εξαφανίσει είναι η θεότητά Του, γι' αυτό εξαπάτησε την εκκλησία (γυναίκα), η οποία

έβαλε την ψευδοδιδασκαλία (ζύμη) μέσα στον Λόγο (αλεύρι) και χώρισε τον Λόγο σε 3 κομμάτια, ίσα μεταξύ τους (3 μέτρα), με αποτέλεσμα ο πιστός να έχει σύγχυση για το **"ποιος είναι ο Θεός"** και έτσι να μη μπορεί να Τον λατρεύει "εν πνεύματι και αληθεία". Ο Διάβολος, «*ο πλανών την οικουμένην όλην*» (Αποκάλυψη 18:9), ενεργώντας με μεθοδείες κατόρθωσε μέσα στους αιώνες να κάνει όλο το φύραμα ένζυμο, με αποτέλεσμα η εκκλησία να χάνει τη δόξα και την παρουσία του Ιησού, να χάνει τη δύναμη του Πνεύματος του Θεού, να επαναφέρει το ιερατείο, να δημιουργήσει πλήθος νέων θεοτήτων με χριστιανικό ένδυμα, να οδηγηθεί στο πνευματικό σκοτάδι και αντί να δίνει τη λατρεία στον ΕΝΑ και ΜΟΝΑΔΙΚΟ ΘΕΟ που υπάρχει, εν Χριστώ Ιησού, σύμφωνα με την πρώτη πασών των εντολών («... *Ακουε Ισραήλ, Κύριος ο Θεός ημών είναι ΕΙΣ Κύριος*» - Δευτερονόμιο 5:4, Μάρκος 16:29), δίνει τη λατρεία στις επιταγές του Συμβόλου της Πίστεως, το οποίο απαιτεί λατρεία σε τριάδα θεϊκών προσώπων (3 μέτρα αλεύρου), τα οποία μεταξύ τους είναι **"Ομοούσια, ΣΥΝπροσκυνούμενα και ΣΥΝδοξαζόμενα"**, δίνει τη λατρεία σ' ένα δημιούργημα μιας σκοτεινής και πνευματικά παραγμένης περιόδου, σ' ένα δημιούργημα ενός ιερατείου καταργημένου από τον Ιησού με τη θυσία Του, όταν είπε "τετέλεσται" και το καταπέτασμα του επίγειου ναού σκίστηκε από πάνω προς τα κάτω.

Εκπληρώθηκαν τα λόγια του Ιησού στην παραβολή ότι η **εκκλησία (γυναίκα)** θα κρύψει την **ψευδοδιδασκαλία (προζύμι)** μέσα σε **3 μέτρα του Λόγου του Θεού (αλεύρου)**, ΜΕΧΡΙ να επιτύχει πλήρως το σκοπό της, που ήταν ΟΛΟ το φύραμα (όχι το μισό ή κάποια μικρή ποσότητα) να γίνει ένζυμο «*...ΕΩΣΟΥ ανέβη ΟΛΟΝ το φύραμα*». Η λέξη **"έκρυψε"** φανερώνει το σχέδιο της απάτης, της υποκρισίας και της πλάνης που χρησιμοποίησε, για να εξαπατηθούν οι πιστοί να μην το καταλάβουν.

Τελειώνοντας την τυπολογία και το συμβολισμό της ζύμης, θα πρέπει να διευκρινίσουμε το εδάφιο Ρωμαίους Α:16, το οποίο λέγει: «*Και εάν η ζύμη ήναι αγία, είναι και το φύραμα· και εάν η ρίζα ήναι αγία, είναι και οι κλάδοι*». Εδώ υπάρχει κάποια αντίφαση, πως μπορεί η ζύμη να είναι αγία; Το εδάφιο αυτό, όπως είναι διατυπωμένο, έχει μεταφραστεί λάθος από τον Ν.Βάμβα, γιατί η **"ζύμη δεν μπορεί ποτέ να είναι αγία"**, γιατί συμβολίζει την αμαρτία. Το θεόπνευστο αρχαίο Ελληνικό κείμενο γράφει: «*Ει δε η απαρχή αγία και το φύραμα και ει η*

ρίζα άγια και οι κλάδοι». Ο Βάμβας μεταφράζει λάθος τη λέξη "απαρχή", ως "ζύμη". Απαρχή είναι οι πρώτοι καρποί και έχουν σχέση με την 3η εορτή του Δράγματος εκ των απαρχών του θερισμού.

3. Το A-ZYMO είναι πάντοτε σύμβολο **αγιότητας και ταπείνωσης**. Το άζυμο ψωμί δεν φουσκώνει και όταν κάποιος "φουσκώνει", γίνεται υπερήφανος. Ο Ιησούς ήταν ταπεινός στη διακονία Του και υποτακτικός στο θέλημα του Πατέρα, ήταν υπάκουος μέχρι θανάτου. Ο Ιησούς είναι ο **«άζυμος άρτος της ζωής»** από τον οποίο πρέπει να τρώμε καθημερινά για να χορταίνουμε πνευματικά:

Ο απόστολος Παύλος γράφει: *«Δεν εξεύρετε ότι ολίγη ζύμη κάμνει ΟΛΟΝ το φύραμα ένζυμον; Καθαρίσθητε λοιπόν από της ΠΑΛΑΙΑΣ ΖΥΜΗΣ, διά να ήσθε νέον φύραμα, καθώς είσθε άζυμοι. Διότι το πάσχα ημών εθυσιάσθη υπέρ ημών, ο Χριστός· ώστε ας εορτάζωμεν ουχί με ΖΥΜΗΝ ΠΑΛΑΙΑΝ, ουδέ με ΖΥΜΗΝ ΚΑΚΙΑΣ και ΠΟΝΗΡΙΑΣ, αλλά με άζυμα ειλικρινείας και αληθείας»* (Α' Κορινθίους Ε:6-8).

Επειδή το ένζυμο συμβολίζει την αμαρτία και το άζυμο συμβολίζει την καθαρότητα και αγιότητα και **επειδή** θυσιάστηκε για μας ο **"άζυμος (αναμάρτητος) Ιησούς Χριστός"** και όχι ο **"ένζυμος (αμαρτωλός) Ιησούς"**, πρέπει για να μη χαλάει ο τύπος, ο χρησιμοποιούμενος άρτος στο δείπνο του Κυρίου να είναι **άζυμος**, γιατί όταν εκτελούμε μια εντολή του Κυρίου δεν πρέπει να την αλλοιώνουμε και να χαλάμε τον τύπο, γιατί κάθε τι που κάνουμε, το κάνουμε για να διδασκόμαστε σωστά τον Λόγο του Θεού.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΙΚΑ η εορτή των Αζύμων συμβολίζει:

- (α) **Τον Κύριο Ιησού**, που είναι ο άζυμος -αναμάρτητος- άρτος (βλ. Α' Πέτρου Α:18-20 & Β:21-25, Λουκάς ΚΓ:13-15, Ιωάννης Η:46, κλπ).
- (β) **Τον κάθε πιστό** που βαδίζει άζυμα (άγια), σύμφωνα με τον Λόγο του Θεού (βλ. Α' Πέτρου Α:13-16, Β' Κορινθίους Ε:17, Εβραίους ΙΒ:14, Β' Κορινθίους ς:14-18, Α' Ιωάννου Β:15-17, Ιάκωβος Δ:4, κλπ).
- (γ) **Τη Νύμφη εκκλησία**, η οποία θα είναι άγια, μη έχουσα ρυτίδα ή κηλίδα αμαρτίας (βλ. Εφεσίους Α:3-4 & Ε:25-27, Κολοσσαείς Α:22, Τίτος Β:11-14, Αποκάλυψη ΚΒ:14-15, κλπ)

3η εορτή: «Δ Ρ Α Γ Μ Α Τ Ο Σ» - 17 Νισάν

Λευιτικό ΚΓ:9-14, Ματθαίος ΚΗ:1, Α' Κορινθίους ΙΕ:20, Κολοσσαείς Α:18
(μελέτησε τα εδάφια αυτά)

1. Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ και Η ΑΔΡΑΞΙΑ

Η εορτή του Δράγματος άρχιζε την επόμενη ημέρα του Σαββάτου, που περιεχόταν μέσα στην εβδομάδα της 2ης εορτής των Αζύμων (15-21 Νισάν). Ο Ιησούς **συνελήφθηκε** στον κήπο της Γεθσημανής το βράδυ της ημέρας ΤΕΤΑΡΤΗ, **σταυρώθηκε** την επομένη ημέρα ΠΕΜΠΤΗ, **έμεινε** επάνω στο σταυρό 6 ώρες, από 3η πρωινή έως 9η το απόγευμα (9η πρωινή έως 3η απόγευμα δική μας) **έμεινε στον τάφο** ΠΕΜΠΤΗ - ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ - ΣΑΒΒΑΤΟ και **αναστήθηκε** από τους νεκρούς την επόμενη ημέρα, δηλαδή την ΠΡΩΤΗ ημέρα της εβδομάδας, (βλ. ΣΧΕΔΙΑΓΡΑΜΜΑ Νο3). Οι ημέρες της Εβραϊκής εβδομάδας άρχιζαν από τις 6 το απόγευμα. Κατά συνέπεια, η Πέμπτη άρχιζε από το απόγευμα της δικής μας ημέρας Τετάρτη (18.00 μμ). **Η ΠΡΩΤΗ ημέρα της εβδομάδας ήταν η ημέρα της εορτής του ΔΡΑΓΜΑΤΟΣ ΕΚ ΤΩΝ ΑΠΑΡΧΩΝ ΤΟΥ ΘΕΡΙΣΜΟΥ (17η Νισάν)**. Αυτή η ημέρα ήταν η βάση για την μέτρηση των ΕΠΤΑ εβδομάδων του Θερισμού, για να μπούμε στην επόμενη (4η κατά σειρά) εορτή της Πεντηκοστής.

Αν και έπρεπε η εορτή του Δράγματος να εορτάζεται μαζί με τις εορτές του Πάσχα και των Αζύμων, έπρεπε ο λαός Ισραήλ να μπει πρώτα στη γη Χαναάν για να τεθεί σε εφαρμογή. Η εορτή αυτή αφορούσε τη σπορά, την παραγωγή και το θερισμό: *«Αλλάησον προς τους υιούς Ισραήλ και ειπέ προς αυτούς, Όταν εισέλθητε εις την γην, την οποίαν εγώ δίδω εις εσάς, και θερίσητε τον θερισμόν αυτής, τότε θέλετε φέρει εν δράγμα εκ των απαρχών του θερισμού σας προς τον ιερέα· και θέλει κινήσει το δράγμα ενώπιον του Κυρίου»* (Λευιτ.ΚΓ:10).

Από τους πρώτους καρπούς που είχαν ωριμάσει, στάρι, κριθάρι, κλπ, **οι Ισραηλίτες** έπρεπε να πάρουν μια **αδραξιά** (χούφτα) και να την πάνε στον ιερέα, ο οποίος την κουνούσε μπροστά στο θυσιαστήριο και μετά την κρατούσε μέσα στο ναό. Τυπολογικά, από τους πρώτους καρπούς που ωρίμασαν **ο Θεός** πήρε την πρώτη **αδραξιά** και αυτό έγινε (πνευματικά) όταν ο Ιησούς αναστήθηκε, όπου δεν αναστήθηκε μόνος Του, αλλά αναστήθηκαν και άλλοι μαζί Του: *«Ο δε*

Ιησούς πάλιν κράζας μετά φωνής μεγάλης, αφήκε το πνεύμα. Και ιδού, το ΚΑΤΑΠΕΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΝΑΟΥ ΕΣΧΙΣΘΗ εις δύο από άνωθεν έως κάτω, και η ΓΗ ΕΣΣΙΣΘΗ και αι ΠΕΤΡΑΙ ΕΣΧΙΣΘΗΣΑΝ, και τα μνημεία ηνοιχθησαν και πολλά σώματα των κεκοιμημένων αγίων ΑΝΕΣΤΗΣΑΝ, και εξελθόντες εκ των μνημείων μετά την ανάστασιν αυτού εισήλθον εις την αγίαν πόλιν και ΕΝΕΦΑΝΙΣΘΗΣΑΝ εις πολλούς» (Ματθαίος ΚΖ:50-53). Έγινε μία συμβολική ανάσταση της ΠΡΩΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΗΣ του Θεού και της ΑΡΠΑΓΗΣ της εκκλησίας. Ήταν οι πρώτοι αναστάσιμοι καρποί που βγήκαν από την τρυπημένη πλευρά του Κυρίου Ιησού, ήταν οι πρώτοι καρποί της νίκης της ΖΩΗΣ επάνω στο κράτους του ΘΑΝΑΤΟΥ του Διαβόλου.

ΜΙΑ ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΑ: Την **17η του ΕΒΔΟΜΟΥ μήνα** (πολιτικό ημερολόγιο) στάθηκε η κιβωτός του Νώε επάνω στο όρος Αραράτ (βλ. Γένεση Η:4) και την **17η του ΠΡΩΤΟΥ μήνα** (θρησκευτικό ημερολόγιο), δηλαδή την ίδια ημερομηνία, αναστήθηκε ο Ιησούς. Τυπολογικά, η **ΚΙΒΩΤΟΣ ΤΟΥ ΝΩΕ**, που ήταν η μόνη σωτηρία από τον κατακλυσμό κάθε έμψυχου όντος, συμβολίζει την **ΚΙΒΩΤΟ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ** που είναι η μόνη σωτηρία του ανθρώπου από τον θάνατο, αποδεχόμενος διά πίστεως ότι ο Ιησούς τον λύτρωσε προσωπικά με τη θυσία Του, πήρε Αυτός τη δική του θέση.

2. ΣΩΜΑ ΖΩΪΚΟΝ και ΣΩΜΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ

Το δράγμα (η χούφτα) των καρπών που πήγαιναν οι Ισραηλίτες στον ιερέα, ήταν προϊόν προηγούμενης σποράς, έπρεπε δηλαδή ο σπόρος να ΠΕΣΣΕΙ στη γη, να ΤΑΦΕΙ, να ΒΛΑΣΤΗΣΕΙ και στο τέλος να ΚΑΡΠΟΦΟΡΗΣΕΙ και από αυτό τον καρπό πρόσφεραν μια χούφτα στον ιερέα και στο ναό. **Ο Ιησούς Χριστός είναι η πνευματική αυτή σπορά:** Πέθανε, ετάφη και αναστήθηκε και δεν αναστήθηκε μόνος Του, αλλά μαζί με άλλους πνευματικούς καρπούς. Ο ίδιος είχε πει: «*Εάν ο κόκκος του σίτου δεν πέση εις την γην και αποθάνη, αυτός μόνος μένει· εάν όμως αποθάνη, πολλόν καρπόν φέρει*» (Ιωάννης ΙΒ:24, βλ. Ματθαίος ΚΗ:1-6, Ρωμαίους Α:4, ΙΔ:9, Πράξεις Β:24, κλπ). Ο απ. Παύλος γράφει ότι «*σπείρεται σώμα ΖΩΪΚΟΝ, ανίσταται σώμα ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ. Είναι σώμα ζωϊκόν, και είναι σώμα πνευματικόν. Ούτως είναι και γεγραμμένον· Ο ΠΡΩΤΟΣ άνθρωπος Αδάμ έγεινεν εις ψυχήν ζώσαν· ο ΕΣΧΑΤΟΣ Αδάμ εις πνεύμα ζωοποιούν*» (Α' Κορινθίους ΙΕ:44-45). Ο

φυσικός νόμος της ζωής είναι ΣΠΟΡΑ και ΘΕΡΙΣΜΟΣ.

- Στην 1η εορτή του ΠΑΣΧΑ σπάρθηκε σώμα ζωϊκόν.
- Στην 3η εορτή του ΔΡΑΓΜΑΤΟΣ σπάρθηκε σώμα πνευματικόν.

3. ΑΝΑΣΤΑΣΗ "ΕΚ" ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ - ΠΡΩΤΟΤΟΚΟΣ

Η επόμενη εορτή της Πεντηκοστής ονομάζεται και εορτή "*των απαρχών του θερισμού*", όπου έχουμε το μεγάλο πνευματικό θερισμό ψυχών για τη βασιλεία του Θεού. Η εορτή του Δράγματος είναι "*ΕΚ των απαρχών του θερισμού*", το "εκ" σημαίνει "από", τυπολογικά δεν έχουμε ΓΕΝΙΚΗ ανάσταση νεκρών, αλλά έχουμε ΜΕΡΙΚΗ ανάσταση από τους νεκρούς. Αυτή είναι η διαφορά μεταξύ των εορτών Δράγματος και Πεντηκοστής, οι οποίες και οι δύο ανήκουν στην κατηγορία των "γεωργικών" εορτών, γιατί έχουν σχέση με την καρποφορία της γης και τυπολογικά αναφέρονται στην πνευματική καρποφορία και θερισμό. Στην εορτή του Δράγματος "εκ" των απαρχών του θερισμού **σε πρώτη φάση** έχουμε την ανάσταση του Ιησού με τους λίγους που αναστήθηκαν μαζί Του και **σε δεύτερη φάση** έχουμε την ανάσταση μόνο των πιστών νεκρών που θα μετέχουν στην αρπαγή της εκκλησίας. Υπάρχει και μία **τρίτη φάση**, που είναι η ανάσταση των φονευθέντων από τον Αντίχριστο κατά τα πρώτα τριάμισι χρόνια της κυριαρχίας του. Οι αναστάσεις αυτές αποτελούν την "*πρώτη ανάσταση*" και είναι μακάριοι όσοι μετέχουν σ' αυτή.

Ο Ιησούς αναστήθηκε από τους νεκρούς και έγινε η απαρχή των κεκοιμημένων: «*Αλλά τώρα ο Χριστός ανέστη εκ νεκρών, έγεινεν ΑΠΑΡΧΗ ΤΩΝ ΚΕΚΟΙΜΗΜΕΝΩΝ. Διότι επειδή ο θάνατος ήλθε δι' ανθρώπου, ούτω και δι' ανθρώπου η ανάστασις των νεκρών. Επειδή καθώς πάντες αποθνήσκουσιν εν τω Αδάμ, ούτω και πάντες θέλουσι ζωοποιηθή εν τω Χριστώ*» (Α' Κορινθίους ΙΕ:20-22).

Ο ΙΗΣΟΥΣ είναι:

- «*Πρωτότοκος ΕΚ των νεκρών*» (Κολοσσαείς Α:18, Αποκάλυψη Α:5)
- «*Πρωτότοκος ΜΕΤΑΞΥ πολλών αδελφών*» (Ρωμαίους Η:29)
- «*Πρωτότοκος ΠΑΣΗΣ κτίσεως... δια να γίνει Αυτός ΠΡΩΤΕΥΩΝ εις πάντα*» (Κολοσσαείς Α:15,18).
- «*Απαρχή των κεκοιμημένων...*» (Α' Κορινθίους ΙΕ:20).

Η ανάσταση του Ιησού από τους νεκρούς ("εκ νεκρών") είναι βασική διδασκαλία της Βίβλου και ταυτόχρονα είναι το κέντρο και η βάση της χριστιανικής πίστης και διδασκαλίας. Ο Παύλος γράφει προς τους Κορίνθιους πιστούς, πως είναι δυνατόν μερικοί από αυτούς να λένουν ότι ανάσταση νεκρών δεν υπάρχει, όταν κηρύττεται «*ὅτι ανέστη εκ νεκρών*», γιατί εάν δεν αναστήθηκε ο Χριστός, τότε είναι μάταιο το κήρυγμά μας και μάταια η πίστη μας (βλ. Α' Κορινθίους ΙΕ:12-19).

Ο απόστολος Πέτρος την ημέρα της Πεντηκοστής σαν κέντρο του μηνύματός του ήταν η ανάσταση του Ιησού από τους νεκρούς και για να πείσει τους ομοεθνείς του Ιουδαίους, σαν επιβεβαίωση του θαυμαστού αυτού γεγονότος, επικαλέστηκε τα λόγια του Δαβίδ «*...Διότι δεν θέλεις εγκαταλείψει την ψυχήν μου εν τω άδη ουδέ θέλεις αφήσει τον όσιόν σου να ίδη διαφθοράν...*» (Ψαλμός Ις':8-11, Πράξεις Β:22-36).

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ του Ιησού

- «*...Αλλά προσήλθετε εις όρος Σιών και εις πόλιν Θεού ζώντος, την επουράνιον Ιερουσαλήμ, και εις μυριάδας αγγέλων, εις πανήγυριν και εκκλησίαν ΠΡΩΤΟΤΟΚΩΝ καταγεγραμμένων εν τοις ουρανοίς, και εις Θεόν κριτήν πάντων, και εις πνεύματα δικαίων, οι οποίοι έλαβον την τελειότητα*» (Εβραίους ΙΒ:23).
- «*Εξ ιδίας αυτού θελήσεως εγέννησεν ημάς διά του λόγου της αληθείας, διά να ήμεθα ημείς ΑΠΑΡΧΗ ΤΙΣ ΤΩΝ ΚΤΙΣΜΑΤΩΝ Αυτού*» (Ιάκωβος Α:18).

Η αρπαγή της εκκλησίας είναι ανάσταση από τους νεκρούς ("εκ νεκρών") και αυτό αναφέρεται, όχι μόνο στην Καινή Διαθήκη (βλ. Α' Θεσσαλονικείς Δ:16-17, Α' Κορινθίους ΙΕ:51-63, κλπ), αλλά και στην Παλαιά Διαθήκη, κάτι που τότε δεν μπορούσαν να καταλάβουν οι Ισραηλίτες. Ο Ησαΐας γράφει: «*Οι νεκροί σου θέλουσι ζήσει, μετά του νεκρού σώματός μου θέλουσιν αναστηθή· εξεγέρθητε και ψάλλετε, σεις οι κατοικούντες εν τω χώματι· διότι η δρόσος σου είναι ως η δρόσος των χόρτων, και η γη θέλει εκρίψει τους νεκρούς*» (Ησαΐας Κς':19). Εδώ λέγει ότι η γη θα "εκρίψει" τους νεκρούς, η λέξη είναι σύνθετη (εκ + ρίπτω), δηλαδή η γη θα ρίξει "έξω" τους νεκρούς από το χώμα της.

Ο Ιησούς πολλές φορές αναφέρθηκε για την ανάσταση "εκ" νεκρών, όταν μιλούσε για την αρπαγή των αγίων στο ουρανό (ανάσταση πιστών νεκρών και μεταμόρφωση πιστών ζωντανών), τους οποίους ο ίδιος

θα συναντήσει στο μεσουράνημα: «*Κατά τη νύχτα εκείνη, θα είναι δύο επί μιας ΚΛΙΝΗΣ, ο ένας παραλαμβάνεται (αρπάζεται στον ουρανό), και ο άλλος αφήνεται (στη Γη). Δύο (γυναίκες) θα ΑΛΕΘΟΥΝ μαζί, η μία παραλαμβάνεται, και η άλλη αφήνεται. Δύο θα είναι στον ΑΓΡΟ, ο ένας παραλαμβάνεται, και ο άλλος αφήνεται....*» (Λουκάς ΙΖ:34-36). Στην κλίνη κοιμούνται οι άνθρωποι και μέσα στην Αγία Γραφή οι αποθανόντες εν Χριστώ, αναφέρονται ως "κοιμηθέντες" (βλ. Α' Θεσσαλονικείς Δ:13-18). Εδώ ο Ιησούς λέγει ότι αυτοί που θα είναι στην ίδια "κλίνη", δεν θα ξυπνήσουν (αναστηθούν) όλοι, αλλά ο ένας θα παραλαμβάνεται στον ουρανό και ο άλλος θα αφήνεται στη γη. Έχουμε δηλαδή ανάσταση "εκ" των νεκρών.

Ο Λαός ΙΣΡΑΗΛ

- «*Καθιέρωσον εις εμέ παν ΠΡΩΤΟΤΟΚΟΝ διανοίγον πάσαν μήτραν μεταξύ των υιών Ισραήλ, από ανθρώπου έως κτήνους· ιδιόν μου είναι τούτο*» (Έξοδος ΙΓ:2).

Τα πρωτότοκα παιδιά των ΙΣΡΑΗΛΙΤΩΝ είχαν εξαγοραστεί από τον θάνατο με ΤΟ ΑΙΜΑ ΤΟΥ ΑΡΝΙΟΥ που θυσίαζαν κατά την εορτή του Πάσχα, σύμφωνα με το διατεταγμένο του νόμου του Μωυσή. Τα πρωτότοκα παιδιά του ΘΕΟΥ έχουν εξαγοραστεί από τον θάνατο με το ΤΙΜΙΟ ΑΙΜΑ το δικό Του: «*Διότι ηγοράσθητε διά τιμής· δοξάσατε λοιπόν τον Θεόν διά του σώματός σας και διά του πνεύματός σας, τα οποία είναι του Θεού*» (Α' Κορινθίους ς':20). Ο απόστολος Παύλος γράφει: «*Ο Χριστός εξηγόρασεν ημάς εκ της κατάρας του νόμου, γενόμενος κατάρα υπέρ ημών· διότι είναι γεγραμμένον· Επικατάρατος πας ο κρεμάμενος επί ξύλου*» (Γαλάτας Γ:13 /βλ. Πράξεις Κ:28, κλπ).

Συμπερασματικά η εορτή του Δράγματος ήταν τύπος:

- (α) **Της ανάστασης του Ιησού**, ως ο πρωτότοκος εκ των νεκρών και των λοιπών που αναστήθηκαν μαζί Του (βλ. Κολοσσαείς Α:15,18, Ρωμαίους Η:29, Αποκάλυψη Α:5).
- (β) **Του θερισμού της εκκλησίας του Ιησού**, ως η απαρχή των κτισμάτων Του (βλ. Ιάκωβος Α:18, Εβραίους ΙΒ:23).

Στην εορτή του Δράγματος υπήρχαν μόνο 2 προσφορές, δια "πυρός ή ολοκαύτωμα" και "εξ αλφίτων". Δεν υπήρχε προσφορά "περί αμαρτίας", γιατί είχε ήδη θυσιαστεί το αρνί. Παντοτινή προσφορά για μας σήμερα είναι η προσφορά του σώματός μας, ως θυσία ζωντανή, άγια και ευάρεστη στον Θεό (Ρωμαίους ΙΒ:1-2)

4η εορτή: «ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ» - Μήνας Σιβάν

Λευιτικό ΚΓ:15-22, Δευτερονόμιο Ις':9-12, Πράξεις Β:1-4, Εφείσιους Β:11-18 & Γ:1-7 (μελέτησε τα εδάφια αυτά)

1. ΟΙ 5 ΟΝΟΜΑΣΙΕΣ ΤΗΣ 4ης ΕΟΡΤΗΣ

Η 4η κατά σειρά εορτή, ήταν ακριβώς 50 ημέρες μετά την 17η του μήνα Νισάν, 7 εβδομάδες μετά την εορτή του Δράγματος και εορταζόταν κατά τον 3ο μήνα Σιβάν. Την ημέρα αυτή ο Ιησούς έστειλε την επαγγελία του Πατέρα, έστειλε το άγιο Πνεύμα του Θεού στους πιστούς και την ημέρα εκείνη μπήκαν τα **πρωτογεννήματα** στην εκκλησία, ήταν η αρχή του μεγάλου θερισμού. Όπως η εορτή του Δράγματος, έτσι και η εορτή αυτή είχε σχέση με τον θερισμό των δημητριακών καρπών, που σημαίνει ότι για να τεθεί σε εφαρμογή έπρεπε οι Ισραηλίτες να εισέλθουν πρώτα στη γη Χαναάν.

Η εορτή αυτή, δεν έχει μόνο μία ονομασία, αλλά έχει περισσότερες ονομασίες, κάθε μία από τις οποίες αντιπροσωπεύει και προσδιορίζει ένα σημαντικό πνευματικό γεγονός:

(α) Εορτή των ΠΡΩΤΟΓΕΝΝΗΜΑΤΩΝ: «Και την εορτήν του θερισμού, των πρωτογεννημάτων των κόπων σου, τα οποία έσπειρας εις τον αγρόν· και την ΕΟΡΤΗΝ ΤΗΣ ΣΥΓΚΟΜΙΔΗΣ ΤΩΝ ΚΑΡΠΩΝ, εις το τέλος του ενιαυτού, αφού συνάξης τους καρπούς σου εκ του αγρού» (Έξοδος ΚΓ:16). Ονομάστηκε έτσι, γιατί τα **πρώτα γεννήματα της γης** ανήκαν στον Κύριο, που συμβόλιζαν τα πρώτα γεννήματα της θυσίας του Ιησού, που μπαίνουν μέσα στην εκκλησία Του.

(β) Εορτή του ΘΕΡΙΣΜΟΥ: «Και την εορτήν του θερισμού, των πρωτογεννημάτων των κόπων σου, τα οποία έσπειρας εις τον αγρόν...» (Έξοδος ΚΓ:16). Η είσοδος των πρωτογεννημάτων είναι η αρχή του **μεγάλου θερισμού**, όπου ο Κύριος Ιησούς "θερίζει" πνευματικά πιστούς και τους φέρνει μέσα στη βασιλεία Του. Ο πρώτος θερισμός έφερε **120 άτομα**, τα οποία είχαν συγκεντρωθεί στο ανώγειο και περίμεναν την εκπλήρωση της υπόσχεσης του Ιησού (Πράξεις Α:15, Β:1-4). Μετά ο θερισμός έφερε **3.000 άτομα** (Πράξεις Β:41), λίγο πιο μετά ο αριθμός αυξήθηκε σε **5.000 άτομα** (Πράξεις Δ:4) και πιο αργότερα ολόκληρα **πλήθη ανδρών και γυναικών** (Πράξεις Ε:12-16).

(γ) Εορτή των ΕΒΔΟΜΑΔΩΝ: «Και θέλεις κάμει την εορτήν των εβδομάδων εις Κύριον τον Θεόν σου, μετά της ανηκούσης αυτοπροαιρέτου προσφοράς της χειρός σου, την οποίαν προσφέρης, όπως σε ευλόγησε Κύριος ο Θεός σου» (Δευτερονόμιο Ις':10 /βλ. Β' Χρονικών Η:13, Λευιτικό ΚΓ:15-16). Η ονομασία αυτή αντιπροσωπεύει τη χρονική περίοδο των **επτά εβδομάδων**, η οποία αρχίζει από την 3η εορτή του Δράγματος (17η Νισάν) μέχρι την εορτή αυτή.

(δ) Εορτή των (όχι "εκ των") ΑΠΑΡΧΩΝ: «Και εν τη ημέρα των απαρχών, όταν προσφέρητε νέαν εξ αλφίτων προσφοράν προς τον Κύριον, εις το τέλος των εβδομάδων σας, θέλετε έχει συγκάλεσιν αγίαν· δεν θέλετε κάμνει ουδέν έργον δουλευτικόν» (Αριθμοί ΚΗ:26). Η ονομασία "απαρχές" οφείλεται στο γεγονός ότι την ημέρα αυτή οι Ισραηλίτες έφερναν τον **πρώτο καρπό της γης** που είχε ωριμάσει και έτσι εόρταζαν τον πρώτο θερισμό.

(ε) Εορτή της ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ: «Και θέλετε αριθμήσει εις εαυτούς από της επαύριον του σαββάτου, αφ' ης ημέρας προσφέρητε το δράγμα της κινητής προσφοράς, επτά ολοκλήρους εβδομάδας· μέχρι της επαύριον του εβδόμου σαββάτου θέλετε αριθμήσει πενήντα ημέρας και θέλετε προσφέρει νέαν προσφοράν εξ αλφίτων προς τον Κύριον» (Λευιτικό ΚΓ:15-16). Η ονομασία της είναι φανερή, εορταζόταν την 50ή ημέρα από την εορτή του Δράγματος. Την ημέρα αυτή ο Ιησούς (50 ημέρες μετά την ανάστασή Του), έστειλε την επαγγελία του Πατρός, το άγιο Πνεύμα Του και **βάπτισε όλους τους πιστούς** που προσευχόντουσαν (120 άτομα) και από τότε βαπτίζει με το Πνεύμα Του τους πειθαρχούντες στον Λόγο Του: «Και ότε ήλθεν η ημέρα της Πεντηκοστής, ήσαν άπαντες ομοθυμαδόν εν τω αυτό τόπω. Και εξαίφνης έγεινεν ήχος εκ του ουρανού ως άνέμου βιαίως φερομένου, και εγέμισεν όλον τον οίκον όπου ήσαν καθημένοι· και εφάνησαν εις αυτούς διαμεριζόμεναι γλώσσαι ως πυρός, και εκάθησεν επί ένα έκαστον αυτών, και επλήσθησαν άπαντες Πνεύματος αγίου, και ήρχισαν να λαλώσι ξένας γλώσσας, καθώς το Πνεύμα έδιδεν εις αυτούς να λαλώσιν» (Πράξεις Β:1-4).

Με το βάπτισμα του Πνεύματος, που εκδηλώνεται με το υπερφυσικό χάρισμα της **ομιλίας των ξένων γλωσσών** το σώμα μας γίνεται **ο ναός του Θεού** (Α' Κορινθίους Γ:16,17, Β' Κορινθίους ς':16) και ο Κύριος είναι μαζί μας, όχι πλέον "κατά σάρκα", σωματικά, αλλά ως

"Πνεύμα ζωοποιούν", πνευματικά. Ο Θεός, αφού πρώτα Τον ανάστησε, μετά Τον απέστειλε για να είναι μαζί μας. Αυτό ο Πέτρος το διακήρυξε από την πρώτη στιγμή, λέγοντας: «Προς εσάς πρώτον ο Θεός αναστήσας τον Υιόν αυτού Ιησούν απέστειλεν αυτόν διά να σας ευλογή όταν επιστρέψετε έκαστος από των πονηριών υμών....» (βλ. Πράξεις Γ:26, Α' Κορινθίους ΙΕ:45, Ματθαίος ΙΗ:20, ΚΗ:20, κλπ).

2. ΟΙ 2 ΕΝΖΥΜΟΙ ΑΡΤΟΙ (Ιουδαίοι & Εθνικοί)

Στο Λευιτικό ΚΓ:17 ο Θεός είχε διατάξει: «Από των κατοικιών σας θέλετε φέρει εις προσφοράν κινητήν δύο άρτους· δύο δέκατα σεμιδάλεως θέλουσιν είσθαι· **ΕΝΖΥΜΑ** θέλουσιν εψηθή· πρωτογεννήματα είναι εις τον Κύριον». Οι 2 άρτοι συμβόλιζαν τους **Ιουδαίους** (μονοθειστές) και τους **Εθνικούς** (ειδωλολάτρες), που τώρα με τη θυσία του Ιησού, Ιουδαίοι και Εθνικοί είναι "**ΕΝ** (ένα) **σώμα**" και "**ΕΙΣ** (ένας) **άρτος**": «Διότι Αυτός (ο Ιησούς) είναι η ειρήνη μας, ο οποίος έκανε τα ΔΥΟ μέρη ΕΝΑ και γκρέμισε το μεσότοιχο του φραγμού, καταργώντας την έχθρα επάνω στη σάρκα Του, τον νόμο των εντολών, που είναι στα διατάγματα, ώστε, στον εαυτό Του, να κτίσει τους ΔΥΟ σε ΕΝΑΝ καινούργιο άνθρωπο, φέρνοντας ειρήνη· και να συμφιλιώσει και τους ΔΥΟ σε ΕΝΑ ΣΩΜΑ προς τον Θεό, διαμέσου του σταυρού, αφού θανάτωσε διαμέσου αυτού την έχθρα» (Εφεσίους Β:14-18 /βλ. Α' Κορινθίους Ι':16-17, ΙΒ:14). Το χαρακτηριστικό εδώ είναι ότι οι άρτοι ήσαν **ΕΝΖΥΜΟΙ** και όχι **ΑΖΥΜΟΙ**, γιατί συμβόλιζαν την παλαιά σαρκική φύση του ανθρώπου, πριν αυτός αναγεννηθεί και γίνει ενώπιον του Θεού από "ένζυμος" (αμαρτωλός) σε "άζυμο" (καθαρός, άγιος).

- Στην 3η εορτή του Δράγματος **ΔΕΝ ΕΧΟΥΜΕ** ζύμη, γιατί η εορτή αυτή συμβόλιζε τον αναμάρτητο (άζυμο) Ιησού Χριστό.
- Στην 4η εορτή της Πεντηκοστής **ΕΧΟΥΜΕ** ζύμη, γιατί η εορτή αυτή συμβόλιζε την παλαιά αμαρτωλή φύση του ανθρώπου.

Οι 2 άρτοι δεν παρίσταναν τη **δοξασμένη** εκκλησία, αλλά τη **στρατευόμενη** εκκλησία, που βρίσκεται συνέχεια σε πνευματικό πόλεμο και θα συνεχίζει μέχρι την εκπλήρωση της εορτής των σαλπίνγων, όταν θα αρπαχτεί στον ουρανό: «Αγαπητοί, σας παρακαλώ ως ξένους και παρεπιδήμους, να απέχητε από των σαρκικών επιθυμιών, αι οποίαι ΣΤΡΑΤΕΥΟΝΤΑΙ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ, να έχετε καλήν την διαγωγήν σας μεταξύ των εθνών, ίνα ενώ σας καταλαλούσιν ως κακοποιούς, εκ των καλών έργων, όταν ίδωσιν αυτά, δοξάσωσι τον Θεόν εν τη ημέρα

της επισκέψεως» (Α' Πέτρου Β:11-12 /βλ. Κολοσσαείς Γ:5-10, Β' Κορινθ.Δ:10).

3. ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΣΤΑΧΥΟΛΟΓΗΜΑΤΑ

Η εντολή του Θεού ήταν, κατά το θερισμό, να αφήνουν ότι πέφτει στη γη για τον φτωχό και τον ξένο: «Και όταν θερίζετε τον θερισμόν της γης σας, δεν θέλεις θερίσει ολοκλήρως τας άκρας του αγρού σου και τα πίπτοντα του θερισμού σου δεν θέλεις συλλέξει· εις τον πτωχόν και εις τον ξένον θέλεις αφήσει αυτά» (Λευιτικό ΚΓ:22). Αυτό ήταν το καθήκον της αγάπης του κάθε Ισραηλίτη προς τον πλησίον του, είτε ήταν ξένος, είτε ήταν συμπατριώτης του. Τυπολογικά είναι η αγάπη του πιστού για κάθε άνθρωπο, πιστό ή μη, γιατί ο καθένας μας έχει "**χάριν και αποστολήν**", που είναι να θερίζει πολύτιμες ψυχές στον αγρό του Κυρίου.

Η Ρουθ η Μωαβίτισσα πήγε στο χωράφι του Βοόζ και εκεί βρήκε χάρη και της επέτρεψε ο ίδιος ο Βοόζ να σταχυολογεί όσα περισσότερα στάχυα μπορούσε. Κάθε φτωχός και ξένος έχει δικαίωμα στο θερισμό της χάρης του Θεού και ο Βοόζ ήταν τύπος του Ιησού, ο οποίος μας έκανε δώρο (χάρισμα) τη σωτηρία μας, χύνοντας το δικό Του αίμα και στο τέλος ο ίδιος ο Ιησούς θα είναι που θα σταχυολογήσει τους εκλεκτούς.

4. Η ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΕΞ ΑΛΦΙΤΩΝ

Στην εορτή της Πεντηκοστής ο Θεός είχε διατάξει τον λαό να κάνει και τις 4 προσφορές και μάλιστα οι 2 προσφορές, ολοκαυτώματος και εξ αλφίτων, είχαν ταυτιστεί και προσφέρονταν μαζί: «Και θέλετε προσφέρει μετά του άρτου επτά αρνία άμωμα ενιαύσια και ένα μόσχον εκ βοών και δύο κριούς· **ολοκαύτωμα** θέλουσιν είσθαι εις τον Κύριον μετά της **εξ αλφίτων προσφοράς** αυτών και μετά των σπονδών αυτών, προσφορά γινομένη "**διά πυρός εις οσμήν ευωδίας**" προς τον Κύριον. Και θέλετε προσφέρει ένα τράγον εξ αιγών εις προσφοράν **περί αμαρτίας** και δύο αρνία, ενιαύσια εις θυσίαν **ειρηνικής προσφοράς**» (Λευιτικό ΚΓ:18-19).

Η προσφορά με άλφια ήταν αποτέλεσμα του θερισμού της γης, έπρεπε να υπάρχει ΣΠΟΡΑ, για να ακολουθήσει ΘΕΡΙΣΜΟΣ. Από τη σπορά του σώματος του Ιησού είχε σαν αποτέλεσμα να ακολουθήσει ο μεγάλος θερισμός της Πεντηκοστής και μετά. Τα 120 περί-

που άτομα που ήσαν στο ανώγειο της προσευχής, πολύ γρήγορα θέρισαν πλήθη ανδρών και γυναικών (βλ. Πράξεις Α:15, Β:1-4, 41, Δ:4, Ε:12-16). **Στην προσφορά του ολοκαυτώματος** τα αρνιά που θα θυσίαζαν ήταν 7, που τυπολογικά σημαίνει ότι η αφιέρωση του πιστού θα είναι συνεχής και πλήρης και αυτή η προσφορά, μαζί με την εξ αλφίτων, θα ήταν «*προσφορά γινομένη "διά πυρός εις οσμήν ευωδίας" προς τον Κύριον*»

Η **ειρηνική προσφορά**, που ήταν τελευταία συμβόλιζε σε 1η φάση τη συμφιλίωση του ανθρώπου με τον Θεό και σε 2η φάση τη συμφιλίωση Ιουδαίων και εθνικών, γι' αυτό και τα αρνιά ήσαν δυο. Η προσφορά αυτή, ήταν επίσης τύπος της κοινωνίας των πιστών στην τράπεζα του Κυρίου, στο δείπνο του Κυρίου, ως σώμα Χριστού, Ιουδαίων και εθνικών (Πράξεις Β:42, Α' Κορινθίους ΙΑ:26).

5. ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΠΡΟ ΚΑΤΑΒΟΛΗΣ ΚΟΣΜΟΥ

Στην εορτή της Πεντηκοστής, τα πρωτογενήματα ανήκαν στον Κύριο. Τυπολογικά, όταν εκπληρώθηκε η εορτή αυτή, 50 ημέρες μετά την ανάσταση του Ιησού, τα πρωτογενήματα μπήκαν μέσα στην εκκλησία και αυτό ήταν αποτέλεσμα του θαυμαστού σχεδίου του Θεού, που ήταν ένα μυστήριο κρυμμένο πριν ακόμα δημιουργηθεί ο κόσμος και η εκκλησία έγινε το κατοικητήριο του Θεού:

(α) -Το σχέδιο του Θεού ήταν "προ καταβολής κόσμου"-

- «...Καθώς εξέλεξεν ημάς δι' αυτού **προ καταβολής κόσμου**, διά να ήμεθα **ΑΓΙΟΙ και ΑΜΩΜΟΙ** ενώπιον Αυτού...» (Εφεσίους Α:4).
- «...Εξ ιδίας αυτού θελήσεως εγέννησεν ημάς **διά του λόγου της αληθείας**, **διά να ήμεθα ημείς απαρχή τις των κτισμάτων αυτού.**» (Ιάκωβος Α:18).
- **ΔΙΑΒΑΣΕ:** Α' Πέτρου Α:2, Ρωμαίους Η:29

(β) -Ήταν ένα "κρυμμένο μυστήριο"-

- «*Το μυστήριο, το οποίον ήτο αποκεκρυμμένον από των αιώνων και από των γενεών, τώρα δε εφανερώθη εις τους αγίους αυτού, εις τους οποίους ηθέλησεν ο Θεός να φανερώση τις ο πλούτος της δόξης του μυστηρίου τούτου εις τα έθνη...*» (Κολοσσαείς Α:26-27).
- **ΔΙΑΒΑΣΕ:** Ρωμαίους Ις':25-16, Εφεσίους Γ:4-7, Α' Κορινθίους Α:7

(γ) -Η εκκλησία είναι το "κατοικητήριο" του Θεού-

- «*Δεν εξεύρετε ότι είσθε ναός Θεού και το Πνεύμα του Θεού κατοικεί εν υμίν;*» (Α' Κορινθίους Γ:16).
- **ΔΙΑΒΑΣΕ:** Α' Κορινθίους ς':19-20, Β' Κορινθίους ς':16, Εφεσίους Β:20-21, Α' Πέτρου Β:4

(δ) -Η εκκλησία έχει "παγκόσμια" αποστολή-

- «*Δεν είναι πλέον Ιουδαίος ουδέ Έλληνας, δεν είναι δούλος ουδέ ελεύθερος, δεν είναι άρσεν και θήλυ· διότι πάντες σεις είσθε ΕΙΣ (=ένας) εν Χριστώ Ιησού*» (Γαλάτας Γ:28, βλ. Κολοσσαείς Γ:11).
- «*Άνδρες αδελφοί, ακούσατέ μου, ο Συμεών εφανέρωσε τίνι τρόπον κατ' αρχάς ο Θεός επεσκέφθη τα έθνη ώστε να λάβη εξ αυτών λαόν διά το όνομα αυτού*» (Πράξεις ΙΕ:14).

(ε) -Η εκκλησία είναι "μία" και έχει πνευματική ενότητα-

- «*ΕΝΑ σώμα και ΕΝΑ Πνεύμα, καθώς και προσεκλήθητε με μίαν ελπίδα της προσκλήσεώς σας*» (Εφεσίους Δ:4).
- «*Διά να ήναι πάντες ΕΝΑ, καθώς συ, Πάτερ, είσαι εν εμοί και εγώ εν σοι, να ήναι και αυτοί εν ημίν ΕΝΑ, διά να πιστεύση ο κόσμος ότι συ με απέστειλας*» (Ιωάννης ΙΖ:21, βλ. Α' Κορινθίους Ι':17).

6. ΣΠΟΡΑ και ΘΕΡΙΣΜΟΣ ΥΛΙΚΩΝ ΕΥΛΟΓΙΩΝ

Οι 2 από τις εορτές που εξετάσαμε μέχρι τώρα, ΔΡΑΓΜΑΤΟΣ και ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ, εκτός του ότι είναι "γεωργικές" εορτές, έχουν μεταξύ τους ένα επί πλέον κοινό σημείο, το οποίο είναι ότι ο Θεός απαιτούσε από την καρποφορία της γης να λάβει την πρώτη **αδραξιά** και τα **πρώτα γεννήματα**. Η υπόσχεσή του ήταν εάν ο λαός Ισραήλ περπατά στα προστάγματά του, εκτελεί και φυλάσσει τις εντολές του, Αυτός θα δώσει βροχές, πλούσια καρποφορία και αύξηση των γεννημάτων της γης (βλ. Λευιτικό Κς':2-5, Δευτερονόμιο ΙΑ:13-15, κλπ). Ο Θεός έχει πρόνοια για όλη τη δημιουργία του και δίνει πλούσιες υλικές ευλογίες. Ο Παύλος αναφερόμενος σε αυτό το γεγονός, λέγει ότι δεν άφησε τον εαυτό του χωρίς μαρτυρία, αγαθοποιώντας, δίνοντάς μας βροχές και καρποφόρες εποχές, γεμίζοντας με τροφή και ευφροσύνη τις καρδιές μας (βλ. Πράξεις ΙΔ:16). **Ο Θεός ζητεί να Του δώσουμε τους πρώτους καρπούς από τα ΔΙΚΑ Του αγαθά.**

Η Βίβλος μας λέγει ότι του «Κυρίου είναι η γη και το πλήρωμα αυτής· η οικουμένη και οι κατοικούντες εν αυτή» (Ψαλμός ΚΔ:1), ότι υπάρχει επάνω στη γη Του ανήκουν, τα πάντα είναι δικά Του. Ο ίδιος είναι που δίνει πλούσιες και καρποφόρες βροχές, δίνει άφθονα υλικά αγαθά, δίνει σίτο, οίνο και έλαιο και Αυτός είναι που αυξάνει και που τρέφει τα ζώα, Αυτός είναι η πηγή της ζωής και ο χορηγός κάθε υλικής ευλογίας. Ο Θεός όμως έκανε κάτι θαυμαστό, επάνω στη δική Του δημιουργία «κατέστησε τον άνθρωπο κύριο επί τα έργα των χειρών του και υπέταξε τα πάντα κάτω από τα πόδια του» (Ψαλμός Η:6).

Αυτό προϋποθέτει μεγάλη υπευθυνότητα από εμάς σήμερα. Πρέπει να υπακούμε στον Κύριο και να Του δίνουμε αυτό που Του ανήκει από τα αγαθά μας: «Φέρετε ΠΑΝΤΑ τα δέκατα εις την αποθήκην, δια να ήναι τροφή εις τον οίκον μου» (Μαλαχίας Γ:10). Τώρα βέβαια δεν βρισκόμαστε στην περίοδο του ΝΟΜΟΥ της Παλαιάς Διαθήκης, αλλά βρισκόμαστε στην περίοδο της ΧΑΡΗΣ της Νέας (Καινής) Διαθήκης, όπου ο Ιησούς «εξηγόρασεν ημάς εκ της κατάρας του νόμου» (Γαλάτας Γ:13), τώρα έχουμε εισέλθει σε μια «νέα και ζώσαν οδόν» (Εβραίους Ι':20) και περπατάμε με το νόμο του Θεού γραμμένο μέσα στις καρδιές μας, καθαρισμένες με το αίμα του Ιησού.

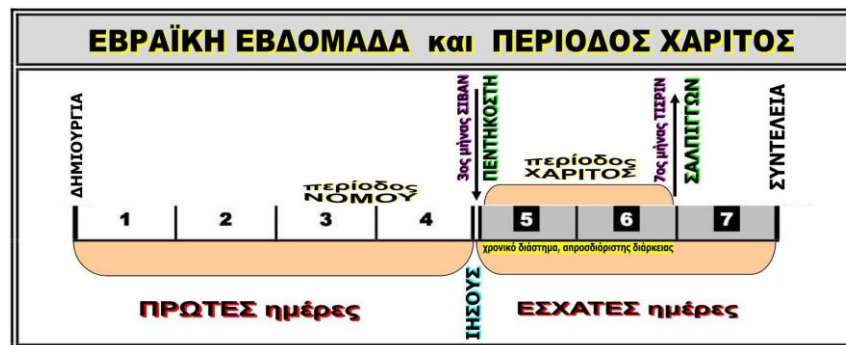
Εάν στην περίοδο του Νόμου δίναμε το ένα δέκατο, τώρα στην περίοδο της χάρις, που οι ευλογίες του Θεού είναι απείρως μεγαλύτερες, **όλα τα υπάρχοντά μας ανήκουν σ' Αυτόν**. Τα πάντα, χρήματα, σπίτια, υγεία, αγαθά, κλπ, όλα ανήκουν σ' Αυτόν που μας τα έδωσε. Δεν δίνουμε πλέον το ένα δέκατο των υπαρχόντων μας, αλλά θα ξεκινάμε με βάση το ελάχιστο (δέκατο) και θα προσθέτουμε σ' αυτό τις προσφορές ευχαριστίας και ευγνωμοσύνης μας προς τον Κύριο: «Ο σπείρων με ΦΕΙΔΩΛΙΑΝ και με φειδωλίαν θέλει θερίσει, και ο σπείρων με ΑΦΘΟΝΙΑΝ και με αφθονίαν θέλει θερίσει. Έκαστος κατά την προαίρεσιν της καρδιάς αυτού, ουχί με λύπην ή εξ ανάγκης· διότι τον ιλαρόν δότην αγαπά ο Θεός» (Β' Κορινθίους Θ:6-7). Ό,τι σπέρνουμε, αυτό και θερίζουμε. Ας δίνουμε στον Κύριο όχι με λύπη ή εξ ανάγκης, ότι πρέπει να το κάνουμε, αλλά να δίνουμε με καρδιά ευγνωμοσύνης και ευχαριστίας. Ο Κύριος θέλει την πρώτη "αδραξιά" και τα πρώτα "γεννήματα" απ' όλα τα αγαθά μας, γιατί «μακάριον είναι να δίνει κάποιος, παρά να λαμβάνει» (Πράξεις Κ:35).

5η εορτή: «Σ Α Λ Π Ι Γ Γ Ω Ν» - 1η Τισρί

Λευιτικό ΚΓ:23-25, Αριθμοί ΚΘ:1-6 και Ι':1-10, Έξοδος Λ:11-16, Α' Κορινθίους ΙΔ:8-9, ΙΕ:52, Α' Θεσσαλονικείς Δ:16, Ματθαίος ΚΔ:31

«Και ελάλησε Κύριος προς τον Μωϋσήν, λέγων: Λάλησον προς τους υιούς Ισραήλ, λέγων, Τον έβδομον μήνα, την πρώτην του μηνός, θέλει είσθαι εις εσάς ΣΑΒΒΑΤΟΝ, μνημόσυνον μετά αλλαγμού σαλπίγγων, ΣΥΓΚΑΛΕΣΙΣ ΑΓΙΑ. Ουδέν έργον δουλετικόν θέλετε κάμει και θέλετε προσφέρει προσφοράν γινομένην διά πυρός προς τον Κύριον» (Λευιτικό ΚΓ:23-25).

Οι 4 πρώτες εορτές, που αναφέραμε (Πάσχα, Αζύμων, Δράγματος και Πεντηκοστής) και που έχουν ήδη εκπληρωθεί, ονομάζονται **ΑΠΟΛΥΤΡΩΤΙΚΕΣ ΕΟΡΤΕΣ**. Οι 3 τελευταίες εορτές (Σαλπίγγων, Εξίλασμου και Σκηνοπηγίας), που δεν έχουν ακόμα εκπληρωθεί, ονομάζονται **ΕΣΧΑΤΟΛΟΓΙΚΕΣ ΕΟΡΤΕΣ**. Η εορτή των Σαλπίγγων, που είναι η 1η από τις εσχατολογικές και η 5η κατά σειρά από όλες τις εορτές, εορταζόταν την 1η του έβδομου μήνα Τισρί. Τυπολογικά εδώ βλέπουμε ότι ο Θεός έχει βάλει **έξι ημέρες**, που αντιστοιχούν σε **έξι χιλιετηρίδες** και την 1η ημέρα του έβδομου μήνα, στην αρχή δηλαδή της **έβδομης χιλιετηρίδας** σαλπίζει η σάλπιγγα. Η εορτή των Σαλπίγγων είναι τύπος της αρπαγής της εκκλησίας.

Μεταξύ της 4ης εορτής της Πεντηκοστής (3ος μήνας Σιβάν) και της 5ης εορτής των Σαλπίγγων (7ος μήνας Τισρί) υπήρχε ένα χρονικό διάστημα **απροσδιόριστης χρονικής διάρκειας**. Αυτό συνέβαι-

νε, γιατί, ενώ η εορτή των Σαλπίγγων ήταν πάντοτε την 1η του Τισρί, η εορτή της Πεντηκοστής το πότε ακριβώς θα εορταζόταν, εξαρτιόταν άμεσα από την 3η εορτή του Δράγματος (17η Νισάν), που ήταν **κινητή εορτή**, αφού οι Ισραηλίτες κάθε 3 έτη πρόσθεταν και έναν 13ο μήνα τον Βε-Αδάρ.

Η χρονική περίοδος μεταξύ των 2 εορτών (Πεντηκοστής και Σαλπίγγων) αντιπροσωπεύει τη **χάρη του Θεού**, είναι η περίοδος στην οποία εμείς σήμερα ζούμε και ο Κύριος πριν εκπληρώσει την 5η εορτή, αρπάζοντας την εκκλησία Του, μακροθυμεί και θέλει όλοι οι άνθρωποι να σωθούν και να έρθουν σε επίγνωση της αλήθειας. Ο Ιησούς, όταν επέστρεψε «εν τη δυνάμει του Πνεύματος» από την έρημο, όπου αντιμετώπισε τους πειρασμούς του Διαβόλου, πήγε στη συναγωγή και εκεί Του δόθηκε το βιβλίο του προφήτη του Ησαΐα, από το οποίο διάβασε: «*Πνεύμα Κυρίου είναι επ' Εμέ, διά τούτο με έχρισε· με απέστειλε διά να ευαγγελίζωμαι προς τους πτωχούς, διά να ιατρεύσω τους συτετριμμένους την καρδίαν, να κηρύξω προς τους αιχμαλώτους ελευθερίαν και προς τους τυφλούς ανάβλεψιν, να αποστείλω τους συντεθλασμένους εν ελευθερία, διά να κηρύξω ευπρόσδεκτον Κυρίου ενιαυτόν*» (Λουκάς Δ:18-19, Ησαΐας ΞΑ:1-2). Ο Ιησούς ήρθε για να κηρύξει "ευπρόσδεκτο χρόνο" στους ανθρώπους, να τους κηρύξει ότι **τώρα είναι καιρός ευπρόσδεκτος σωτηρίας**, τώρα είναι καιρός να εκζητήσουν τον Θεό στη ζωής τους.

(1) **ΣΑΛΠΙΓΓΕΣ από ΑΡΓΥΡΙΟ ΕΞΑΓΟΡΑΣ**

Οι σάλπιγγες ήταν φτιαγμένες από το **αργύριο εξαγοράς** που πλήρωναν οι Ισραηλίτες για να εξαγοράσουν τα πρωτότοκα αρσενικά που διάνοιγαν μήτρα, ήταν το αργύριο της εξιλέωσης: «*Και θέλεις λάβει το ΑΡΓΥΡΙΟΝ ΤΗΣ ΕΞΙΛΕΩΣΕΩΣ παρά των υιών Ισραήλ, και θέλεις μεταχειρισθή αυτό εις την υπηρεσίαν της σκηνής του μαρτυρίου, και θέλει είσθαι εις τους υιούς Ισραήλ εις μνημόσυνον ενώπιον του Κυρίου, διά να γείνη εξιλέωσις υπέρ των ψυχών υμών*» (βλ. Έξοδος Λ:11-16).

(2) **ΑΡΓΥΡΟΣ: "ΣΥΜΒΟΛΟ ΛΥΤΡΩΣΗΣ"**

Ο άργυρος είναι **σύμβολο λύτρωσης** και σήμερα, στην περίοδο της Καινής Διαθήκης (περίοδος χάρης) είμαστε εξαγορασμένοι και λυτρωμένοι με το αίμα της θυσίας του Ιησού Χριστού: «*Εξεύροντες ότι δεν ελυτρώθητε από της ματαίας πατροπαράδοτου διαγωγής υμών*

διά φθαρτών, ΑΡΓΥΡΙΟΥ ή ΧΡΥΣΙΟΥ, αλλά διά του τιμίου αίματος του Χριστού, ως αμνού αμόμου και ασπίου» (Α' Πέτρου Α:18-19). Με την αρπαγή της νύμφης εκκλησίας, ο άνθρωπος λυτρώνεται και από τον τελευταίο εχθρό που είναι ο φυσικός θάνατος. Οι μοναδικοί άνθρωποι που δεν θα γνωρίσουν φυσικό θάνατο θα είναι όσοι μετέχουν της αρπαγής της εκκλησίας. Μέχρι σήμερα δύο άνθρωποι δεν έχουν γνωρίσει φυσικό θάνατο, ο ένας είναι ο **Ενώχ**, ο έβδομος από Αδάμ (Γένεση Ε:23-24) και ο άλλος είναι ο **Ηλίας** (Β' Βασιλέων Β:11), που αρπάχτηκαν ζωντανοί στον ουρανό. Ο ΕΝΩΧ αρπάχτηκε **πριν την κατακλυσμό** και είναι τύπος της αρπαγής της "εκκλησίας της Φιλαδέλφειας" (της εκκλησίας δηλ. που δεν θα περάσει μέσα στη διακυβέρνηση του Αντίχριστου). Ο ΗΛΙΑΣ αρπάχτηκε **μετά τον κατακλυσμό** και είναι τύπος της ανάστασης και ανάληψης της "εκκλησίας της Λαοδικείας", δηλαδή της εκκλησίας της θλίψης.

(3) **ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΤΩΝ ΣΑΛΠΙΓΓΩΝ: "ΝΑ ΗΧΟΥΝ..."**

Οι σάλπιγγες «*ηχούσαν για να κινηθεί το στρατόπεδο*» και κάποτε ΗΧΗΣΑΝ ΓΙΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΦΟΡΑ, όταν οι Ισραηλίτες μπήκαν στη γη Χαναάν. Εμείς σήμερα, όσοι είμαστε αναγεννημένοι και βαπτισμένοι με το άγιο Πνεύμα του Θεού, περιμένουμε να ηχήσουν οι σάλπιγγες του Θεού για να μπούμε στην ουράνια κατοικία μας: «*Διότι τούτο σας λέγομεν διά του λόγου του Κυρίου, ότι ημείς οι ζώντες, όσοι απομένομεν εις την παρουσίαν του Κυρίου, δεν θέλομεν προλάβει τους κοιμηθέντας· επειδή αυτός ο Κύριος θέλει καταβή απ' ουρανού με κέλευσμα, με φωνήν αρχαγγέλου και με σάλπιγγα Θεού, και οι αποθανόντες εν Χριστώ ΘΕΛΟΥΣΙΝ ΑΝΑΣΤΗΘΗ πρώτον, έπειτα ημείς οι ζώντες όσοι απομένομεν ΘΕΛΟΜΕΝ ΑΡΠΑΧΘΗ μετ' αυτών εν νεφέλαις εις άπάντησιν του Κυρίου εις τον αέρα, και ούτω θέλομεν είσθαι πάντοτε μετά του Κυρίου*» (Α' Θεσσαλονικείς Δ:15-17).

(4) **ΣΦΥΡΗΛΑΤΕΣ ΣΑΛΠΙΓΓΕΣ (όχι κομματιαστές)**

Οι σάλπιγγες ήσαν **σφυρήλατες** και **όχι κομματιαστές**. Ο Κύριος Ιησούς σφυρηλατεί την εκκλησία Του για να την παραλάβει και να είναι μία, αγία, άμωμη και χωρίς κηλίδα και όχι να είναι κομματιασμένη, διαιρεμένη και πνευματικά λερωμένη. Ο Ιησούς πέθανε για να αγιάσει την εκκλησία Του «*καθαρίσας (αυτήν) με το λουτρόν του ύδατος διά του λόγου, διά να παραστήση αυτήν εις εαυτόν ένδοξον εκκλη-*

σίαν, μη έχουσαν κηλίδα ή ρυτίδα ή τι των τοιούτων, αλλά διά να ήναι αγία και άμωμος» (Εφεσίους Ε:26-27). Η εκκλησία πρέπει να είναι πάντα έτοιμη και να αγρυπνεί πνευματικά, περιμένοντας το σάλπισμα της λύτρωσης. Ο Ιησούς δεν θα έρθει να παραλάβει μια κομματιασμένη εκκλησία, αλλά θα παραλάβει την ΕΚΛΕΚΤΗ Του, η οποία θα είναι «τρομερά ως στράτευμα με σημαίας» (Άσμα Ασμάτων ζ':4-10).

(5) ΔΥΟ ΣΑΛΠΙΓΓΕΣ - Διπλή μαρτυρία

Οι σάλπιγγες ήσαν ΔΥΟ και έβγαζαν τον ίδιο ήχο. Συμβολίζουν την αρπαγή των ΝΕΚΡΩΝ ΠΙΣΤΩΝ που θα αναστηθούν και των ΖΩΝΤΑΝΩΝ ΠΙΣΤΩΝ που θα μεταμορφωθούν τα σώματά τους από θνητά σε αθάνατα: «*Ιδού, μυστήριον λέγω προς εσάς· πάντες μεν δεν θέλομεν κοιμηθή, πάντες όμως θέλομεν μεταμορφωθή, εν μιά στιγμή* (αρχ. "εν ατόμω"), *εν ριπή οφθαλμού, ΕΝ ΤΗ ΕΣΧΑΤΗ ΣΑΛΠΙΓΓΙ· διότι θέλει σαλπίζει, και οι ΝΕΚΡΟΙ θέλουσιν αναστηθή άφθαρτοι, και ΗΜΕΙΣ θέλομεν μεταμορφωθή. Διότι πρέπει το φθαρτόν τούτο να ενδυθή αφθαρσίαν, και το θνητόν τούτο να ενδυθή αθανασίαν*» (Α' Κορινθίους ΙΕ:51-53).

(6) Σάλπιγγες ΘΕΟΥ & Σάλπιγγες ΑΓΓΕΛΩΝ

Δεν πρέπει να συγχέουμε τις σάλπιγγες που ηχούσαν στην εορτή των Σαλπίγγων και που θα ηχήσουν στην αρπαγή της εκκλησίας με την 7η σάλπιγγα που αναφέρεται στην Αποκάλυψη: «*Και ο έβδομος άγγελος εσάλπισε και έγειναν φωναί μεγάλαι εν τω ουρανώ, λέγουσαι· Αι βασιλείαι του κόσμου έγειναν του Κυρίου ημών και του Χριστού αυτού, και θέλει βασιλεύσει εις τους αιώνας των αιώνων*» (βλ. Αποκάλυψη ΙΑ:15-19 και Ιζ':17-21). Οι πρώτες σάλπιγγες είναι ΣΑΛΠΙΓΓΕΣ ΘΕΟΥ που συμβολίζουν τη λύτρωση και οι δεύτερες είναι ΣΑΛΠΙΓΓΕΣ ΑΓΓΕΛΩΝ που συμβολίζουν την κρίση.

(7) Σάλπιγγες ΚΕΡΑΤΙΝΕΣ (σύμβολο δύναμης)

Εκτός από τις αργυρές σάλπιγγες οι Ισραηλίτες χρησιμοποιούσαν και κεράτινες σάλπιγγες. Το "κέρας" είναι σύμβολο δύναμης, αλλά και κατάκρισης. Κατά την άλωση της Ιεριχούς οι ιερείς σάλπισαν με κεράτινες σάλπιγγες: «*Και επτά ιερείς θέλουσι βαστάζει έμπροσθεν της κιβωτού επτά σάλπιγγας κερατίνας· και την εβδόμην ημέραν θέλετε περιέλθει την πόλιν επτάκις· και οι ιερείς θέλουσι σαλπίζει με τας σάλπιγγας*» (Ιησούς του Ναυή ζ':4).

6η εορτή: «ΕΞΙΛΑΣΜΟΥ» - 10η Τισρί

Λευιτικό ΚΓ:26-32, Ιζ':1-34, Αριθμοί ΚΘ:7-11, Εβραίους Θ:11-28, Ζαχαρίας ΙΒ:10-14, ΙΓ:1, Α' Κορινθίους Γ:10-15, Β' Κορινθίους Ε:10, Ρωμαίους ΙΔ:10 (μελέτησε τα εδάφια αυτά)

1. ΕΞΙΛΑΣΜΟΣ και ΤΕΛΙΚΗ ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΗ

Η εορτή του Εξιλασμού εορταζόταν την 10η του εβδόμου μήνα Τισρί. Από την 10η του πρώτου μήνα ΝΙΣΑΝ ή ΑΒΙΒ, μέχρι την 10η του μήνα ΤΙΣΡΙ μεσολαβούν ακριβώς 6 μήνες, που τυπολογικά συμβολίζει ότι από την ΠΤΩΣΗ του "πρώτου Αδάμ", μέχρι την ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΗ του "έσχατου Αδάμ", του Ιησού (βλ. Α' Κορινθίους ΙΕ:45) είναι 6.000 χρόνια, δηλαδή 6 ημέρες ή 6 χιλιετηρίδες, καθόσον σύμφωνα με την ερμηνεία που δίνει η ίδια η Βίβλος ΜΙΑ ημέρα ισούται με ΧΙΛΙΑ χρόνια (βλ. Β' Πέτρου Γ:8, Ψαλμός 90:4).

"Ιλασμός" σημαίνει "σκέπασμα" και ΕΞΙΛΑΣΜΟΣ είναι η ΤΕΛΙΚΗ ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΗ. Η εορτή του Εξιλασμού συμβολίζει την οριστική κάλυψη των αμαρτιών μας. Τότε είναι που θα ακουστεί αυτό που διαβάζουμε στην Αποκάλυψη ΙΒ:10-11 «*Και ήκουσα φωνήν μεγάλην λέγουσαν εν τω ουρανώ· Τώρα έγεινεν η σωτηρία και δύναμις και η βασιλεία του Θεού ημών και η εξουσία τον Χριστού αυτού, διότι κατερρίφθη ο κατήγορος των αδελφών ημών, ο κατηγορών αυτούς ενώπιον του Θεού ημών ημέραν και νύκτα. Και αυτοί ενίκησαν αυτόν διά το ΑΙΜΑ του Αρνίου και διά τον ΛΟΓΟΝ της μαρτυρίας αυτών, και δεν ηγάπησαν την ψυχήν αυτών μέχρι θανάτου*».

Η εορτή του Εξιλασμού ήταν εορτή ταπείνωσης και ο Ισραήλ, έπρεπε να ταπεινωθεί ενώπιον του Θεού: «*Και την δεκάτην του εβδόμου τούτου μηνός θέλει είσθαι ημέρα εξιλασμού· συγκάλεσις αγία θέλει είσθαι εις εσάς· και θέλετε ταπεινώσει τας ψυχάς σας και θέλετε προσφέρει προσφοράν γινομένην διά πυρός προς τον Κύριον... Επειδή πάσα ψυχή, ήτις δεν ταπεινωθή εις αυτήν ταύτην την ημέραν, θέλει εξολοθρευθή εκ του λαού αυτής*» (Λευιτικό ΚΓ:27-29). Το Ισραηλαίον έτος, που ήταν έτος αποκατάστασης και άφεσης (Λευιτικό ΚΕ:8-19), άρχιζε την 10η Τισρί, οπότε στον ουρανό έχουμε ΕΞΙΛΑΣΜΟ και στη γη ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΗ, δύο θαυμαστές ενέργειες του Θεού, τόσο για την εκκλησία Του, όσο και για τον λαό Ισραήλ.

Την ημέρα της εορτής του Εξιλασμού, ήταν η **μοναδική φορά** όλο το χρόνο, όπου ο αρχιερέας έμπαινε μέσα στα "άγια των αγίων", κρατώντας το θυμιατήριο που ήταν γεμάτο κάρβουνα από το θυσιαστήριο και έριχνε περίπου μισό κιλό θυμίαμα, έτσι ώστε ο καπνός να καλύψει το ιλαστήριο (το καπάκι) της Κιβωτού της Διαθήκης. Αυτό συμβόλιζε την "**άπαξ**" **είσοδο** (μια φορά, για πάντα) του Ιησού, όχι πλέον σε χειροποίητα άγια των αγίων, αλλά στα αληθινά ουράνια "άγια των αγίων" και έτσι έγινε ο εξιλασμός μας, η λύτρωσή μας από τα δεσμά της αμαρτίας (Εβραίους Θ:11-14).

Στο κεφάλαιο Ις'/16 του Λευιτικού αναφέρεται όλο το τελετουργικό της εορτής του Εξιλασμού. Ο αρχιερέας, επειδή και ο ίδιος ήταν αμαρτωλός, πριν κάνει προσφορά για τον λαό έπρεπε να κάνει δύο ενέργειες για να ευαρεστήσει τον Θεό: **(α)** Να λουστεί με **νερό** και να φορέσει **λινά ρούχα** και **(β)** Να θυσιάσει ένα **μοσχάρι** για τις δικές του αμαρτίες και για τις αμαρτίες της οικογένειάς του. Ο ΑΡΧΙΕΡΕΑΣ είναι τύπος του Ιησού, το ΝΕΡΟ είναι σύμβολο του Λόγου του Θεού που μας φανερώνει την αμαρτία μας και μας οδηγεί σε μετάνοια και σωτηρία και τα ΛΙΝΑ ΡΟΥΧΑ είναι σύμβολα αγιότητας, είναι ρούχα που δεν προκαλούν ιδρώτα, σύμβολο ανθρώπινου κόππου και μόχθου (βλ. Ιεζεκιήλ ΜΔ:17-18, Αποκάλυψη ΙΕ:6). Το **ιλαστήριο** έπρεπε να καλύπτεται τελείως από το θυμίαμα για να μην πεθάνει ο αρχιερέας. Αυτό συμβολίζει το «*ενώδες θυμίαμα*» του Ιησού, το οποίο μας καλύπτει, γιατί Αυτός πέθανε στη θέση μας (Ψαλμός ΛΒ:1).

Στη συνέχεια ο αρχιερέας έπρεπε να πάρει **δύο τράγους**, τον έναν να τον θυσιάσει και τον άλλο να τον απολύσει. Προς τούτο έπρεπε να ρίξει κλήρους για το ποιος τράγος θα θυσιαζόταν. **Ο 1ος τράγος** θα θυσιαζόταν για να γίνει εξιλέωση των αμαρτιών του λαού, θα θυσιαζόταν για να ικανοποιήσει τη θεία δικαιοσύνη. **Ο 2ος τράγος** θα απολυόταν, αφού πριν ο αρχιερέας θα έβαζε επάνω στο κεφάλι του τα 2 χέρια του και εξομολογείτο τις αμαρτίες του λαού του. Ο τράγος αυτός είναι γνωστός ως ο **αποδιοπομπαίος τράγος**.

Εδώ τυπολογικά έχουμε τη διπλή ενέργεια του Ιησού για τη σωτηρία του αμαρτωλού, όπου **(α)** ικανοποίησε τη θεία δικαιοσύνη και **(β)** ειρήνευσε τη συνείδηση του αμαρτωλού ανθρώπου. Ας προσέξουμε τον συμβολισμό του παρακάτω εδαφίου: «*Διά τούτο θέλω*

δώσει εις αυτόν (το Μεσσία) *μερίδα μετά των μεγάλων και τους ισχυρούς θέλει μοιρασθή λάφυρον, ΔΙΟΤΙ (1) παρέδωκε την ψυχήν αυτού εις θάνατον και μετά ανόμων ελογίσθη και (2) αυτός εβάστασε τας αμαρτίας πολλών και θέλει μεσιτεύσει υπέρ των ανόμων»* (Ησαΐας ΝΓ:12). Στην 1η περίπτωση έχουμε τον συμβολισμό του θυσιασθέντα τράγου ("*παρέδωκε την ψυχήν αυτού εις θάνατον*") και στη 2η περίπτωση τον συμβολισμό του απολυθέντα τράγου ("*εβάστασε τας αμαρτίας πολλών*").

Εδώ συναντήθηκαν και συνεργάστηκαν 2 θαυμαστές ιδιότητες του Θεού «*Ελεος και αλήθεια ΣΥΝΑΠΗΝΗΤΗΘΗΣΑΝ· δικαιοσύνη και ειρήνη ΕΦΙΛΗΘΗΣΑΝ. Αλήθεια εκ της γης θέλει αναβλαστήσει· και δικαιοσύνη εξ ουρανού θέλει κύψει*» (Ψαλμός ΠΕ:10-11).

Στο τέλος του τελετουργικού μέρους, όταν γινόταν η απόλυση του τράγου στην έρημο, ο αρχιερέας έβγαζε τη λινή στολή, λουζόταν και ντυνόταν τη συνηθισμένη στολή του και πρόσφερε ολοκαύτωμα, που συμβολίζει την τέλεια παραχώρηση στον Θεό. Την 1η του μήνα Νισάν ξεχώριζαν το αρνί της θυσίας, ήταν η **εορτή της ΛΥΤΡΩΣΗΣ**. Στις 10 του μήνα Τισρί ήταν η **εορτή της ΤΑΠΕΙΝΩΣΗΣ** και καθαρισμού με προορισμό την "ανάπαυση", που θα ερχόταν με την επόμενη εορτή της Σκηνοπηγίας.

Ολοκληρωτική όμως εκπλήρωση αυτού του εξιλασμού θα είναι, όταν θα βρεθούμε στην άγια παρουσία του Θεού, όπου θα μας δεχτεί, **επειδή δέχεται τη μεσιτεία του Ιησού**, δέχεται τη θυσία του Ιησού ότι είναι το σκέπασμά μας και έτσι για τον Θεό λογιζόμαστε άγιοι και καθαροί. Είναι η αναγνώριση ότι οι αμαρτίες μας πραγματικά σκεπάστηκαν από τον Ιησού. Όμως δεν θα είναι μόνο αυτό, αλλά θα είναι και όταν βρεθούμε (ως λυτρωμένοι) μπροστά στο βήμα της κρίσης του Χριστού (βλ. Ρωμαίους ΙΔ:10, Β' Κορινθίους Ε:10, Ματθαίος ΚΕ:11, Αποκάλυψη Κ:13).

2. ΠΡΟΦΗΤΙΚΗ ΕΚΠΛΗΡΩΣΗ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ

Μετά το προσκλητήριο της **εορτής των ΣΑΛΠΙΓΓΩΝ**, έρχεται η **εορτή του ΕΞΙΛΑΣΜΟΥ**, σαν αναγκαία προϋπόθεση για την απόλαυση της **εορτής της ΣΚΗΝΟΠΗΓΙΑΣ**. Με τη εορτή των Σαλπίγγων η εκκλησία του Ιησού αρπάζεται στον ουρανό και με την εορτή του Εξιλασμού οι πιστοί βρίσκονται μπροστά στο βήμα του Ιησού για να λάβουν τον μισθό τους: «*Διότι πρέπει πάντες να εμφανισθώμεν έμπρο-*

σθεν του βήματος του Χριστού, διά να ανταμειφθή έκαστος κατά τα πεπραγμένα διά του σώματος καθ' ά έπραξεν, είτε αγαθόν είτε κακόν» (Β' Κορινθίους Ε:10, βλ. Ρωμαίους ΙΔ:10)

Για να μη γίνεται σύγχυση, θα πρέπει να γνωρίζουμε ότι ως λυτρωμένοι πιστοί δεν θα είμαστε μπροστά στο **λευκό θρόνο** (Αποκάλυψη Κ:11), αλλά θα είμαστε μπροστά στο **Βήμα του Χριστού**, το οποίο θα στηθεί για τα πεπραγμένα των πιστών μέσα στην εκκλησία (Α' Κορινθίους Γ:10-15). Ο πιστός δεν κρίνεται "περί αμαρτίας", αλλά "περί πνευματικών έργων", ο Ιησούς δεν θα μας κρίνει για να μας καταδικάσει, γιατί τη δική μας κρίση και αμαρτία την πήρε Αυτός με τη δική Του θυσία επάνω στον σταυρό του Γολγοθά: «*Αληθώς, αληθώς σας λέγω ότι ο ακούων τον λόγον μου και πιστεύων εις τον πέμψαντά με έχει ζωήν αιώνιον και εις κρίσιν δεν έρχεται, αλλά μετέβη εκ του θανάτου εις την ζωήν*» (Ιωάννης Ε:24). Ο πιστός δεν έρχεται σε κρίση, ο Ιησούς θα μας "κρίνει", για να μας δώσει τον ανάλογο μισθό: «*ΕΑΝ δε τις εποικοδομή επί το θεμέλιον τούτο χρυσόν, άργυρον, λίθους τιμίους, ξύλα, χόρτον, καλάμην· εκάστου το έργον θέλει φανερωθή· διότι η ημέρα θέλει φανερώσει αυτό, επειδή διά πυρός ανακαλύπτεται· και το πυρ θέλει δοκιμάσει το έργον εκάστου οποίον είναι. ΕΑΝ το έργον τινός, το οποίον επωκοδόμησε μένη, θέλει λάβει μισθόν· ΕΑΝ το έργον τινός κατακαή, θέλει ζημιωθή, αυτός όμως θέλει σωθή, πλην ούτως ως διά πυρός*» (Α' Κορινθίους Γ:12-15)

Η εορτή του Εξιλασμού είναι και η εορτή της απονομής του βραβείου μας. Εδώ είναι που εκπληρώνεται η **παραβολή των ταλά-ντων** που διδάξε ο Ιησούς (Ματθαίος ΚΕ:14-30, Λουκάς ΙΘ:13-15).

3. **Ο ΛΑΟΣ ΙΣΡΑΗΛ στη ΓΗ**

Ενώ στον **ΟΥΡΑΝΟ** η εκκλησία θα βρίσκεται μπροστά στο βήμα του Ιησού και θα παίρνει τον μισθό της, η κατάσταση για τον λαό Ισραήλ στη **ΓΗ** θα είναι δραματική, καθόσον η ανθρωπότητα ολόκληρη θα βρίσκεται μέσα στο σύστημα της παγκόσμιας διακυβέρνησης του Αντίχριστου. Κάτω από τη φοβερή πίεση των γεγονότων, ο λαός Ισραήλ θα εννοήσει τα λόγια του Ψαλμού ΚΒ και του Ησαΐα ΝΓ, που αναφέρονται προφητικά στη σταυρική θυσία του Μεσσία. Θα καταλάβουν οι Ισραηλίτες ότι αφορούν Εκείνον του οποίου πριν πολλά χρόνια την πλευρά "εξεκέντησαν", θα Τον εκζητήσουν και θα πενθή-

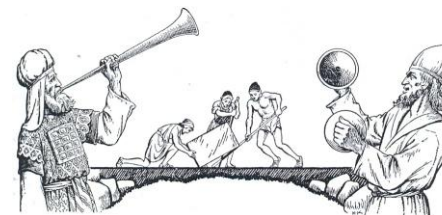
σει κάθε τάξη, κανένας δεν θα μείνει έξω από το μεγάλο πένθος:

«*Και θέλω εκχέει επί τον οίκον Δαβίδ και επί τους κατοίκους της Ιερουσαλήμ πνεύμα χάριτος και ικεσιών· και θέλουσιν επιβλέψει προς Εμέ, τον οποίον ΕΞΕΚΕΝΤΗΣΑΝ, και θέλουσι πενθήσει δι' Αυτόν ως πενθεί τις διά τον μονογενή αυτού, και θέλουσι λυπηθή δι' Αυτόν, ως ο λυπούμενος διά τον πρωτότοκον αυτού.*

Εν τη ημέρα εκείνη θέλει εισθαι πένθος μέγα εν Ιερουσαλήμ ως το πένθος της Αδαδριμμών εν τη πεδιάδι Μειιδδών.

Και θέλει πενθήσει η γη, πάσα οικογένεια καθ' εαυτήν· η οικογένεια του οίκου ΔΑΒΙΔ καθ' εαυτήν και αι γυναίκες αυτών καθ' εαυτάς, η οικογένεια του οίκου ΝΑΘΑΝ καθ' εαυτήν και αι γυναίκες αυτών καθ' εαυτάς, η οικογένεια του οίκου ΛΕΥΙ καθ' εαυτήν και αι γυναίκες αυτών καθ' εαυτάς, η οικογένεια ΣΙΜΕΪ καθ' εαυτήν και αι γυναίκες αυτών καθ' εαυτάς, πάσαι αι εναπολειφθείσαι οικογένειαι, εκάστη οικογένεια καθ' εαυτήν και αι γυναίκες αυτών καθ' εαυτάς» (Ζαχαρίας ΙΒ:10-14).

Ο οίκος του Δαβίδ είναι η βασιλική τάξη, ο οίκος Νάθαν είναι προφητική τάξη, ο οίκος Λευί είναι η ιερατική τάξη και ο οίκος Σιμεΐ είναι **όλος ο λαός**. Το πένθος θα είναι μέγα, όλοι θα συμμετέχουν και μπροστά στη κραυγή του λαού Του ο Κύριος θα έρθει με μία ενέργεια που θα φανερώνει την παντοδυναμία Του. Θα έρθει και θα πατήσει επάνω στο όρος Ελαιών από το οποίο κάποτε αναλήφθηκε στους ουραμούς και το όρος θα σχιστεί στη μέση: «*Και οι πόδες Αυτού θέλουσι σταθή κατά την ημέραν εκείνην επί του όρους των Ελαιών, του απέναντι της Ιερουσαλήμ εξ ανατολών· και το όρος των Ελαιών θέλει σχισθή κατά το μέσον αυτού προς ανατολάς και προς δυσμάς και θέλει γείνει κοιλάς μεγάλη σφόδρα...*» (Ζαχαρίας ΙΔ:4). Πρόκειται για ένα συγκλονιστικό γεγονός που θα συμβεί μέσα στην ιστορία, όχι μόνο του λαού Ισραήλ, αλλά και ολόκληρης της ανθρωπότητας, ο Ιησούς θα είναι και πάλι **σωματικά** στη Γη.

7η εορτή: «ΣΚΗΝΟΠΗΓΙΑΣ» - 15 - 21 Τισρί

Λευιτικό ΚΓ:33-36, Αριθμοί ΚΘ:12-38, Εβραίους Θ:11-28, Δευτερονόμιο Ις':13-15, Ζαχαρίας ΙΔ:16-21 (μελέτησε τα εδάφια αυτά)

1. Η εορτή της Σκηνοπηγίας άρχιζε την **15η** του έβδομου μήνα Τισρί και διαρκούσε **επτά** συνεχείς ημέρες και συμβόλιζε μία κατάσταση, η οποία θα ήταν στην πληρότητά της και θα ήταν συνεχής. Επτά ημέρες ήταν και η 2η εορτή των Αζύμων, η οποία συμβόλιζε την πληρότητα του αγιασμού μας σ' όλη την πληρότητα της ζωής μας. Η εορτή αυτή, έχει και άλλες ονομασίες, οι οποίες αντιπροσωπεύουν και προσδιορίζουν ένα σημαντικό πνευματικό γεγονός:

(α) **Εορτή των ΣΚΗΝΩΝ:** «Και ελάλησε Κύριος προς τον Μωϋσήν, λέγων, Λάλησον προς τους υιούς Ισραήλ, λέγων, την δεκάτην πέμπτην ημέραν του εβδομού τούτου μηνός θέλει είσθαι η εορτή των σκηνών επτά ημέρας εις τον Κύριον» (Λευιτικό ΚΓ:33-34, βλ. Νεεμίας Η:14-15).

(β) **Εορτή της ΣΚΗΝΟΠΗΓΙΑΣ:**

- «Και πας όστις υπολειφθή εκ πάντων των εθνών, των ελθόντων κατά της Ιερουσαλήμ, θέλει αναβαίνει κατ' έτος διά να προσκυνή τον Βασιλέα· τον Κύριον των δυνάμεων, και να εορτάζη την εορτήν της σκηνοπηγίας» (Ζαχαρίας ΙΔ:16).
- «Θέλεις κάμνει την εορτήν της σκηνοπηγίας επτά ημέρας, αφού συνάξης τον σίτον σου και τον οίνον σου...» (Λευιτικό Ις':13).
- «Επλησίαζε δε η εορτή των Ιουδαίων, η σκηνοπηγία» (Ιωάννης Ζ:2).

Οι όροι "εορτή των Σκηνών" και "εορτής της Σκηνοπηγίας" είναι συνώνυμοι και αναφέρονται στο γεγονός ότι ο λαός Ισραήλ έμενε σε σκηνές και στις 7 ημέρες που διαρκούσε η εορτή.

(γ) **Εορτή ΣΥΓΚΟΜΙΔΗΣ ΤΩΝ ΚΑΡΠΩΝ:** «Και την εορτήν του ΘΕΡΙΣΜΟΥ, των πρωτογεννημάτων των κόπων σου, τα οποία έσπειρας εις τον αγρόν· και την εορτήν της συγκομιδής των καρπών, εις το τέλος του ενιαυτού, αφού συνάξης τους καρπούς σου εκ του αγρού» (Έξοδος ΚΓ:16). Εδώ αναφέρονται 2 εορτές, που έχουν σχέση με τη συγκομιδή των καρπών, είναι η εορτή του ΘΕΡΙΣΜΟΥ ή των ΠΡΩΤΟΓΕΝΝΗΜΑΤΩΝ και η εορτή της ΣΥΓΚΟΜΙΔΗΣ ΤΩΝ ΚΑΡΠΩΝ, που συμβόλιζαν τα πρώτα γεννήματα της θυσίας του Ιησού, που μπαίνουν μέσα στην

εκκλησία Του και την απόλαυση των καρπών από τη θυσία αυτή, που εκφραζόταν από την πλούσια συγκομιδή των καρπών

Η εορτή αυτή δεν είναι τίποτα άλλο, παρά ο τύπος της μεγάλης εορτής που θα στηθεί στον ουρανό, για όλους αυτούς που έχουν θεριστεί. Μέχρι τότε όμως, θα έχει έρθει η Μεγάλη Θλίψη κάτω στη γη και οι δύο μάρτυρες που αναφέρονται στο ΙΑ' κεφάλαιο της Αποκάλυψης (που θα είναι η εκκλησία της Λαοδίκειας, ή σε άλλη τυπολογία θα είναι οι 5 φρόνιμες παρθένες) θα έχουν αρπαχτεί στον ουρανό, όπως επίσης θα έχουν ανέβει στον ουρανό και οι 144.000 Ισραηλίτες. Κατά μία άλλη ερμηνεία και άποψη, ίσως η εορτή αυτή να αναφέρεται και σ' όλους αυτούς, που θα έχουν σωθεί στη χιλιετή βασιλεία του Κυρίου Ιησού.

Η τελική εκπλήρωση της εορτής αυτής στον ουρανό, θα είναι ο **μεγάλος δείπνος** που μας έχει υποσχεθεί ο Κύριος Ιησούς, όταν ο ίδιος έκανε τον **τελευταίο δείπνο**, λίγο πριν συλληφθεί: «Σας λέγω δε ότι, δεν θέλω πεί εις το εξής εκ τούτου του γεννήματος της αμπέλου έως της ημέρας εκείνης, όταν πίνω αυτό νέον ΜΕΘ' ΥΜΩΝ εν τη βασιλεία του Πατρός μου» (Ματθαίος Κς':29). Ο Θεός είχε διατάξει τους Ισραηλίτες κατά τη διάρκεια της εορτής της Σκηνοπηγίας να **ΕΥΦΡΑΙΝΟΝΤΑΙ**, θέλοντας να φανερώσει τυπολογικά αυτή ακριβώς την χαρά και την ευφροσύνη που θα υπάρχει σ' εκείνον τον μεγάλο δείπνο.

2. Ο Θεός είχε διατάξει τους Ισραηλίτες κατά την εορτή αυτή να κατοικούν σε ΣΚΗΝΕΣ (εξ' ου και ΣΚΗΝΟΠΗΓΙΑ), οι οποίες ήσαν φτιαγμένες από κλαδιά αγριελιάς, ελιάς, μυρσίνης, φοίνικα και ιτιάς: «Και εύρηκαν γεγραμμένον εν τω νόμω, τον οποίον προσέταξεν ο Κύριος διά του Μωυσέως, να κατοικήσωσιν οι υιοί Ισραήλ εν σκηναίς εν τη εορτή του εβδομού μηνός· και να δημοσιεύσωσι και να διακηρύξωσιν εις πάσας τας πόλεις αυτών και εις την Ιερουσαλήμ, λέγοντες, Εξέλθετε εις το όρος και φέρετε κλάδους ελαιάς και κλάδους αγριελιάς και κλάδους μυρσίνης και κλάδους φοινίκων και κλάδους δασυφύλλων δένδρων, διά να κάμητε σκηνάς, κατά το γεγραμμένον» (Νεεμίας Η:14-15). Ο Θεός τους έβαζε να τα κάνουν όλα αυτά, για να θυμούνται **από που** τους ΕΒΓΑΛΕ (από την **Αίγυπτο**), να θυμούνται το ταξίδι στην έρημο και τέλος να θυμούνται **που** τους ΕΒΑΛΕ (στη γη **Χαναάν**).

Οι συμβολισμοί των παραπάνω δένδρων είναι:

ΑΓΡΙΕΛΑΙΑ: Αμαρτία και κατάρρα - Η πικρή ζωή στην έρημο. Βασικό σύμβολο του κατά σάρκα λαού Ισραήλ (Ρωμαίους ΙΑ:17,24).

ΕΛΑΙΑ: Ευλογία στην παρούσα ζωή. Ως "**καλλιελαιά**" είναι σύμβολο του πνευματικού Ισραήλ, της εκκλησίας (Ρωμαίους ΙΑ:24).

ΜΥΡΣΙΝΗ: Ευφροσύνη που εκφράζεται με το βάπτισμα εν Πνεύματι.

ΦΟΙΝΙΚΑΣ: Σύμβολο νέας ζωής και θριάμβου.

ΙΤΙΑ: Δοκιμασίες και θλίψεις στη ζωή αυτή (Ψαλμός ΡΛΖ:1-3).

Αυτός είναι ο τύπος της πορείας της εκκλησίας σήμερα:

Θυμόμαστε την αμαρτία και την κατάρρα που κάποτε βρισκόμαστε, όταν είμαστε κάτω από την εξουσία του άρχοντα του κόσμου τούτου (**αγριελιά**) και ότι την κατάρρα ο Θεός την έκανε ευλογία, όταν μας αναγέννησε δια του Λόγου και του Πνεύματός Του (**ελιά**). Είμαστε πλέον και εμείς "**καλλιελαιά**" που κεντριστήκαμε (μπολιαστήκαμε) από την "ελαία" του Ισραήλ *«Επειδή εάν συ απεκόπησ από της φυσικής αγριελαιάς και παρά φύσιν ενεκεντρίσθης εις καλλιελαιαν, πόσω μάλλον ούτοι οι φυσικοί θέλουσιν εγκεντρίσθῃ εις την ιδίαν αυτών ελαιαν»* (Ρωμαίους ΙΑ:24).

Θυμόμαστε που στη συνέχεια μας βάπτισε με το άγιο Πνεύμα Του και μας έδωσε χαρίσματα και δυνάμεις κατά των πονηρών σκοτεινών δυνάμεων, καθώς και πλούσιες αποκαλύψεις και ευλογίες (**μυρσίνη**). Στη συνέχεια μας οδήγησε μέσα στην έρημο του κόσμου, όπου υπήρχαν θλίψεις και δοκιμασίες (**ιτιά**). Ο προορισμός είναι η πνευματική Χαναάν, όπου υπάρχει νίκη και θρίαμβος (**φοίνικας**). Φοίνικες έστρωσαν στον Ιησού κατά τη θριαμβευτική του είσοδο στην Ιερουσαλήμ, καθήμενος επί πώλου όνου (Ιωάννης ΙΒ:12-15). Ο Κύριος Ιησούς μέσα στις θλίψεις, τις δοκιμασίες και τα προβλήματα που μας δημιουργεί ο Διάβολος, φέρνει τη νίκη και τον θρίαμβο.

3. Η εορτή της Σκηνοπηγίας εορταζόταν μετά τη συγκομιδή του σίτου και του οίνου, συμμετείχαν όλοι στην εορτή (οικογένεια, δούλοι, ξένοι, κλπ) και θα εορταζόταν σε τόπο τον οποίο είχε εκλέξει ο ίδιος ο Θεός: *«Θέλεις κάμνει την εορτήν της σκηνοπηγίας επτά ημέρας, αφού συναΐξης τον ΣΙΤΟΝ σου και τον ΟΙΝΟΝ σου· και θέλεις ευφρανθή εν τη εορτή σου, συ και ο υιός σου και η θυγάτηρ σου και ο δούλος σου και η δούλη σου και ο Λευΐτης και ο ξένος και ο ορφανός και η χήρα, οίτινες*

είναι εντός των πυλών σου. Επτά ημέρας θέλεις εορτάζει εις Κύριον τον Θεόν σου, εν τω τόπω όντινα εκλέξη ο Κύριος· διότι Κύριος ο Θεός σου θέλει σε ευλογεί εις πάντα τα γεννήματά σου και εις πάντα τα έργα των χειρών σου· και θέλεις εξάπαντος ευφρανθή» (Δευτερονόμιο Ις':13-15).

Εδώ υπάρχει μια θαυμαστή τυπολογία με τον **σίτο** και τον **οίνο**, που μας δείχνουν το τι θα συμβαίνει στον ΟΥΡΑΝΟ (σίτος), όταν αρπαχτεί στον ουρανό η εκκλησία και το τι θα συμβαίνει στη ΓΗ (οίνος), τόσο με τον λαό Ισραήλ, όσο και με τον υπόλοιπο κόσμο, που θα βρίσκεται μέσα στο σύστημα του Αντίχριστου και θα το υπηρετεί.

ΣΙΤΟΣ: Είναι σύμβολο του **ΙΗΣΟΥ**, ο οποίος είπε: *«Εγώ είμαι ο άρτος της ζωής»* (Ιωάννης ς':35,48). Σε κάποια άλλη περίπτωση ο Ιησούς παρομοιάζει τον εαυτό Του με κόκκο σίτου και αναφέρεται προφητικά στον θάνατό Του, την ταφή Του και την ανάστασή Του: *«Εάν ο κόκκος του σίτου δεν πέση εις την γην και αποθάνη, αυτός μόνος μένει· εάν όμως αποθάνη, πολύν καρπόν φέρει»* (Ιωάννης ΙΒ:24).

Ο σίτος επίσης συμβολίζει τους **ΠΙΣΤΟΥΣ**, που είναι αποτέλεσμα του μεγάλου θερισμού: *«Αφήσατε να συναυξάνωσιν αμφότερα μέχρι του ΘΕΡΙΣΜΟΥ, και εν τω καιρώ του θερισμού θέλω ειπέ προς τους θεριστάς· Συλλέξατε πρώτον τα ζιζάνια και δέσατε αυτά εις δέσμας διά να κατακαύσητε αυτά, τον δε σίτον συναΐξατε εις την αποθήκην μου»* (Ματθαίος ΙΓ:30, βλ. Γ:12).

Μετά το θερισμό, μετά δηλαδή τη συγκομιδή του καρπού, έρχεται η **αρπαγή**, όπου ο λαός του Θεού γίνεται η σκηνή Του, το κατοικητήριο Του: *«Ιδού, η σκηνή του Θεού μετά των ανθρώπων, και θέλει σκηνώσῃ μετ' αυτών, και αυτοί θέλουσιν είσθαι λαοί αυτού, και αυτός ο Θεός θέλει είσθαι μετ' αυτών Θεός αυτών»* (Αποκάλυψη ΚΑ:3, βλ. Λευιτικόν Κς':11-13, Αποκάλυψη Ζ:15-17).

ΟΙΝΟΣ: Εκτός από σύμβολο ευφροσύνης είναι και σύμβολο κρίσης και εδώ αναφέρεται στην **κρίση των εθνών** και όχι στην κρίση των πιστών, γιατί ο πιστός δεν κρίνεται, ο Θεός έριξε την κρίση Του επάνω στον άμωμο Αμνό, τον Υιό Του και έγινε Αυτός κατάρρα για μένα και για σένα: *«Αληθώς, αληθώς σας λέγω ότι ο ακούων τον λόγον μου και πιστεύων εις τον πέμψαντά με έχει ζωήν αιώνιον, και εις κρίσιν δεν έρχεται, αλλά μετέβη εκ του θανάτου εις την ζωήν»* (Ιωάννης Ε:24).

Πρώτα συλλέγεται ο ΣΙΤΟΣ και μετά πατιέται ο ΟΙΝΟΣ και στη συνέχεια είναι η εορτή της Σκηνοπηγίας. Θερίζεται, αρπάζεται στον ουρανό η εκκλησία (σίτος), όπου θα βρεθεί μπροστά στο βήμα του Χριστού για να λάβει τον μισθό της (εξιλασμός) και στη γη έχουμε την κρίση των εθνών (οίνος). **"Σίτος" στον ουρανό, "οίνος" στη γη, ευλογία στον ουρανό, κρίση στη γη.** Πρόκειται για την προετοιμασία της νύμφης εκκλησίας και των αγίων της θλίψης που θα αναστηθούν, για να μετέχουν στη μεγάλη εορτή της Σκηνοπηγίας που θα στηθεί στον ουρανό. Είναι συγκλονιστικές οι εικόνες που μας παρουσιάζει η Αγία Γραφή για τον **"ληνόν της οργής του Θεού"** κατά των εθνών, όπου κάνει κρίση εναντίον τους για να σώσει το υπόλοιπο του λαού Ισραήλ:

- **ΗΣΑΪΑΣ ΚΓ:1-4** *«Τις ούτος, ο ερχόμενος εξ Εδώμ, με ιμάτια ερυθρά εκ Βοσόρρας; ούτος ο ένδοξος εις την στολήν αυτού, ο περιπατών εν τη μεγαλειότητι της δυνάμεως αυτού; Εγώ (είμαι) ο λαλών εν δικαιοσύνη, ο ισχυρός εις το σώζεινΕπάτησα μόνος τον ληνόν, και ουδείς εκ των λαών ήτο μετ' εμού· και κατεπάτησα αυτούς εν τω θυμώ μου και κατελάκτισα αυτούς εν τη οργή μου· και το αίμα αυτών ερραντίσθη επί τα ιμάτιά μου και εμόλυνα όλην μου την στολήν...»*
- **ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ ΙΔ:14-20** *«Και είδον, και ιδού, νεφέλη λευκή, και επί της νεφέλης εκάθητό τις όμοιος με υιόν ανθρώπου, έχων επί της κεφαλής αυτού στέφανον χρυσούν και εν τη χειρί αυτού δρέπανον κοπτερόνΚαι ο καθήμενος επί της νεφέλης έβαλε το δρέπανον αυτού επί την γην, και εθερίσθη η γη. Και άλλος άγγελος εξήλθεν εκ του ναού του εν τω ουρανώ, έχων και αυτός δρέπανον κοπτερόν ...Πέμψον το δρέπανόν σου το κοπτερόν και τρύγησον τους βότρυας της αμπέλου της γης, διότι ωρίμασαν τα σταφύλια αυτής. Και έβαλεν ο άγγελος το δρέπανον αυτού εις την γην και ετρύγησε την άμπελον της γης και έρριψε τα τρυγηθέντα εις τον μεγάλον ληνόν του θυμού του Θεού.*

Ο Θεός θα επιφέρει κρίση κατά της ανομίας των εθνών, όταν αυτά συγκεντρωθούν στην κοιλάδα του Αρμαγεδδώνα εναντίον του Ισραήλ για να δώσουν την τελική μάχη (Αποκάλυψη Ις':16, Ψαλμός Β, κλπ). Τότε είναι που ο λαός Ισραήλ θα επικαλεσθεί τον Κύριο Ιησού και Αυτός θα έρθει και θα πατήσει επάνω στο όρος Ελαιών. Είναι η περίοδος που θα αρχίσει η αληθινή βασιλεία ειρήνης και δικαιοσύνης του

Κυρίου Ιησού επί της γης: *«Και πας όστις υπολειφθή εκ πάντων των εθνών, των ελθόντων κατά της Ιερουσαλήμ, θέλει αναβαίνει κατ' έτος διά να προσκυνή τον Βασιλέα· τον Κύριον των δυνάμεων, και να εορτάζη την εορτήν της ΣΚΗΝΟΠΗΓΙΑΣ»* (Ζαχαρίας ΙΔ:16).

Για την εκκλησία η Σκηνοπηγία είναι ή ΟΥΡΑΝΙΑ Ιερουσαλήμ, για τον λαό Ισραήλ είναι η ΕΠΙΓΕΙΑ Ιερουσαλήμ. Είναι συγκλονιστική η περιγραφή που δίνει ο Ησαΐας για την επίγεια Ιερουσαλήμ:

1. *Διά την Σιών δεν θέλω σιωπήσει και διά την Ιερουσαλήμ δεν θέλω ησυχάσει, ΕΩΣΟΥ η δικαιοσύνη αυτής εξέλθη ως λάμψις και η σωτηρία αυτής (εξέλθη) ως λαμπάς καιομένη.*
2. *Και θέλουσιν ιδεί τα έθνη την ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΝ σου και πάντες οι βασιλείς την ΔΟΞΑΝ σου· και θέλεις ονομασθή με νέον όνομα, το οποίον του Κυρίου το στόμα θέλει ονομάσει.*
3. *Και θέλεις είσθαι στέφανος δόξης εν χειρί Κυρίου και διάδημα βασιλικόν εν τη παλάμη του Θεού σου.*
4. *Δεν θέλεις πλέον ονομασθή, Εγκαταλελειμμένη· ουδέ η γη σου θέλει πλέον ονομασθή, Ηρημωμένη· αλλά θέλεις ονομασθή, Η ευδοκία μου εν αυτή· και η γη σου, Η νενυμφευμένη· διότι ο Κύριος ηυδόκησεν επί σε, και η γη σου θέλει είσθαι νενυμφευμένη.*
5. *Διότι καθώς ο νέος νυμφεύεται με παρθένον, ούτως οι υιοί σου θέλουσι συνοικεί μετά σου· και καθώς ο νυμφίος ευφραίνεται εις την νύμφην, ούτως ο Θεός σου θέλει ευφρανθή εις σε»* (Ησαΐας ΞΒ:1-5).

Κεφάλαιο ΤΡΙΤΟ

Η 8η ΗΜΕΡΑ & Ο ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΣ ΤΗΣ

- (α) **ΛΕΥΙΤΙΚΟ ΚΓ:36** «....**Επτά ημέρας** θέλετε προσφέρει προσφοράν γινομένην διά πυρός προς τον Κύριον· την **ογδόην ημέραν** θέλει εισθαι εις εσάς **ΣΥΓΚΑΛΕΣΙΣ ΑΓΙΑ**, και θέλετε προσφέρει προσφοράν γινομένην διά πυρός προς τον Κύριον· είναι **σύναξις επίσημος**· ουδέν έργον δουλευτικών θέλετε κάμει»
- (β) **ΙΩΑΝΝΗΣ Ζ:2,37-39** «Επλησίαζε δε η εορτή των Ιουδαίων, η **σκηνοπηγία**Κατά δε την **ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΝ ΗΜΕΡΑΝ** την μεγάλην της εορτής ίστατο ο Ιησούς και έκραξε λέγων: "**Εάν τις διψά, ας έρχηται προς εμέ και ας πίνη. Όστις πιστεύει εις Εμέ, καθώς είπεν η Γραφή, ποταμοί ύδατος ζώντος θέλουσι ρεύσει εκ της κοιλίας αυτού**". Τούτο δε είπε περί του Πνεύματος, το οποίον έμελλον να λαμβάνωσιν οι πιστεύοντες εις Αυτόν...»

Η εορτή της Σκηνοπηγίας, αντί να τελειώνει την **7η ημέρα** (21 Τισρί) και να είναι η ημέρα αυτή "σάββατον αναπαύσεως" από κάθε δουλευτικό έργο, συνεχιζόταν για μία ακόμα ημέρα, την **8η ημέρα**, η οποία όμως ήταν η ΠΡΩΤΗ μετά τη λήξη των επτά προηγούμενων που αποτελούσαν την εορτή της Σκηνοπηγίας. Η **ΟΓΔΟΗ ΗΜΕΡΑ** ήταν «**σύναξις αγία και ουδέν δουλευτικών έργων**» θα γινόταν. Η προσθήκη της ογδοης ημέρας στην εορτή της Σκηνοπηγίας (τελευταίας εορτής από όλες τις εορτές) είναι **σύμβολο ΝΕΑΣ ΑΡΧΗΣ**, συμβολίζει στην τυπολογία την αιωνιότητα και όπου συναντάμε στην Αγία Γραφή τον αριθμό ΟΚΤΩ, σε όλες τις περιπτώσεις συμβολίζει κάτι το νέο, μία νέα αρχή, μία νέα κατάσταση:

- (1) **Οκτώ άτομα** σώθηκαν από τον παγκόσμιο κατακλυσμό, μέσα στην κιβωτό που κατασκεύασε ο Νώε σύμφωνα με τις οδηγίες που του είχε δώσει ο ίδιος ο Θεός. Η ζωή πριν τον κατακλυσμό, ξεκίνησε με **2** άτομα, μετά τον κατακλυσμό ξεκίνησε με **8** άτομα (Γένεση, κεφ.Ζ').

- (2) **Όγδοο έτος** ήταν το **Ιωβηλαιόν έτος**, ή το έτος της αφέσεως, το οποίο ήταν κάθε 50 χρόνια, ήταν για το Θεό "έτος ανάπαυσης", ήταν "σάββατο ανάπαυσης". Μετά από 7 εβδομάδες ΕΤΩΝ, ήταν ένα ακόμα έτος ανάπαυσης, το έτος της αφέσεως (Λευιτικό ΚΕ:2-9).
- (3) **Την ογδοη ημέρα** ήταν και η **Πεντηκοστή**, που εορταζόταν 50 ημέρες από τις 17 Νισάν, που ήταν η εορτή του Δράγματος. Μετά από 7 εβδομάδες ΗΜΕΡΩΝ, ήταν μία ακόμα ημέρα, η 50ή κατά σειρά, η οποία ήταν η ογδοη ημέρα της τελευταίας εβδομάδας.
- (4) **Την ογδοη ημέρα** έγινε επάνω στο όρος η **μεταμόρφωση** του Κυρίου Ιησού (Λουκάς Θ:28).
- (5) **Την ογδοη ημέρα**, που ήταν και η ΠΡΩΤΗ της εβδομάδας **αναστήθηκε ο Ιησούς**. Συμβολίζει την αρχή της πνευματικής δημιουργίας, είναι η ημέρα της ανάπαυσης του Ιησού από το έργο της λύτρωσης.
- (6) **Όγδοη** ήταν και η τελευταία ημέρα της εορτής της **Σκηνοπηγίας**, που προφητικά - τυπολογικά θα σημάνει την **ανάπαυση του Θεού** επί του ολοκληρωμένου πλέον έργου Του.

Ο λαός Ισραήλ ακολουθούσε το **Σεληνιακό έτος**, το οποίο αποτελείτο από **354** ημέρες και για να το συγχρονίζουν με το **Ηλιακό έτος**, το οποίο ακολουθούμε εμείς σήμερα και περιλαμβάνει **365 1/4** ημέρες, πρόσθεταν κάθε δύο ή τρία χρόνια και έναν 13ο μήνα, τον Βε-Αδάρ. Γι' αυτό, μετά τον **7ο μήνα Τισρί** (που τελείωναν όλες οι εορτές), ακολουθούσαν μέχρι τον **1ο μήνα Νισάν** (που άρχιζαν οι εορτές), **άλλοτε ΠΕΝΤΕ και άλλοτε ΕΞΙ μήνες**, υπήρχε δηλαδή μία χρονική περίοδος απροσδιόριστη, μία χρονική περίοδος που δεν είχε κάθε χρόνο σταθερή χρονική διάρκεια και η οποία συμβολίζει την ατελείυτη αιωνιότητα.

Κεφάλαιο ΤΕΤΑΡΤΟ

ΑΡΧΑΙΕΣ ΔΟΞΑΣΙΕΣ και ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Σήμερα ζούμε στην περίοδο της Καινής Διαθήκης, στην περίοδο της ΧΑΡΗΣ του Ιησού Χριστού και όχι στην περίοδο του ΝΟΜΟΥ, όλες τις εορτές που είχε θεσπίσει ο ίδιος ο Θεός στην Παλαιά Διαθήκη εκπληρώθηκε ο τύπος τους και δεν εφαρμόζονται πλέον στην μετά Χριστό εποχή, καμιά εορτή πλέον δεν μας επιβάλλει ο Λόγος του Θεού να τηρούμε. Ο απόστολος Παύλος που είναι ο δογματικός απολογητής της χριστιανικής πίστης γράφει: *«Ας μη σας κρίνη λοιπόν μηδεὶς διὰ φαγητόν ἢ διὰ ποτόν ἢ ΔΙΑ ΛΟΓΟΝ ΕΟΡΤΗΣ, ἢ ΝΕΟΜΗΝΙΑΣ, ἢ ΣΑΒΒΑΤΩΝ, τα οποία είναι σκιά των μελλόντων, το σώμα όμως είναι του Χριστού»* (Κολοσσαείς Β:16-17). Ο Ιησούς Χριστός με τη θυσία Του στον σταυρό του Γολγοθά, μας εξαγόρασε από την κατάρα του νόμου και κάθε αναγεννημένος γνήσιος πιστός, δεν χρειάζεται πλέον τις εορτές για να έχει μόνο μερικές ημέρες το χρόνο ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΜΕ ΤΟ ΘΕΟ και ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΜΕΤ' ΑΛΛΗΛΩΝ, αλλά με το αληθινό "σάββατο" στη ζωή του, που είναι το βάπτισμα του αγίου Πνεύματος του Θεού έχει κάθε ημέρα επικοινωνία με τον Θεό μέσα από το πρόσωπο του μοναδικού σωτήρα και μεσίτη Ιησού Χριστού.

Η αποστολική και μεταποστολική εκκλησία δεν τηρούσε καμιά από τις εορτές του νόμου του Μωυσή, ούτε είχε καθιερώσει νέες εορτές, παρά μόνο εφαρμόζε (σύμφωνα με την Καινή Διαθήκη) σαν "τελετουργικές" πράξεις (1) το **«βάπτισμα στο νερό»** στο όνομα του Κυρίου Ιησού, όχι σε όλους, αλλά μόνο σε όσους αποδέχονταν τον Ιησού ως προσωπικό τους σωτήρα και (2) το **«δειπνο του Κυρίου»** (γνωστό, ως "θεία κοινωνία"), που είναι το αναμνηστικό "πάσχα" των χριστιανών, σαν μαρτυρία ότι ο Ιησούς πρόσφερε το ΣΩΜΑ Του (άρτος) και το ΑΙΜΑ Του (οίνος) για τις δικές μας αμαρτίες.

Όλες οι εορτές που υπάρχουν σήμερα είναι αποτέλεσμα της

φθίνουσας πορείας που ακολούθησε η εκκλησία από τον 3ο μ.Χ. αιώνα και αποτελούν προϊόν αναβίωσης αρχαίων δοξασιών που αναμίχτηκαν με τη χριστιανική διδασκαλία. Ο Μέγας Θεοδόσιος, ο τελευταίος αυτοκράτορας της ενιαίας Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας (379-395 μ.Χ.), ήταν ο πιο σκληρός πολέμιος των ειδωλολατρών, τους οποίους ανάγκαζε δια της βίας να ασπαστούν στον χριστιανισμό, με αποτέλεσμα να φέρνουν μαζί τους τα ήθη και τα έθιμα των θρησκευτικών τους λατριών. Ήδη ο Μέγας Κωνσταντίνος είχε προετοιμάσει το έδαφος, καθόσον στην απέραντη Ρωμαϊκή αυτοκρατορία, με το διάταγμα των Μεδιολάνων περί ανεξιθρησκείας το 313 μ.Χ. ήσαν ανεκτές όλες οι θρησκευτικές δοξασίες, ειδωλολατρικές και χριστιανικές, και αυτό είχε σαν αποτέλεσμα η εκκλησία σταδιακά να μην ακολουθεί την υγιή διδασκαλία του Κυρίου Ιησού και των αποστόλων Του. Ο ίδιος ο Κωνσταντίνος, ως γνήσιος Ρωμαίος, γιος του αξιωματικού Φλάβιου Βαλέριου Κωνσταντίου, κατά τη διάρκεια της αυτοκρατορίας του (306-337 μ.Χ.), όχι μόνο δεν είχε απαρνηθεί τις ειδωλολατρικές δοξασίες του, αλλά ήταν από τους υποστηρικτές της Περσικής λατρείας του Μίθρα και στην Α' Οικουμενική Σύνοδο της Νίκαιας το 325 μ.Χ. προήδρευσε με τον τίτλο του **"Pontifex Maximus"**, δηλαδή του **Μεγάλου Αρχιερέα** των ειδωλολατρών.

Το ότι οι σημερινές εορτές είναι αναβίωση αρχαίων λατρευτικών δοξασιών φαίνεται, τόσο από την ονομασία των εορτών αυτών, που μέχρι σήμερα διατηρούν την ειδωλολατρική τους ρίζα (προέλευση), όσο και από το γεγονός ότι σε πλείστες περιπτώσεις ο λατρευτικός χαρακτήρας πολλών "χριστιανικών εορτών", είναι πανομοιότυπος με εκείνων των αρχαίων "ειδωλολατρικών εορτών", όπως:

(1) **ΠΑΣΧΑ:** Το «Πάσχα» στην Αγγλική γλώσσα είναι γνωστό ως **«EASTER»** και στη Γερμανική **«OSTERN»**, ονομασίες που έχουν καθαρά ειδωλολατρική προέλευση. «Easter» και «Ostern» είναι το όνομα της σατανικής θεάς που λάτρευαν οι Γερμανικές και Τευτονικές φυλές κατά την Εαρινή Ισημερία, αλλά είναι και το όνομα της θεάς **Αστάρτης** των Φοινίκων, την οποία οι αρχαίοι Έλληνες ταύτιζαν με τη θεά Αφροδίτη και η οποία αναφέρεται στην Παλαιά Διαθήκη, ως θεά των Σιδωνίων (βλ. Α' Βασιλέων ΙΑ:5,33, Β' Βασιλέων ΚΓ:13).

«Πάσχα» είναι Εβραϊκή λέξη, προέρχεται από τη ρίζα **«πεσάχ»**

και σημαίνει «ΠΡΟΣΠΕΡΑΣΗ» και «ΠΕΡΑΣΜΑ», που στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης ήταν η «προσπέραση» του αγγέλου εξολοθρευτή από τα σπίτια των Εβραίων και δεν θα θανάτωνε τα πρωτότοκα τους και ήτο το «πέραςμα» του λαού Ισραήλ από τη σκλαβιά των Αιγυπτίων στην ελευθερία και στη πορεία προς τη Γης της επαγγελίας. Στην περίοδο της Καινής Διαθήκης, σαν παιδιά του Θεού, αναγεννημένα και πλυμένα με το αίμα του Ιησού Χριστού εορτάζουμε το «πάσχα», το οποίο τυπολογικά είναι η "προσπέραση" της κρίσης του Θεού από τα παιδιά Του και το "πέρασμά" μας από τη σκλαβιά του Διαβόλου στην ελευθερία του Κυρίου Ιησού, με την τέλεση του «**δείπνου του Κυρίου**», με τη λήψη δηλ. του άρτου και του οίνου (βλ. Α' Κορινθίους, κεφ.ΙΑ'). Αυτό είναι σήμερα το πραγματικό «πάσχα» που πρέπει να εορτάζουν οι αναγεννημένοι πιστοί: *«Καθαρίσθητε λοιπόν από της ΠΑΛΙΑΣ ΖΥΜΗΣ (=αμαρτία), διά να ήσθε νέον φύραμα, καθώς είσθε ΑΖΥΜΟΙ (=άγιοι, καθαροί). Διότι το ΠΑΣΧΑ ημών εθουσιάσθη υπέρ ημών, ο Χριστός»* (Α' Κορινθίους Ε:7)

(2) ΑΔΩΝΙΣ και ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ: Τα **Αδώνια** ήταν ετήσια γιορτή σε ανάμνηση του θανάτου και της ανάστασης του Θεού Άδωνι, που γινόταν σε όλες σχεδόν τις πόλεις της Ελλάδας. Όλο το τελετουργικό του "**επιταφίου**" κατά τη Μ.Παρασκευή, στηρίζεται στο τελετουργικό του θανάτου και της ανάστασης του Άδωνη (Αδώνιδος). Ο ποιητής Θεόκριτος, που έζησε τον 3ο αιώνα π.Χ. και ήταν ένας από τους σημαντικότερους ποιητές της Ελληνιστικής εποχής, περιγράφει με εξαιρετικό τρόπο στο 15ο ειδύλλιό του με τίτλο «**Συρακουσία ή Αδωνιασταί**» την ατμόσφαιρα της νεκρικής περιφοράς του ξύλινου ομοιώματος του Άδωνι, την ταφή του και την ανάστασή του. Κατά την περιφορά του νεκρικού σώματος του Άδωνη (επιτάφιος), έψαλλαν **ΕΓΚΩΜΙΑ** και **ΘΡΗ-ΝΟΥΣ**, τα οποία περιγράφει λεπτομερώς ο Θεόκριτος στο έργο του «**Επιτάφιος Αδώνιδος**», τα οποία προσαρμοσμένα στη χριστιανική θρησκεία, αποδίδονται στον θάνατο του Ιησού και ψάλλονται κάθε Μ. Παρασκευή ("Η ζωή εν τάφω", "Αι γενεαί πάσαι", "Άξιον εστί", κλπ).

(3) ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ - ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ: Η εορτή των Χριστουγέννων στις **25 Δεκεμβρίου** εγκαινιάστηκε για πρώτη φορά στη Ρώμη κατά το έτος **354 μ.Χ.** και από εκεί μεταφέρθηκε στην Ανατολή, περίπου το **378-381 μ.Χ.** Πριν εορταζόταν στις **6 Ιανουαρίου**, μαζί με τη

βάπτισμα του Ιησού (Θεοφάνεια). Αργότερα, περίπου τον **4^ο μ.Χ. αιώνα** μεταφέρθηκε στις **25 Δεκεμβρίου**. Αιτία της αλλαγής ήταν ότι οι Ρωμαίοι από τις **17 - 25 Δεκεμβρίου** εόρταζαν τα «**Σατουρνάλια**», προς τιμή του θεού ΚΡΟΝΟΥ (στα Λατινικά ο Κρόνος είναι "Saturnus") και της θεάς ΔΗΜΗΤΡΑΣ, γι' αυτό έκαναν θυσίες χοίρων για την ευφορία της γης, ένα έθιμο το οποίο αργότερα το πήραν και οι «χριστιανοί». Όλοι οι ειδωλολατρικοί λαοί της εποχής εκείνης εόρταζαν στις **25 Δεκεμβρίου** τον Φρυγικό θεό ΑΤΤΗ και τον Περσικό θεό ΜΙΘΡΑ, που είναι ο **θεός Ήλιος**, γιορτή την οποία πήραν αργότερα οι Ρωμαίοι και την ημέρα αυτή την αποκαλούσαν «**DIES NATALIS INVICTI SOLIS**», που σημαίνει «**Γενέθλια ημέρα του αήτητου Ήλιου**». Τα γενέθλια του θεού Ήλιου μετατράπηκαν αργότερα σε γενέθλια του Υιού του Θεού.

Κατά την περίοδο των εορτών οι Ρωμαίοι έκαναν και τα λεγόμενα "**sterna**", δηλαδή τα "**δώρα**", τα οποία συνεχίστηκαν και στη μεταχριστιανική περίοδο, γι' αυτό και σήμερα, ειδικά την πρωτοχρονιά, υπάρχει το έθιμο της προσφοράς των δώρων. Έθιμα Χριστουγέννων και πρωτοχρονιάς, που έχουν ειδωλολατρική προέλευση και που με την πάροδο των αιώνων υιοθετήθηκαν από τον χριστιανισμό και ο άνθρωπος ταυτίστηκε πλήρως με αυτά, είναι και τα παρακάτω: **Το χριστουγεννιάτικο δέντρο**, που στην κορυφή του συνήθως είναι η μασονική-σατανική πεντάλφα (τίποτα δεν είναι τυχαίο), **τα χριστόψωμα, τα χριστοκούλουρα, οι βασιλόπιτες, τα κάλαντα, ο κλήδονας** (τρόπος μαντείας), **οι καλικάντζαροι** (ειδικά δαιμόνια από τον Άδη, που εμφανίζονται από τις 25 Δεκεμβρίου μέχρι τις 6 Ιανουαρίου), **οι αί-Βασίληδες** (δεν έχουν καμιά σχέση με τον πραγματικό άγιο Βασίλειο, που σε άλλα μέρη του κόσμου είναι ο «Σάντα Κλάους», δηλαδή ο άγιος Νικόλαος), **η χαρτοπαιξία την πρωτοχρονιά** (όλοι γνωρίζουμε ότι οι μάγισσες, τα μέντιουμ, οι χαρτορίχτρες και γενικά όλοι οι αποκρυφιστές «ρίχνουν» τα χαρτιά και αυτό, γιατί ο Διάβολος εργάζεται μέσα από αυτά), **το ποδαρικό, η τύχη, τα γούρια**, κλπ.

(4) Εορτασμός ΚΥΡΙΑΚΗΣ ή ΣΑΒΒΑΤΟΥ: Ο εορτασμός της έβδομης ημέρας του ΣΑΒΒΑΤΟΥ της Παλαιάς Διαθήκης, ουδέποτε μεταφέρθηκε στην ΚΥΡΙΑΚΗ, πρώτη ημέρα της εβδομάδας στην περίοδο της Καινής Διαθήκης. Οι ειδωλολάτρες αποκαλούσαν την **πρώτη ημέρα** της εβδομάδας (τη σημερινή Κυριακή) "ημέρα του θεού Ήλιου" και στα Λατινικά την ονόμαζαν «**DIE DOMINICA**», που κατά γράμμα

σημαίνει «**ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ**», ορολογία την οποία αργότερα χρησιμοποιήσαν και οι εκκλησιαστικοί πατέρες για λόγους σκοπιμότητας, δηλ. για να προσελκύσουν στη χριστιανική πίστη τους ειδωλολάτρες. Η ονομασία αυτή έχει επικρατήσει μέχρι και σήμερα σε διάφορες γλώσσες του κόσμου, όπως στην Αγγλική γλώσσα η πρώτη ημέρα της εβδομάδας ονομάζεται «**SUN-DAY**» (=Ημέρα του Ήλιου), ή στη Γερμανική «**SONG-TAG**» (Sonne=Ήλιος και Tag=Ημέρα). Επίσης το Σάββατο (7^η ημέρα της εβδομάδας) στην Αγγλική ονομάζεται «**SATURDAY**» (=Ημέρα του Σατούρνου, δηλαδή του Κρόνου).

Το Σάββατο, ως εβδομαδιαία ημέρα λατρείας του Κυρίου στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης, **ούτε** μεταφέρθηκε στην επόμενη πρώτη ημέρα της εβδομάδος στην μετά Χριστό περίοδο, **ούτε** καταργήθηκε, **αλλά εκπληρώθηκε ο τύπος της**. "Σάββατο" σημαίνει "ανάπαυση" και στην περίοδο της Καινής Διαθήκης η ανάπαυση του πιστού είναι όταν ο πιστός βαπτιστεί με το άγιο Πνεύμα του Θεού (**ΣΗΜΕΙΩΣΗ:** Λεπτομέρειες για την "Κυριακή ημέρα" και το "Σάββατο", ο ενδιαφερόμενος μπορεί να διαβάσει το βιβλίο των εκδόσεών μας με τίτλο "Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΗΜΕΡΑ").

(5) Η ΜΗΤΕΡΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΜΑΣ: Στη μητέρα του Κυρίου Ιησού, που η Βίβλος την ονομάζει η κεχαριτωμένη και ευλογημένη ανάμεσα σε όλες τις γυναίκες, της έχουν δώσει ονομασίες και τίτλους που ανήκουν σε αρχαίες θεότητες. Η Βαβυλώνια θεά **Σεμίραμις**, έφερε τον τίτλο «**η βασίλισσα των ουρανών**» και αυτό το βλέπουμε και μέσα στην Αγία Γραφή (βλ. Ιερεμίας ΜΔ:17-19). Η Σεμίραμις είναι μέλος τριαδικής θεότητας (σύζυγος του **Νεμβρώδ** και μητέρα του **Θαμμούζ**) είχε διάφορα ονόματα και συνήθως εικονίζεται μαζί με τον γιο της. Οι αρχαίοι λαοί άρχισαν να λατρεύουν «**τη Μητέρα και το Γιο**», μία λατρεία που μεταφέρθηκε από τον 3^ο αιώνα μ.Χ. και στον χριστιανισμό και πλέον αποτελεί αναπόσπαστο μέρος της σύγχρονης λατρείας. Την λατρεία της Σεμίραμις, τους τίτλους της και τις ιδιότητές της, στην χριστιανική περίοδο, τα βρίσκουμε όλα συγκεντρωμένα στο πρόσωπο της Μαριάμ. **Αντί** ο άνθρωπος την αγνή κόρη της Βηθλεέμ, την αγία μητέρα του Κυρίου μας Ιησού, την κεχαριτωμένη και ευλογημένη μεταξύ όλων των γυναικών, να της αποδίδει την πρέπουσα τιμή και σεβασμό, όπως πρέπει και σ' όλους του αγίους, **αντί**

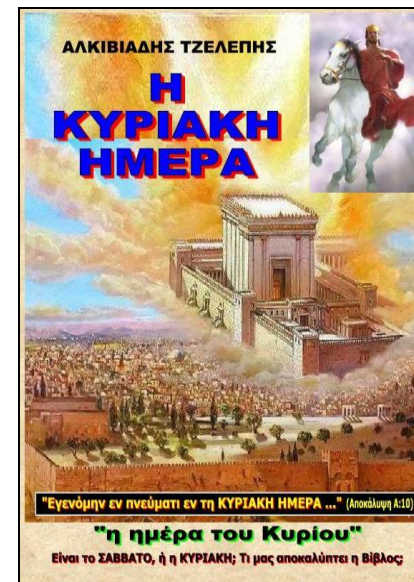
να προσπαθεί να της μοιάσει στην αγιότητα και στην καθαρότητα, την υποβιβάζει, ταυτίζοντάς την με αρχαίες θεότητες. Ο τίτλος και μόνον που της αποδίδουν «**ΠΑΝ-αγία**», δηλαδή «**αγία πάντων**», είναι τίτλος ανώτερος και από τον τίτλο που έχει ο ίδιος ο Θεός, ο παντοκράτωρ, ο Κύριος των δυνάμεων, αυτός που δημιούργησε το σύμπαν ολόκληρο, ο οποίος μέσα σ' ολόκληρη την Αγία Γραφή δεν αποκαλείται ούτε μία φορά «**πανάγιος**», αλλά παντού βλέπουμε να έχει τον τίτλο «**άγιος**» (βλ. Ησαΐας ζ':3, κλπ).

(6) ΕΟΡΤΕΣ ΑΓΙΩΝ και ΜΑΡΤΥΡΩΝ: Οι ειδωλολάτρες όταν ασπάζονταν τον χριστιανισμό από φόβο, για να μη θανατωθούν, έφεραν μαζί τους τα ήθη και τα έθιμά τους, τα οποία με την πάροδο του χρόνου αλλοίωσαν το καθαρό μήνυμα του ευαγγελίου, με ολέθρια αποτελέσματα, τα οποία μας ακολουθούν μέχρι σήμερα και μάλιστα σε μεγάλο βαθμό: Δεν προσκυνάμε πλέον το θεό Ποσειδώνα σαν **προστάτη της θάλασσας**, αλλά τον άγιο Νικόλαο, όχι τον Άρη σαν **θεό του πολέμου**, αλλά την αγία Βαρβάρα, την αγία Ειρήνη και τον άγιο Μηνά, σαν προστάτες στρατού και αστυνομίας, όχι τη θεά Αφροδίτη, σαν **θεά της αγάπης και του έρωτα**, αλλά τον άγιο Βαλεντίνο και το ζευγάρι Ακύλα και Πρίσκιλλα, όχι την Αστάρτη σαν **βασίλισσα των ουρανών**, αλλά την αγία μητέρα του Κυρίου μας Ιησού, όχι τη θεά Ήρα σαν **τη θεά της γονιμότητας**, αλλά την Ειρήνη της Χρυσοβαλάντου και ο κατάλογος δεν έχει τελειωμό.

Όπως στην αρχαιότητα κάθε πόλη είχε μία θεότητα για προστάτη (πχ η Αθήνα είχε τη θεά Αθηνά), το ίδιο και στη χριστιανική περίοδο κάθε πόλη έχει και τον πολιούχο προστάτη αγίο της (πχ. η Πάτρα τον άγιο Ανδρέα, η Θεσσαλονίκη το άγιο Δημήτριο, κλπ, κλπ), που όπως μας αποκαλύπτει ο Λόγος του Θεού στο βιβλίο του προφήτη Δανιήλ, δεν πρόκειται για τους πραγματικούς αγίους, αλλά για πρίγκιπες του σκότους, που έχουν πάρει τα ονόματα των αγίων του Κυρίου (βλ. Δανιήλ Ι':13, κλπ). **Όλοι οι αγίοι της πίστης μας, βρίσκονται μέσα στην ένδοξη παρουσία του Θεού στον ουρανό.** Εμείς πρέπει να τους αγαπάμε, να τους τιμάμε, να τους ευλογούμε και να προσπαθούμε να τους μιμηθούμε, ακολουθώντας το παράδειγμά τους που ήταν ο Ιησούς Χριστός και όχι να τους μειώνουμε και να τους ταυτίζουμε με ψεύτικες αρχαίες θεότητες, πρέπει να τους δίνουμε τη σωστή θέση στην καρδιά μας, όπως αρμόζει σε αγίους του Θεού.

(7) ΑΠΟΚΡΙΕΣ και ΣΑΡΑΚΟΣΤΗ: Η περίοδος του εορτασμού των αποκριάτικων εκδηλώσεων διαρκεί 3 εβδομάδες (αρχίζει από την Κυριακή του Τελώνου και του Φαρισαίου και τελειώνει με την Κυριακή της Τυρινής. Η περίοδος της Σαρακοστής διαρκεί 7 εβδομάδες, αρχίζει από την επομένη της Κυριακής της Τυρινής και τελειώνει την Κυριακή του Πάσχα. Στην περίοδο της αποκριάς υπάρχει **ΞΕ-ΦΡΕΝΟ ΓΛΕΝΤΙ** (=χωρίς φρένες), στο οποίο οι συμμετέχοντες δεν αποστερούν τους εαυτούς τους από τίποτα. **Όλα επιτρέπονται:** Οι ηθικοί κανόνες αναστέλλονται, τα ταμπού, οι φόβοι και οι απαγορεύσεις παραμερίζονται και όλες οι εκτροπές επιτρέπονται. Απαραίτητη προϋπόθεση των καρναβαλικών εκδηλώσεων είναι ο **ΧΟΡΟΣ** και κυρίως η **ΜΕΤΑΜΦΙΕΣΗ** (μασκαράδες, μπούλες, γιανίτσαροι, κλπ). Οι καρναβαλικές εκδηλώσεις τελειώνουν την «Κυριακή της Τυρινής» με την παρέλαση αρμάτων, με τιμητική την παρέλαση του «**Βασιλιά Καρνάβαλου**», που συνήθως εικονίζεται ο **Βάκχος**, ο Θεός του κρασιού, που είναι η αντιπροσώπευση του Διαβόλου προ Χριστού (αρχαιότητα).

Όλες οι καρναβαλικές εκδηλώσεις έχουν καθαρά **ειδωλολατρική προέλευση** και είναι αναβίωση αρχαίων δοξασιών και λατρειών, όπως είναι: **ΑΝΘΕΣΤΗΡΙΑ** (γλέντια και λατρεία των νεκρών. Σήμερα είναι και τα «ψυχο-Σάββατα»). **ΔΙΟΝΥΣΙΑ** (3ήμερη λατρεία του Διόνουσου, των σατύρων και των νεκρών), **ΕΛΕΥΣΙΝΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ** (προς τιμή της θεάς Δήμητρας και της Περσεφόνης, με χαρακτηριστικό της λατρείας την βωμολοχία). Αν και η επίσημη Ελλαδική εκκλησία δεν είναι υπέρ των καρναβαλικών εκδηλώσεων, όλο το "χριστεπώνυμο" πλήθος συμμετέχει σύσσωμο και ενεργά στις εκδηλώσεις αυτές, ταυτίζεται και γίνεται "ένα" με αυτές, τις ημέρες εκείνες ζει μόνο για τη διασκέδαση. Στις εκδηλώσεις αυτές συμμετέχουν ακόμα και συνειδητοί πιστοί, που έχουν δεχτεί τον Ιησού ως προσωπικό τους σωτήρα (βέβαια ελάχιστοι στον αριθμό) και αυτό το κάνουν, **είτε** από πνευματική άγνοια, **είτε** γιατί οι ίδιοι ζουν μια πνευματικά χλιαρή ζωή και δεν έχουν τη δύναμη να πάνε ενάντια στο ρεύμα και στο σύστημα του κόσμου, **είτε** επιτρέποντας τα παιδιά τους να ντυθούν "μασκαράδες", γιατί δεν μπορούν αυτά να ξεχωρίζουν από τους συμμαθητές τους, **είτε** γιατί το τίμημα είναι βαρύ να χαρακτηριστούν οπισθοδρομικοί, αντικοινωνικοί και ιδιόρρυθμοι.

ISBN: 978 - 960 - 6783 - 30 - 2

A' έκδοση: 05/2018 ❖ **Σελίδες 272**
(αρχική έκδοση 80 σελίδων: 10/1993)

Ποια είναι η ΚΥΡΙΑΚΗ ΗΜΕΡΑ την οποία αναφέρει ο Ιωάννης στην Αποκάλυψη **A:10**, πρόκειται για την "ημέρα της Κυριακής" ή για την μελλοντική "ημέρα του Κυρίου;" Όταν ο Ιωάννης έγραψε την Αποκάλυψη το 95 μ.Χ. ο όρος "Κυριακή" για την πρώτη ημέρα της εβδομάδας ήταν άγνωστος. Ήταν όμως γνωστός στον ειδωλολατρικό κόσμο, γιατί την πρώτη ημέρα της εβδομάδας λάτρευαν τον θεό Ήλιο και τον Περσικό θεό Μίθρα και την ημέρα αυτή ονόμαζαν "Die Dominica", που σημαίνει "ημέρα του Κυρίου" (**Dominicus=Κύριος**)

Μερικά από τα περιεχόμενα του βιβλίου:

- Η έννοια της λέξης «ΗΜΕΡΑ»
- Η πρώτη αποστολική εκκλησία τηρούσε την ημέρα του Σαββάτου;
- Τι αναφέρει η Βίβλος για την «**έβδομη ημέρα ή Σάββατο**» και για την «**πρώτη ημέρα**» της εβδομάδας;
- Τι είναι τα «**δύο Σάββατα**;»
- Είναι καλό να τηρούμε σαν «**άγια ημέρα**» το Σάββατο;

Τα 2 βιβλία «**Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΗΜΕΡΑ**» και «**ΟΙ ΕΟΡΤΕΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ**», αποτελούν μια θαυμαστή ενότητα, καθόσον το ένα συμπληρώνει το άλλο και αποτελούν "**ένα βιβλίο**"

Κεφάλαιο ΠΕΜΠΤΟ ΕΞΕΛΘΕΤΕ ΕΚ ΜΕΣΟΥ ΑΥΤΩΝ

1. ΟΙ ΕΟΡΤΕΣ ΣΤΙΣ ΗΜΕΡΕΣ ΜΑΣ

Οι εορτές που σήμερα έχουν καθιερωθεί, εφόσον δεν έχουν θεσπιστεί από τον Ιησού και τους αποστόλους, **ο άνθρωπος δεν έχει καμιά υποχρέωση να τις τηρεί**. Βλέπουμε όμως, ότι στις περιπτώσεις που οι άνθρωποι συμμετέχουν στις εορτές αυτές, πολλές φορές ταυτίζονται πλήρως με το σύστημα και τις καταστάσεις που τις έχουν δημιουργήσει, με αποτέλεσμα να είναι δέσμιοι των καταστάσεων αυτών, που έμμεσα ή άμεσα αντικατοπτρίζουν την ηθική και πνευματική πτώση του ανθρώπου, ο οποίος έχει μεν τη *«μορφή ευσεβείας, αλλά αρνείται τη δύναμη αυτής»* (Β' Τιμόθεου Γ:5), παρουσιάζεται δηλαδή σαν θρησκευόμενος, σαν πιστός, αλλά τα γεγονότα και οι καταστάσεις τον διαψεύδουν. Οι εορτές σήμερα, όπως εορτάζονται από τον άνθρωπο, δεν έχουν καμιά σχέση **με τον τρόπο εορτασμού που ο Θεός είχε διατάξει στον λαό Του** στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης. Είναι καθαρά κοινωνικές και κοσμικές εκδηλώσεις, με ένα όμορφο και ευπαρουσίαστο θρησκευτικό περιτύλιγμα. Παραδείγματα μέσα από την καθημερινότητα έχουμε πολλά και θα αναφέρουμε μερικές χαρακτηριστικές περιπτώσεις:

(1) Όταν κάποιος έχει **την ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗ ΕΟΡΤΗ του**, η ημέρα εκείνη είναι ημέρα **αργίας** από την εργασία του, είναι ημέρα **επισκέψεων και δώρων**, είναι ημέρα **κούρασης και ταλαιπωρίας** και είναι μια ακόμα ευκαιρία για να ανανεώσει τις **δημόσιες σχέσεις του**. Η εορτή γι' αυτόν είναι μία κοινωνική εκδήλωση και ταυτόχρονα μια κοινωνική υποχρέωση, που εάν δεν την τηρήσει, το πιο πιθανόν είναι να έχει την κατακραυγή από το περιβάλλον του, με τη δημιουργία πολλών αρνητικών σχολίων, όπως ότι είναι αγενής ή αντικοινωνικός ή φανατισμένος θρησκευτικά, ή οπισθοδρομικός, κλπ, κλπ.. Οι εορτές, όπως έχουν σήμερα καθιερωθεί, δεν έχουν καμιά απολύτως

σχέση με αυτό που ο Θεός είχε διατάξει να γίνεται στις δικές Του εορτές, δηλαδή να υπάρχει αγιασμός και καθαρότητα ενώπιόν Του. Οι εορτές στην Παλαιά Διαθήκη ήταν "άγιες συγκαλέσεις" και δεν γινόταν καμιά εργασία, αλλά αφιέρωναν την ημέρα εκείνη αποκλειστικά και μόνο στον Θεό. Εάν επίσης ρωτήσουμε τον "εορτάζοντα", να μας πει λίγα λόγια για τη ζωή του αγίου, του οποίου το όνομα φέρει, το πιο πιθανό είναι να μας κοιτάξει με αμηχανία και απορία και να ισχυριστεί ότι *"αυτά είναι για τους παπάδες"* και αυτός ο άνθρωπος θεωρεί τον εαυτό του ότι είναι ένας *"καλός και ευσεβής χριστιανός"*.

(2) **Στις μεγαλουπόλεις και στις κωμοπόλεις**, στους χώρους γύρω από τον ιερό ναό που εορτάζει, γίνονται εμποροπανηγύρεις για τρεις συνεχείς ημέρες, όπου οι διάφοροι έμποροι (είτε είναι άθεοι, είτε είναι χριστιανοί των τύπων και της "ταυτότητας", είτε είναι αδιάφοροι, είτε είναι θρησκευόμενοι) για ΝΑ ΤΙΜΗΣΟΥΝ τον "άγιο" του οποίου η μνήμη τιμάται στον εκεί ναό, γεμίζουν τις τσέπες τους με τον "Μαμώνα", που είναι **ο θεός του χρήματος**. Ο Ιησούς, όταν έκαναν το ίδιο και οι ομοεθνείς Του έμποροι στο ναό του Σολομώντα στην Ιερουσαλήμ, πήρε ένα μαστίγιο και με θεία οργή για τη βεβήλωση του ναού, τους πέταξε έξω. Αυτό που έκανε ο Ιησούς έχει τυπολογικό συμβολισμό για το κάθε γνήσιο παιδί του Θεού: Όπως ο ίδιος έδιωξε τους εμπόρους και τιςπραμάτειες τους (ζώα, είδη, κλπ) από τον **επίγειο ναό** της Ιερουσαλήμ, έτσι και εμείς πρέπει να διώξουμε μέσα από το **ναό της καρδιάς μας** ότι βεβηλώνει τον άγιο ναό του Θεού που είναι σώμα μας (βλ. Α' Κορινθίους Γ:17, Β' Κορινθίους ς':16, κλπ).

(3) **Στην επαρχία** στις προηγούμενες κυρίως δεκαετίες όταν εορτάζε ο τοπικός ιερός ναός, εκτός από τις γνωστές εμποροπανηγύρεις γινόταν προς τιμήν του αγίου και πανηγύρι με μουσικά όργανα, όπου αντί να ακούγονται τραγούδια δοξολογίας και λατρείας προς το Θεό, ακούγονταν τραγούδια με περιεχόμενο που δεν συνάδει με τη χριστιανική πίστη και διδασκαλία (**για παράδειγμα** ..."βρε μελαχρινάκι, με πότισες φαρμάκι", ή "για το χατίρι σου μπεμπέκα μου, απόψε θα το σκάσω από τη γυναίκα μου", ή "έβαλε ο διαβολάκος την ουρά του πάλι και μου πήρε το μυαλό μέσα από το κεφάλι", κλπ, κλπ.). Οι συμμετέχοντες μεθάνε από το πολύ πιστό, πληρώνουν "έξτρα" την ωραία τραγουδίστρια, σπάνε μπουκάλια για να κάνουν το κέφι τους και στο τέλος πηγαί-

νουν στο σπίτι μ' ένα βαρύ κεφάλι, μ' άδεια την τσέπη και με ήσυχη τη συνείδηση ότι "εόρτασαν" τον άγιο, όπως το απαιτούσε η ημέρα. Αυτά τα πανηγύρια, που γινόντουσαν σε διάφορους δημόσιους χώρους, λόγω της μεγάλης αλλαγής της κοινωνικής δομής τείνουν να εκλείψουν, αλλά έχουν αντικατασταθεί από μικρότερες ομάδες που κάνουν τους εορτασμούς και τα γλέντια σε σπίτια ή σε δημόσια κέντρα, αλλά τώρα γίνονται πιο συχνά. Αυτό όμως μας δίδαξε ο Ιησούς να κάνουμε; Έτσι τιμάμε τους αγίους Του, που έδωσαν τη ζωή τους για την πίστη τους; Αυτά έκαναν οι απόστολοι και οι μαθητές του Ιησού και γενικά η πρώτη αποστολική εκκλησία;

Πολλές περιπτώσεις θα μπορούσαμε να αναφέρουμε για τον τρόπο που ο άνθρωπος εορτάζει τις εορτές, έχοντας απομακρυνθεί από τις αλήθειες της Αγίας Γραφής. Ο Θεός έδωσε τις εορτές στην Παλαιά Διαθήκη για ένα συγκεκριμένο σκοπό, τις έδωσε για να απεικονίσει μια μελλοντική κατάσταση, η οποία όταν θα εκπληρωνόταν, θα έπαυε η τέλεση της εορτής. Η τελευταία εορτή που έχει εκπληρωθεί είναι της Πεντηκοστής (η 4η κατά σειρά από τις 7 ετήσιες εορτές του Κυρίου) και με τη μελλοντική αρπαγή της νύμφης εκκλησίας θα εκπληρωθεί και η 5η κατά σειρά εορτή των Σαλπίγγων.

02. Ο ΣΥΜΒΙΒΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΠΙΣΤΟΥ

Ο αναγεννημένος πιστός "πιστεύει" ότι βρίσκεται έξω από τα θρησκευτικά κατεστημένα ειδωλολατρικά συστήματα, **επειδή** έχει απορρίψει την προσκύνηση των ειδώλων (εικόνων, γλυπτών, κλπ), γιατί σύμφωνα με την Βίβλο *«η προσκύνηση ανήκει μόνο στον αληθινό Θεό»* (Λουκάς Δ:8, Αποκάλυψη Ιθ:10, κλπ), **επειδή** δεν ακολουθεί πλέον το ιερατείο, εφόσον ο Ιησούς το κατήργησε με τη σταυρική Του θυσία, **επειδή** δεν δέχεται τη μεσιτεία των αγίων, γιατί ο Ιησούς είναι *«ο μόνος μεσίτης Θεού και ανθρώπων»* (Α' Τιμόθεου Β:5) και **επειδή** πιστεύει (κατά τη δική του άποψη) ότι ακολουθεί το "σωστό", γνωρίζοντας τι είναι και τι δεν είναι σύμφωνο με την Βίβλο. Αναφέρω παρακάτω **5** χαρακτηριστικές και πολύ γνωστές περιπτώσεις, που ο πιστός έχει συμβιβαστεί με το εορταστικό σύστημα του κόσμου και έχει ενεργό μέρος στις λατρευτικές εκδηλώσεις:

α) ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ: Είναι αδιανόητο για πολλούς πιστούς να μη στολίσουν τα Χριστούγεννα το **χριστουγεννιάτικο δένδρο**, στην

κορυφή του οποίου τοποθετούν σε αρκετές περιπτώσεις (όχι πάντα) την μασονική πεντάλφα, που είναι ένα καθαρά σατανικό σύμβολο και θέλω να πιστεύω ότι το κάνουν από άγνοια, θεωρώντας ότι συμβολίζει το αστέρι που οδήγησε τους μάγους από την ανατολή. Γενικά σ' όλη την περίοδο των εορτών ταυτίζονται και γίνονται "ένα" με το λατρευτικό πρόγραμμα των ημερών εκείνων.

β) ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ: Ένα άλλο πολύ τραγικό γεγονός που συμβαίνει την ημέρα της πρωτοχρονιάς, είναι ότι αναγεννημένοι πιστοί τηρούν κατά γράμμα το έθιμο της **βασιλόπιτας** με το "τυχερό" φλουρί, γνωρίζοντας ότι αυτό είναι καθαρή μαγεία, δικαιολογούμενοι ότι αυτό το κάνουν **"χωρίς να το πιστεύουν"** όπως οι άλλοι άνθρωποι που δεν έχουν γνωρίσει τον Κύριο και το κάνουν επειδή αγαπούν το τσουρέκι. Αυτό θυμίζει, όλους αυτούς, που ασχολούνται όλη την ημέρα με τα ζώδια και όταν τους πεις ότι εσύ τα απορρίπτεις, **είτε** γιατί ο Λόγος του Θεού ρητά το απαγορεύει, **είτε** γιατί όλα αυτά που παρουσιάζουν τα περιοδικά, οι εφημερίδες κλπ είναι απάτη, λέγουν *«εμείς, δεν τα πιστεύουμε αυτά, έτσι το κάνουμε»*, αλλά την ίδια στιγμή ασκούν ισχυρή πίεση επάνω σου για να μάθουν την ακριβή ημερομηνία γέννησής σου, για να δουν ποιο είναι το ζώδιό σου και μετά να αρχίσουν να "προφητεύουν" για το μέλλον σου, εάν ειπωθεί η ημερομηνία γέννησής σου.

γ) ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΕΣ ΕΟΡΤΕΣ: Εκείνο που είναι συγκλονιστικό εάν το σκεφτεί κάποιος, είναι το γεγονός που ο αναγεννημένος πιστός πολύ εύκολα ομολογεί με τα χείλη του ότι έχει απορρίψει το ιερατείο και ότι δεν δέχεται τη μεσιτεία των αγίων, αλλά επίσης πολύ εύκολα έχει δεχτεί και έχει υιοθετήσει ότι έχει καθιερώσει το ιερατείο της κατεστημένης εκκλησίας, σχετικά με τις **ονομαστικές εορτές**, με αποτέλεσμα να τηρεί απαρέγκλιτα την ονομαστική του εορτή, που είναι αφιερωμένη σε κάποιον "άγιο" (τον οποίο δεν δέχεται ως μεσίτη), με το πρόσχημα ότι γι' αυτόν είναι απλά μία κοινωνική εκδήλωση και τίποτα παραπάνω, ισχυριζόμενος ότι εάν "ανοιχτά" καταργήσει την ονομαστική του εορτή, θα θεωρηθεί αντικοινωνικός και ότι προς τους έξω δεν θα δίνει καλή μαρτυρία. Λίγοι είναι οι πιστοί που έχουν καταργήσει τελείως την ονομαστική τους εορτή, όταν αναγεννήθηκαν και όχι μόνο δεν είναι αντικοινωνικοί, αλλά **δίνουν μια πολύ όμορφη και ευλογημένη μαρτυρία προς τους έξω**, γιατί φέρονται με

σύνεση και σοφία την ημέρα της υποτιθέμενης εορτής τους. Προσωπικά, όταν αναγεννήθηκα σε ηλικία 21 ετών, έπαυσα αμέσως να τηρώ την ονομαστική μου εορτή και ποτέ - ποτέ δεν είχα προβλήματα με το γύρω περιβάλλον μου, γιατί είχα βάλει στόχο να αρέσω στον Κύριό μου και σωτήρα Ιησού και όχι στους ανθρώπους. Στις περιπτώσεις αυτές, όταν κάποιος μας δίνει ευχές, με ευγένεια τον ευχαριστούμε και ανταποδίδουμε την ευχή του "να είναι πάντα καλά". Εάν μας ρωτήσει, πως θα εορτάσουμε την ημέρα εκείνη, πάλι με ευγένεια απαντούμε για ποιο λόγο δεν τηρούμε το εορτολόγιο της κατεστημένης εκκλησίας, προσπαθώντας πάντα με αγάπη να μη θίζουμε και μη σκανδαλίσουμε τον συνομιλητή μας, ο οποίος μη έχοντας επίγνωση της Βίβλου, τηρεί τη δική του ονομαστική εορτή.

Στόχο μας σαν πιστοί, δεν είναι να πούμε στους ανθρώπους **να μην τηρούν τις εορτές τους**, γιατί αυτό θα ήταν ένα μεγάλο λάθος από μέρος μας και ίσως να δημιουργήσουμε σκάνδαλο, στόχος μας είναι να πούμε **«γιατί ΕΜΕΙΣ δεν τηρούμε τις εορτές»** και μέσα από αυτό, να μας δοθεί μια θαυμάσια ευκαιρία να ομολογήσουμε το έργο που έχει κάνει μέσα μας ο Ιησούς Χριστός επάνω στον σταυρό του Γολγοθά. Πιστεύω ότι είναι λάθος να προσπαθήσουμε να πείσουμε έναν μη αναγεννημένο να μην τηρεί τις εορτές του, εκείνο που πρέπει να του δείξουμε είναι ο δρόμος της σωτηρίας δια του αίματος του Ιησού και εφόσον αναγεννηθεί, μετά ο Κύριος θα τον οδηγήσει **«εις πάσαν την αλήθειαν»**.

δ) ΑΠΟΚΡΙΣ - ΚΑΡΝΑΒΑΛΙΑ: Το ίδιο συμβαίνει και κατά την περίοδο της Αποκριάς, όπου πιστές οικογένειες συμμετέχουν στις καρναβαλικές παγανιστικές εκδηλώσεις με διάφορους τρόπους, **είτε** επιτρέποντας τα παιδιά τους να ντυθούν "μασκαράδες", γιατί δεν μπορούν αυτά να ξεχωρίζουν από τους συμμαθητές τους, **είτε** γιατί τα παιδιά τους το απαιτούν επίμονα, **είτε** γιατί οι ίδιοι αρέσκονται στην ευχάριστη ατμόσφαιρα των εορταστικών εκδηλώσεων, που όπως υποστηρίζουν «δίνουν χαρά και δεν έχουν κάτι το κακό». Η Βίβλος μας προειδοποιεί: **«Μη ΣΥΜμορφώνεσθε με τον αιώνα τούτον, αλλά ΜΕΤΑμορφώνεσθε διά της ανακαινίσεως του νοός σας, ώστε να δοκιμάζετε τι είναι το θέλημα του Θεού, το αγαθόν και ενάρεστον και τέλειον»** (Ρωμαίους 12:2).

δ) ΠΑΣΧΑ: θεωρείται πολύ μεγάλη εορτή και θα πρέπει να εορταστεί με περισσή μεγαλοπρέπεια, γεγονός που σημαίνει ότι και ο αναγεννημένος πιστός, που δεν έχει οριοθετήσει ποια είναι η σχέση του με τον κόσμο, ταυτίζεται με τις εορταστικές εκδηλώσεις των ημερών εκείνων, όπως να βάψει κόκκινα αυγά, να φτιάξει κουλουράκια, μαγειρίτσα, κλπ., έθιμα τα οποία έχουν ειδωλολατρική προέλευση. Φυσικά, δεν είναι αμαρτία να φάει κάποιος αρνί ή μαγειρίτσα, δεν το απαγορεύει ο Θεός, αλλά είναι αμαρτία ότι ΠΡΕΠΕΙ να τα κάνει όλα αυτά, γιατί το απαιτεί το έθιμο και γιατί το σύστημα θα τον κατακρίνει.

Το πιο τραγικό για τον αναγεννημένο πιστό είναι οι ευχές που δίνονται το Πάσχα και τις οποίες έχει υιοθετήσει με το πρόσχημα ότι πολλές από αυτές είναι σύμφωνες με τον Λόγο του Θεού. Προσωπικά έχω ακούσει πιστούς ανθρώπους να εύχονται **"καλή ανάσταση"**, ενώ οι ίδιοι διακηρύττουν ότι ο Ιησούς αναστήθηκε πριν 2 χιλιάδες χρόνια περίπου. Παρεξηγημένη είναι η ευχή **"Χριστός ανέστη"**, όταν βγαίνει από χείλη αμαρτίας. Ο Θεός είναι άγιος και θέλει άγια χείλη να Τον δοξάζουν. Η συντριπτική πλειοψηφία του κόσμου, όταν λέγουν "Χριστός ανέστη" και τους ρωτήσεις, εάν αυτό που λέγουν το πιστεύουν με την καρδιά τους, η απάντηση είναι **«Ποιος τα είδε αυτά και ποιος τα πιστεύει»**. Τον ρωτάς: **«Αφού δεν το πιστεύεις, τότε γιατί το λές»**. Η απάντηση είναι πάντα στερεότυπη: **«Εάν δεν το κάνω, θα παρεξηγηθώ»**. Έτσι λένε ότι τιμούν την ανάσταση του Ιησού!!

03. Η ΠΡΟΣΩΠΙΚΗ ΣΟΥ ΘΕΣΗ ΕΥΘΥΝΗΣ

Ο ειλικρινής άνθρωπος που αγαπά τον Θεό, που θέλει να γνωρίζει την αλήθεια και να είναι μέσα στο θέλημά Του, θα πρέπει να πάρει μια υπεύθυνη θέση απέναντι σε όλα αυτά. Δεν πρόκειται, όσες προσπάθειες και να κάνει να αλλάξει τον κόσμο, γιατί ο ίδιος ο Ιησούς είπε ότι ο Διάβολος είναι **«ο πλανών την οικουμένην όλην»** (Αποκάλυψη 12:9), είναι **ο θεός και ο άρχοντας του κόσμου τούτου**, που ενεργεί επάνω στους υιούς της απείθειας (βλ. Β' Κορινθίους 4:4, Ιωάννης 12:31, 12:30, Εφεσίους Β:2, Ε:6, κλπ) και εφόσον ο Διάβολος έχει κάτω από την εξουσία του και την κυριαρχία του τον κόσμο ολόκληρο, αυτό σημαίνει ότι και όλα τα συστήματα (θρησκευτικά, κοινωνικά, πολιτικά, φιλοσοφικά, κλπ) βρίσκονται κάτω από το δικό του έλεγχο. Κατά συνέπεια, όλες οι εορταστικές εκδηλώσεις, πριν και μετά τον Χριστό

φέρουν τη δική του σφραγίδα, απλά οι ονομασίες αλλάζουν.

Τον κόσμο ο άνθρωπος δεν μπορεί να τον αλλάξει, **αλλά μπορεί να αλλάξει ο ίδιος**, να αλλάξει τον εαυτό του. Ο Θεός θέλει να αποχωριστεί απ' όλα αυτά, να γίνει "φως" μέσα σε μια γενιά σκολιά και διεστραμμένη και να λάμπει ως φωστήρας μέσα στον κόσμο (Φιλιππησίου Β:15). Η πρόσκληση που κάνει ο Κύριος Ιησούς δεν είναι "γενική", αλλά είναι "ατομική-προσωπική", γιατί Αυτός πέθανε προσωπικά **για μένα** και **για σένα**. Ο άνθρωπος που πραγματικά αρέσκεται να εκτελεί το θέλημα του Θεού και να υπακούει στον Λόγο Του οφείλει να αποχωριστεί από όλα αυτά και τότε θα πλημμυρίσει η ζωή του από τη δόξα της παρουσίας του Κυρίου Ιησού. Αυτό είναι μια εντολή του Λόγου του Θεού και ο αληθινά πιστός θα πρέπει να βγει έξω από όλα τα θρησκευτικά συστήματα, που έχουν τη σφραγίδα του "άρχοντα του κόσμου τούτου", που είναι ο "πατέρας του ψεύδους" και να μην συγκοινωνεί με τα άκαρπα και αμαρτωλά έργα του κόσμου, δεν πρέπει να παίρνει μαζί του ούτε και τα "καλά" του έργα, γιατί είναι πλέον μολυσμένα: **«Εξέλθετε εκ μέσων αυτών και αποχωρήσθε, λέγει Κύριος, και μη εγγίσητε ακάθαρτον, και εγώ θέλω σας δεχθή, και θέλω είσθαι Πατήρ σας, και σεις θέλετε είσθαι υιοί μου και θυγατέρες, λέγει Κύριος παντοκράτωρ»** (Β' Κορινθίους ζ':17-18).

Πρέπει, εφόσον ομολογούμε ότι είμαστε παιδιά του Θεού, να μην ταυτιζόμαστε και να μη συμμετέχουμε στα λατρευτικά συστήματα του κόσμου, γιατί εκούσια ή ακούσια γινόμαστε **"εχθροί του Θεού"**, αλλά επειδή ο Κύριος βλέπει την καρδιά μας που επιθυμεί να Τον ευαρεστεί και επειδή είναι αγάπη, μακροθυμεί και περιμένει την αλλαγή πορείας της καρδιάς μας. Όταν όμως γνωρίζουμε την αλήθεια και δεν την τηρούμε, τότε θερίζουμε από τους καρπούς της ανυπακοής μας. Η Βίβλος είναι πολύ αυστηρή σ' αυτό και μας προειδοποιεί να μην ερωτοτροπούμε με τον κόσμο και να είμαστε πνευματικά μοιχοί: **«Μοιχοί και μοιχαλίδες, δεν εξεύρετε ότι η φιλία του κόσμου είναι έχθρα του Θεού; όστις λοιπόν θελήση να ήναι φίλος του κόσμου, εχθρός του Θεού καθίσταται»** (Ιάκωβος Δ:4). Τα λόγια αυτά είναι συγκλονιστικά και πρέπει να αναλογιστούμε σε ποια κατηγορία θέλουμε να ανήκουμε. Θέλουμε να είμαστε **"φίλοι του κόσμου και εχθροί του Θεού"** ή να είμαστε **"φίλοι του Θεού και εχθροί του κόσμου;"**

Πιστεύω ότι ο κάθε άνθρωπος θα πρέπει να προβληματιστεί με όσα βλέπει να γίνονται κατά τη διάρκεια των εορτών, **ΤΙΣ ΟΠΟΙΕΣ ΔΕΝ ΘΕΣΠΙΣΕ Ο ΘΕΟΣ**, να πάρει σωστή θέση ενώπιον του Θεού και να σταματήσει να είναι "φίλος του κόσμου" και να γίνει "φίλος του Θεού". **Θα έχεις -αγαπητέ αναγνώστη- τη δύναμη να αλλάξεις πορεία και να απορρίψεις το ειδωλολατρικό σύστημα που επικρατεί κατά τη διάρκεια των εορτών, ή θα φοβάσαι την καταφρόνια και την απόρριψη του κόσμου;** Μην ξεχνάς ότι στη ζωή μας ερχόμαστε αντιμέτωποι με πολλές κρίσιμες αποφάσεις, που όταν κάνουμε τη σωστή ή λάθος επιλογή, αυτό μας συνοδεύει σε όλη την υπόλοιπη ζωή μας. Στα πράγματα όμως του Θεού, εάν κάνεις το λάθος, αυτό θα σε συνοδεύει **σε μια αιωνιότητα**, είτε εσύ πιστεύεις πως υπάρχει άλλη ζωή, είτε όχι, δεν πρόκειται να αλλάξει την πραγματική κατάσταση που η Βίβλος περιγράφει. Ο Λόγος του Θεού είναι ΝΑΙ και ΑΜΗΝ, η εκλογή είναι δική σου. Σε προτρέπω, όταν θα είσαι μόνος στο σπίτι σου, να γονατίσεις και με ταπεινή καρδιά να εκζητήσεις τον Ιησού να έρθει στη ζωή σου. Πες Του με απλά λόγια:

«Κύριε Ιησού, ξέρω ότι δεν ακολουθούσα το θέλημά Σου και είχα άγνοια του Λόγου Σου, του ευαγγελίου Σου. Από μικρή ηλικία είχα οδηγηθεί έξω από την αλήθειά Σου και τώρα βλέπω ότι υπάρχουν πράγματα που δεν μπορούν να γεμίσουν το κενό της καρδιάς μου.

Αν όλα αυτά που διάβασα για τις εορτές είναι η αλήθεια, θέλω Εσύ να μου αποκαλυφθείς προσωπικά, να με οδηγήσεις με το Πνεύμα Σου σε όλη την αλήθεια και να αρχίσω να γιορτάζω μαζί Σου κάθε ημέρα, γιατί με τη δική Σου παρουσία στη ζωή μου κάθε ημέρα θα είναι άγια και ευλογημένη ενώπιόν Σου.

Κάθε ημέρα για μένα θα είναι "χριστούγεννα", γιατί Εσύ γεννήθηκες για μένα, για να με λυτρώσεις από την αμαρτία και το Διάβολο.

Κάθε ημέρα για μένα θα είναι "πάσχα", γιατί Εσύ πήρες τη δική μου θέση επάνω στο σταυρό του Γολγοθά, έπρεπε εγώ να πεθάνω και να πληρώσω το τίμημα των αμαρτιών μου.

Κάθε ημέρα για μένα θα είναι "σάββατο"(=ανάπαυση), γιατί το Πνεύμα Σου θα αναπαύεται μέσα μου και θα με οδηγεί σε όλη την αλήθεια, ώστε να μην εκκλίνω από το θέλημά Σου..

Σε ευχαριστώ Κύριε Ιησού, γιατί πιστεύω ότι Εσύ θα κάνεις πολύ περισσότερα απ' ότι ζήτησα, ξέρω ότι Εσύ είσαι ΦΩΣ και εγώ θα περπατώ μέσα στο ΦΩΣ Σου.....»

ΟΙ ΕΟΡΤΕΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ ΣΧΕΔΙΑΓΡΑΜΜΑΤΑ ΠΙΝΑΚΕΣ

Τα ΣΧΕΔΙΑΓΡΑΜΜΑΤΑ και οι ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ
είναι από το βιβλίο των εκδόσεών μας
«ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΣΤΟΡΙΑ»

«ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ» - Αθήνα 2019

ΣΧΕΔΙΑΓΡΑΜΜΑ Νο 1

ΟΙ ΕΟΡΤΕΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

(1) ΕΒΡΑΪΚΟ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟ - 7 εορτές (Λευιτικό ΚΓ' /23)

1 ^{ος}	2 ^{ος}	3 ^{ος}	4 ^{ος}	5 ^{ος}	6 ^{ος}	7 ^{ος}
ΝΙΣΑΝ ή Αβίδ (3 εορτές)		ΣΙΒΑΝ (1 εορτή)				ΤΙΣΡΙ ή Εθανείμ (3 εορτές)
1. Πάσχα (14 ^η) 2. Αζύμων (15-21) 3. Δράγματος (17 ^η)		4. Πεντη- κοστής (50 ημέρες μετά την 3 ^η εορτή)				5. Σαλπίγγων (1 ^η) 6. Εξιλέωσης (10 ^η) 7. Σκηνοπηγίας (15-21)

(2) ΕΒΡΑΪΚΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ - 13 μήνες

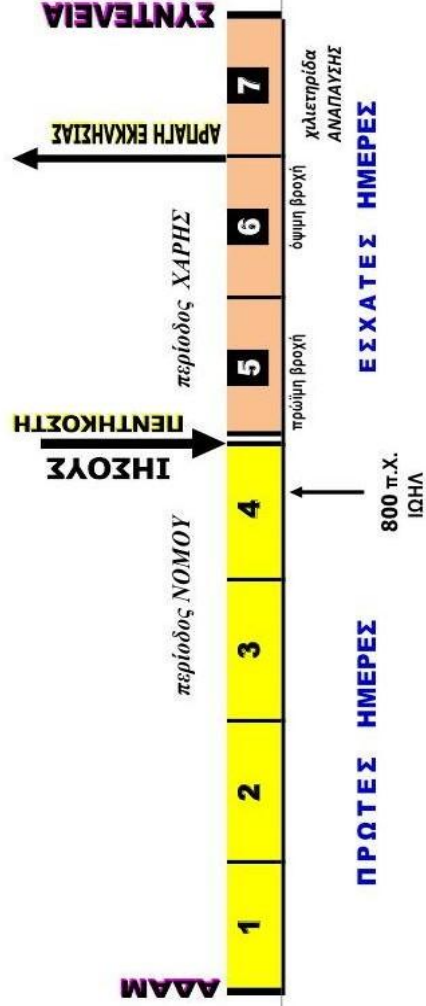
1 ^{ος}	2 ^{ος}	3 ^{ος}	4 ^{ος}	5 ^{ος}	6 ^{ος}	7 ^{ος}	8 ^{ος}	9 ^{ος}	10 ^{ος}	11 ^{ος}	12 ^{ος}	13 ^{ος}
ΝΙΣΑΝ	ΖΙΘ	ΣΙΒΑΝ	ΘΑΜΜΟΥΖ	ΑΒ ή ΟΒ	ΕΛΟΥΔ	ΤΙΣΡΙ	ΒΟΥΛ	ΧΙΣΛΕΥ	ΤΕΒΕΘ	ΣΑΒΑΝ	ΑΔΑΡ	ΒΕΝ αδάρ

(3) 1^{ος} μήνας ΝΙΣΑΝ - ΠΑΣΧΑ (Έξοδος ΙΒ/12)

10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22-30
15-21 εορτή των ΑΖΥΜΩΝ												
Ο Ιησούς ΕΙΣΕΡΧΕΤΑΙ στην Ιερουσαλήμ				ΠΑΣΧΑ (σύλληψη Ιησού)			Ανάσταση Ιησού -εορτή ΔΡΑΓΜΑΤΟΣ-					

επιμέλεια - σχεδίαση:
ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΤΖΕΛΕΠΗΣ

ΕΣΧΑΤΕΣ ΗΜΕΡΕΣ και ΕΒΡΑΪΚΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ (τυπολογία)

77

ΣΧΕΔΙΑΓΡΑΜΜΑ Νο 2

ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ ΙΩΗΛ για ΕΣΧΑΤΕΣ ΗΜΕΡΕΣ

«...Διότι έδωκεν (ο Θεός) εις εσάς την ΠΡΩΪΜΟΝ βροχίν ενκαί-ρωσ, και θέλει βρέξει εις εσάς βροχίν πρώϊμον και ΟΨΪΜΟΝ, ως πρώ-τερον» (Ιωήλ, κεφ. Β/2, εδ.23).

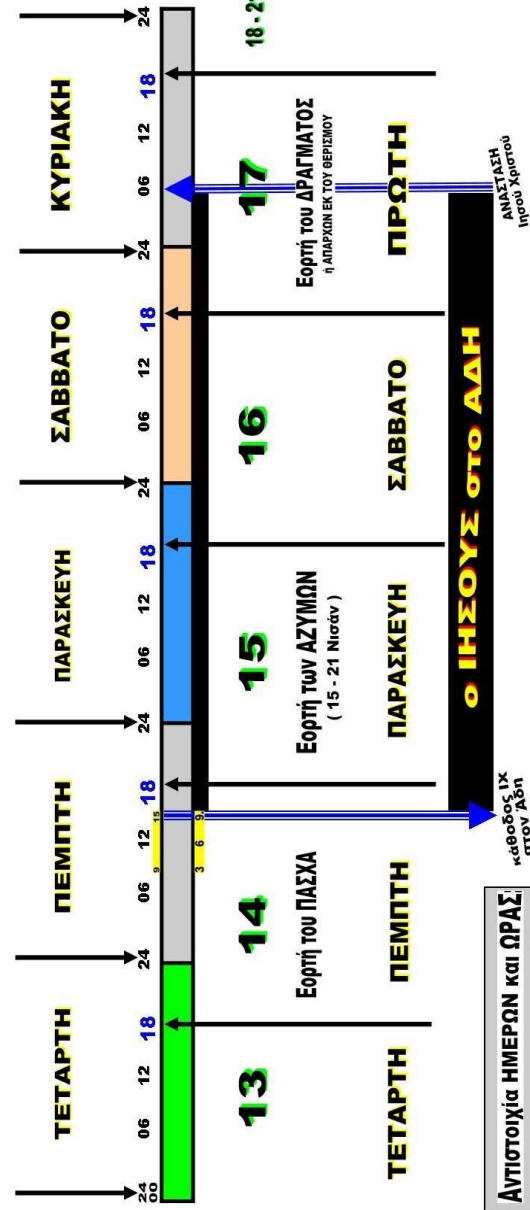
«...Και μετά ταύτα ΘΕΛΩ ΕΚΧΕΙΙ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΜΟΥ επί πΐσαν σάρκαν, και θέλωσι προφητεύσει οι υιοί σας και αι θυγατέρες σας, οι πρεσβυτέροι σας θέλουσιν ενυπνιασθή ενύπνια, οι νεανίσκοι σας θέλουσιν ιδεί οράσεις...» (Ιωήλ, κεφ.Β/2, εδ.28).

ΕΚΠΛΗΡΩΣΗ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑΣ - ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ

«...Διότι ούτοι δεν είναι μεθυσμένοι, καθώς σεις νομίζετε, διότι είναι τρίτη ώρα της ημέρας, αλλά πρώτο είναι το ρηθέν διά του προφήτου Ιωήλ»

«...Και εν ταύς ΕΣΧΑΤΑΙΣ ΗΜΕΡΑΙΣ, λέγει ο Θεός, ΘΕΛΩ ΕΚΧΕΙΙ ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΜΟΥ επί πΐσαν σάρκαν, και θέλωσι προφητεύσει οι υιοί σας και αι θυγατέρες σας, και οι νεανίσκοι σας θέλουσιν ιδεί οράσεις, και οι πρεσβυτέροι σας θέλουσιν ενυπνιασθή ενύπνια ...» (Πράξεις Αποστόλων, κεφ.Β/2, εδ.15-17)

ΟΙ ΗΜΕΡΕΣ ΠΟΥ Ο ΙΗΣΟΥΣ ΞΕΜΕΙΝΕ ΣΤΟΝ ΑΔΗ

Αντιστοιχία ΗΜΕΡΩΝ και ΩΡΑΣ

- Σημερινής εβδομάδας (ένση ημέρας: Ωρα 2400 μεσάνυχτα)
- Εβραϊκής εβδομάδας (ένση ημέρας: Ωρα 18 μμ)

ο Ιησούς ξέμεινε στο σταυρό 6 ώρες:
Από 03 - 09 (Εβραϊκή ώρα)
Από 09 - 15 (σημερινή ώρα)
ημέρα Πέμπτη - 14 του μήνα Νισάν

ΑΝΑΣΤΑΣΗ
Ιησού Χριστού

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΣΤΟΝ ΑΔΗ
ΕΒΡΑΪΚΟΣ
ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΣ: ΑΝΑΚΕΙΜΑΝΣ ΤΥΠΟΤΗΣ

78

ΣΧΕΔΙΑΓΡΑΜΜΑ Νο 3

ΟΙ 7 ΛΟΓΟΙ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΕΠΑΝΩ ΣΤΟ ΣΤΑΥΡΟ

1ος λόγος - ΛΟΥΚΑΣ ΚΖ/23:34

"Πάτερ, συγχώρησον αυτούς, όλοι δεν ξέρουν τι πράττουν!"

2ος λόγος - ΛΟΥΚΑΣ ΚΖ/23:43

Ο Ιησούς είπε προς αυτούς (σταν όλοι από τους 2 κακούργους): "Μήπως του λόγου, σήμερον θέλεις εσθλα μετ' εμού εν παραδείσῳ;"

3ος λόγος - ΙΩΑΝΝΗΣ ΙΘ/19:26-27

Ο Ιησούς είπε στην μητέρα Αυτού: "Γυνα, όλοι ο υίός σου" Έπειτα λέγει προς τον μαθητήν: "Όσοι η μητήρ σου"

4ος λόγος - ΜΑΤΘΑΙΟΣ ΚΖ/27:46

"Θεέ μου, Θεέ μου, δια τι με εγκατέλειπες;"

5ος λόγος - ΙΩΑΝΝΗΣ ΙΘ/19:28

"Διψώ . . ."

6ος λόγος - ΙΩΑΝΝΗΣ ΙΘ/19:30

"Τετέλεισται . . ."

7ος λόγος - ΛΟΥΚΑΣ ΚΖ/23:46

"Πάτερ, εις χείρας Σου, παραδίδω το πνεύμα Μου"

ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΜΕΤΑ ΤΗ ΣΤΑΥΡΩΣΗ

"Το ΚΑΤΑΠΕΤΑΣΜΑ του ναού εσχάρθη εις δύο από ανέμενον έως κατω, και η ΓΗ εσεισθή και αι ΠΕΤΡΑΙ εσχάρθησαν" (Ματθαίος ΚΖ/27:51)

"Τα ΜΗΜΕΛΙΑ ανοιχθήσαν και ΠΟΛΛΑ ΣΩΜΑΤΑ των κεκοιμημένων αγίων ανέστησαν...." (Ματθαίος ΚΖ/27:52)

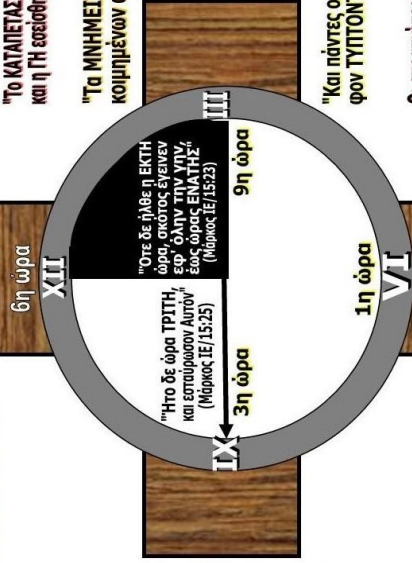
"Ο ΕΚΑΤΟΝΤΑΡΧΟΣ και οι μετ' αυτού φυλακτόντες τον Ιησούν, ιδόντες τον σεισμό και τα γενόμενα, εφρίθησαν σφόδρα λέγοντες, Αληθώς Θεού υίός ήτο ούτος" (Ματθαίος ΚΖ/27:54)

"Και πάντες οι ΟΧΛΟΙ...βαλέποντες τα γενόμενα, υπέστρεφον ΤΥΠΤΟΝΤΕΣ τα στήθη αυτών...." (Λουκάς ΚΖ/23:48)

Οι στρατιώτες "ΣΥΝΕΘΛΙΣΑΝ τα σκέλη των κακούργων" και "ΕΚΕΝΤΗΣΑΝ την πλευράν του Ιησού" (βλ. Ιωάννης ΙΘ/19:31-34)

"ΕΘΣΑΝ" το σώμα του Ιησού σε τάφο (βλ. Ιωάννης ΙΘ/19:38-42)

"Οι δε υπήγον και ΗΣΦΑΛΙΣΑΝ τον τάφο, σφραγίσαντες τον λίθον και ΕΠΙΣΤΗΣΑΝΤΕΣ φύλακες" (Ματθαίος ΚΖ/27:66)

9η ώρα
"Ότε δε ήλθε η ΕΚΤΗ ώρα, σκοτος έγινε εν όλη γη επί τρεις ώρας. Η ήλιος σκότισεν έως όρας ΕΚΛΙΠΗΣ (Μάρκος ΙΘ/15:25)

10η ώρα
"Ότε δε ήλθε η ΕΚΤΗ ώρα, σκοτος έγινε εν όλη γη επί τρεις ώρας. Η ήλιος σκότισεν έως όρας ΕΚΛΙΠΗΣ (Μάρκος ΙΘ/15:25)

11η ώρα
"Ότε δε ήλθε η ΕΚΤΗ ώρα, σκοτος έγινε εν όλη γη επί τρεις ώρας. Η ήλιος σκότισεν έως όρας ΕΚΛΙΠΗΣ (Μάρκος ΙΘ/15:25)

12η ώρα
"Ότε δε ήλθε η ΕΚΤΗ ώρα, σκοτος έγινε εν όλη γη επί τρεις ώρας. Η ήλιος σκότισεν έως όρας ΕΚΛΙΠΗΣ (Μάρκος ΙΘ/15:25)

1η ώρα
"Ότε δε ήλθε η ΕΚΤΗ ώρα, σκοτος έγινε εν όλη γη επί τρεις ώρας. Η ήλιος σκότισεν έως όρας ΕΚΛΙΠΗΣ (Μάρκος ΙΘ/15:25)

2η ώρα
"Ότε δε ήλθε η ΕΚΤΗ ώρα, σκοτος έγινε εν όλη γη επί τρεις ώρας. Η ήλιος σκότισεν έως όρας ΕΚΛΙΠΗΣ (Μάρκος ΙΘ/15:25)

3η ώρα
"Ότε δε ήλθε η ΕΚΤΗ ώρα, σκοτος έγινε εν όλη γη επί τρεις ώρας. Η ήλιος σκότισεν έως όρας ΕΚΛΙΠΗΣ (Μάρκος ΙΘ/15:25)

4η ώρα
"Ότε δε ήλθε η ΕΚΤΗ ώρα, σκοτος έγινε εν όλη γη επί τρεις ώρας. Η ήλιος σκότισεν έως όρας ΕΚΛΙΠΗΣ (Μάρκος ΙΘ/15:25)

5η ώρα
"Ότε δε ήλθε η ΕΚΤΗ ώρα, σκοτος έγινε εν όλη γη επί τρεις ώρας. Η ήλιος σκότισεν έως όρας ΕΚΛΙΠΗΣ (Μάρκος ΙΘ/15:25)

6η ώρα
"Ότε δε ήλθε η ΕΚΤΗ ώρα, σκοτος έγινε εν όλη γη επί τρεις ώρας. Η ήλιος σκότισεν έως όρας ΕΚΛΙΠΗΣ (Μάρκος ΙΘ/15:25)

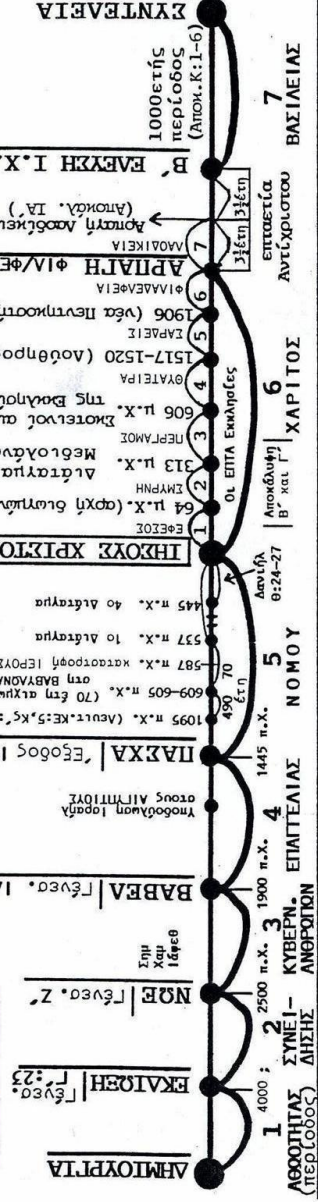
7η ώρα
"Ότε δε ήλθε η ΕΚΤΗ ώρα, σκοτος έγινε εν όλη γη επί τρεις ώρας. Η ήλιος σκότισεν έως όρας ΕΚΛΙΠΗΣ (Μάρκος ΙΘ/15:25)

ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ - FILADELFOS
Επιμέλεια - παρουσίαση:
Αλεξιάδης Τζελέπης 04/2013

ΣΧΕΔΙΑΓΡΑΜΜΑ Νο 4

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΗΝ ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ

(Α) ΣΥΝΟΠΤΙΚΟ ΣΧΕΔΙΑΓΡΑΜΜΑ

(Β) ΑΝΑΛΥΤΙΚΟ ΣΧΕΔΙΑΓΡΑΜΜΑ

οικονομίες **ΝΟΜΟΥ - ΧΑΡΙΤΟΣ - ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ** **πρόοδοι**

ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ

ΠΑΣΧΑ - ΕΣΘΟΣ
1.645 π.Χ.
70 ημερες του Δανιήλ
(807 - 837 π.Χ.)

ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ
445 π.Χ. - 4^ο πρόσταγμα
32 μ.Χ.
3,5 ε.π.π

ΘΑΥΡΟΣ ΙΗΣΟΥΣ
ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ

ΕΚΚΛΗΣΙΕΣ
της Αποκάλυψης
7
ΕΘΕΟΣ (32 - 33 μ.Χ.)
ΣΥΝΗΡΤΗ (64 μ.Χ. - διωγμοί)
ΠΕΡΓΑΜΟΣ (313 μ.Χ.)
ΘΥΑΤΕΙΡΑ (8ος αιώνες)
ΣΑΡΔΕΙΣ (1520 μ.Χ.)
ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑ (1906 μ.Χ.)
ΛΑΟΔΙΚΕΙΑ (?)

ΑΡΧΗ ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑΣ
42 μήνες
3,5 ε.π.π
1260 ημ.
3,5 ε.π.π

Μεγάλη ΘΑΨΗ
ΧΙΛΙΕΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑ
ΑΡΧΗ ΛΑΟΔΙΚΕΙΑΣ
Μεγάλη ΘΑΨΗ
3,5 ε.π.π

ΧΙΛΙΕΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑ
Χιλιετήρια ανάστασης
πνευματική ημερα θρησκείας

ΣΥΝΤΕΛΕΙΑ ΚΟΣΜΟΥ

1-4 **περίοδος ΝΟΜΟΥ** **5**
69 εβδομάδες του Δανιήλ

5-7 **περίοδος ΧΑΡΙΤΟΣ** **6**
70^η εβδομάδα του Δανιήλ

7 **περίοδος ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ**
7

2 ΜΑΡΤΥΡΕΣ = 2 ΛΥΧΝΙΕΣ = 2 ΕΛΑΙΕΣ
ΛΥΧΝΙΑ = ΕΚΚΛΗΣΙΑ **ΕΛΑΙΑ = ΚΑΛΗ ΕΜΙΑ (σφαγή) & ΑΓΡΙΕΜΙΑ (εκκλησία)**

"Εξενόμην εν πνεύματι εν τη Κυριακή ημέρα..." (Αποκλ. Α:10)

"ΚΥΡΙΑΚΗ ΗΜΕΡΑ" = από την ΑΡΠΑΓΗ μέχρι τη ΣΥΝΤΕΛΕΙΑ

Copyright 2012, 2018
"ΑΛΚΥΩΝΙΔΗΣ ΤΣΕΛΕΠΗΣ"
"ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΙΣ - ΦΙΛΙΔΕΙΟΣ"

ΜΗΝΗΜΑΤΑ - ΜΑΘΗΜΑΤΑ «ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ»		ΒΙΒΛΙΚΕΣ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΕΣ		FACEBOOK: Groups/filadelfos E-MAIL: filadelfos02@hotmail.com							
14^η ΝΙΖΑΝ (Μάρτιος - Απριλιος)	<ol style="list-style-type: none"> 1. Συνήθη Θεού και Αβραάμ. 2. ΠΑΣΧΑ του Λαού Ισραήλ στην Αίγυπτο (1^η εορτή). 3. Οι ιερείς την 10^η Νισάν διέσχισαν τον Ιορδάνη και την 14^η νότισσαν το Πάσχα. 4. Το Δευτερονόμιο βρέθηκε την ημέρα του Πάσχα (14 Νισάν) 5. Αφίεση του 2^{ου} Ναού 6. Ο δειπνος του Ιησού με τους μαθητές Του (πριν τη σύλληψη) 	15 - 21 ΝΙΖΑΝ	<ol style="list-style-type: none"> 1. 15^η Νισάν: Η ΕΞΟΔΟΣ ΤΩΝ ΙΣΡΑΗΛΙΤΩΝ. 2. Η εορτή των «ΑΖΥΜΩΝ» (2^η εορτή) 3. 15^η Νισάν: Η ΣΤΑΥΡΩΣΗ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ 4. 15^η Νισάν 72 Μ.Χ.: Η τελική αντίσταση των Ιουδαίων ενάντια στους Ρωμαίους (βλ. Ιωσήφους «Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΩΝ ΕΒΡΑΙΩΝ».) 	17^η ΝΙΖΑΝ	<ol style="list-style-type: none"> 1. Η κριτική του Νιέ στέκεται στο όρος Αραράτ την 17^η του 7^{ου} μήνα (Γένεσις Η:4) 2. Η εορτή των Ισραηλιτών από την Ερυθρά Θάλασσα (απέναντι) 3. Η εορτή του «ΔΡΑΓΜΑΤΟΣ» (3^η εορτή) 4. Η ανάσταση του Ιησού (1^η και 8^η ημέρα) 	6^η ΣΙΒΑΝ (Ιούνιος)	<ol style="list-style-type: none"> 1. Έτος 1490 π.Χ. Αδόλφος ο ΝΟΜΟΣ στο όρος ΣΙΝΑ 2. Η εορτή του «ΘΕΡΙΣΜΟΥ» ή της «ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ» (4^η εορτή) 3. Έτος 32 μ.Χ. Αδόλφος η ΧΑΡΗ στο Ανιέσιο της Πεντηκοστής 	9^η ΑΒ ή 0Β (Αύγουστος)	<ol style="list-style-type: none"> 1. Θρήνος για τη γενιά που δεν θα εισέλθει στην γη Χανάαν (βλ. Αριθμοί ΙΓ, ΙΔ) 2. Έτος 587 π.Χ. Καταστροφή 1^{ου} Ναού 3. Έτος 70 μ.Χ. Καταστροφή 2^{ου} Ναού 4. Έτος 71 μ.Χ. Κατάστροφή των αγρών από τους Ρωμαίους (με ολάτι) 5. Έτος 135 μ.Χ. 1,5 εκατ. Εβραίοι θανάτωσαν επί αυτοκράτορα Ανδριανού (Επιανάσταση ΜΠΑΡΚΟΤΑ) 6. Έτος 1290 μ.Χ. Εκδίωξη από ΑΓΓΛΙΑ 7. Έτος 1492 μ.Χ. Εκδίωξη από ΙΣΠΑΝΙΑ 8. Έτος 1914 μ.Χ. Εκδίωξη από ΡΩΣΙΑ 	70 ΕΒΔΟΜΑΔΕΣ	<p>ΔΑΝΙΗΛ Κεφαλ.Θ/9: 24-27</p> <p>Από 1^η Νισάν 446 π.Χ.</p> <p>Μέχρι 10^η Νισάν 32 μ.Χ. = 476 έτη</p> <p>69 εβδομ. X 7 έτη = 483 έτη X 360 ημ = 173.880 ημέρες = 365 1/4 = 476 έτη</p>
1^η ΤΙΣΡΙ	<ol style="list-style-type: none"> 1. Ιωήλ Β:1-2. Η εορτή των «ΣΑΛΠΙΓΓΩΝ» (5^η εορτή) 2. Αρχαγή της Εκκλησίας (μυθολογικό γεγονός) 	10^η ΤΙΣΡΙ	<ol style="list-style-type: none"> 1. Κάθε ΧΡΟΝΟ η 10^η Τισρί ήταν ΗΜΕΡΑ ΑΦΕΣΗΣ (6^η εορτή) (βλ. Λευιτ. Ις' και ΚΓ' :26-32) 2. Κάθε 50 ΧΡΟΝΙΑ ήταν Ιωβηλαίων έτος (βλ. Λευιτικό ΚΕ':8-19) 3. 1973 μ.Χ. «Πόλεμος του ΓΙΟΜ ΚΙΠΟΥΡ» 4. Στον ΟΥΡΑΝΟ: Στο Βήμα του Ιησού (βλ. Β' Κορινθίους Ε:10 Ρωμαίους ΙΔ:10) <p>Στη ΓΗ: Ο Ιησούς στο όρος Ελαιών (βλ. Ματθαίος ΙΒ:10-14, ΙΓ:1-2, ΙΔ:1-4)</p>	15 - 21 ΤΙΣΡΙ	<ol style="list-style-type: none"> 7^η Εορτή της Σκηνοπηγίας: ΕΟΡΤΑΖΩΤΑΝ ΜΕΤΑ τη συγκομιδή του σίτου (=ΑΡΠΑΓΗ) και ΜΕΤΑ το πάτημα του οίνου (=ΚΡΙΣΗ) <p>7 Ο ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ 7^η ημέρα: Ανάσταση του Θεού 7 φορές ο Νεβιάν στον Ιορδάνη 7 αγελάδες (λογές-παγίδες) 7 φορές γύρω από την Ιερουσόλυμη 7 ΕΟΡΤΕΣ θέσπισσε ο Θεός 7 ημέρες της Εβραϊκής εβδομάδας 7 φορές ήταν η Λυχνία... 7 ΑΣΤΕΡΕΣ φωταί ο Ιησούς (Αποκλ.) 7 ΕΚΚΛΗΣΙΕΣ-ΛΥΧΝΙΕΣ (Αποκλ.) 7 ΣΦΑΚΙΛΙΕΣ-ΣΑΛΠΙΓΓΕΣ-ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΙ 7 «πνεύματά» του Θεού</p>	8^η ΗΜΕΡΑ	<ol style="list-style-type: none"> 1. Βλέπε παραπάνω τις 4 περιπτώσεις 17^{ης} Νισάν. Πεντηκοστή (8^η ημέρα) Ιωβηλαίων (8^{ος} έτος) 8^η ημέρα Σκηνοπηγίας <ul style="list-style-type: none"> • Ανάσταση Θεού • Ο Σατανάς στο πυρ • Νέος Ουρανός-Γη • 8 άτομα ΣΩΘΗΚΑΝ στην Κιβωτό (Νώε) <p>3 ΑΡΙΘΜΟΣ ΘΑΨΗΣ 3 παίδες στην κόμη 3 εβραίοι ο Ι.Χ. στον τάφο Αντιχρίστου (666) 3 ανάθερα πνεύματα βγήκαν από το στόμα του Δακρύνα 3 1/2 Χρόνια Θάψης</p>	15^η ΜΑΪΟΥ	<p>15-05-1936 - Κατάληψη Αιθιοπίας από τους Ιταλούς</p> <p>15-05-1941 - Απελευθέρωση της Αιθιοπίας από τους Ιταλούς.</p> <p>15-05-1948 - Ίδρυση του Κράτους Ισραήλ.</p> <p>430 ημέρες/έτη Ιεζεκιήλ Δ:4-6 430 - 70 (τη αιχμαλωσία) = 360 έτη X 7 (Λευιτ. Κς) = 2520 έτη X 360 ημέρες = 907.200 ημέρες = 365 1/4 = 2.483,8 έτη</p> <p>Από 1^η Νισάν 536 π.Χ. Μέχρι 15. 05. 1948 μ.Χ. = 2.484 έτη</p>	70 ΕΒΔΟΜΑΔΕΣ	<p>ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ-ΣΥΓΓΡΑΣΗ: ΑΛΚΥΩΝΙΔΗΣ ΤΣΕΛΕΠΗΣ Τηλ. 694 - 4921318</p>

Βιβλιοθήκη "ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ"

Συγγραφέας: Αλκιβιάδης Τζελέπης

01. ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ (συγκλονιστικές μαρτυρίες)
02. ΤΙ ΔΙΔΑΣΚΕΙ Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ (31 Βιβλικά θέματα - 5η έκδοση 2022)
03. ΠΟΛΕΜΙΚΕΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΕΣΧΑΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ εσχατολογικό (7η έκδοση 2021)
04. ΟΙ 3 ΚΑΘΟΛΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΗ (συνοπτική ανάλυση)
05. ΤΟ ΞΕΣΚΕΠΑΣΜΑ ΤΩΝ ΣΚΟΤΕΙΝΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ (Αντίχριστος και Μασονία)
06. Η ΑΠΟΣΤΑΤΗΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ (χάνεται ή όχι η σωτηρία του πιστού;)
07. Η ΠΡΩΤΗ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ ΤΗΣ ΒΙΒΛΟΥ (Γένεση Α:26-27)
08. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΤΑ ΣΑΡΚΑ ΑΔΕΛΦΙΑ ΤΟΥ (Βιβλική μελέτη)
09. ΚΑΘΑΡΑ ΚΑΙ ΑΚΑΘΑΡΤΑ ΖΩΑ (ΒΙΒΛΟΣ και ΥΓΙΕΙΝΗ ΔΙΑΤΡΟΦΗ)
10. ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΣΤΟ ΝΕΡΟ ΣΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΙΗΣΟΥ
11. ΠΩΣ ΓΝΩΡΙΣΑ ΠΡΟΣΩΠΙΚΑ ΤΟΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟ (ομολογία Αλκιβιάδη Τζελέπη)
12. ΤΟ ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ (Βιβλική μελέτη)
13. Ο ΙΣΧΥΡΟΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΗΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΕΣΧΑΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ
14. ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΙ ΝΙΚΗ (προφητικά μηνύματα)
15. ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΜΗΝΥΜΑΤΑ (σχολιάζοντας την επικαιρότητα)
16. ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ (με σκίτσα)
17. ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΑΠΟ ΔΑΙΜΟΝΙΚΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ (Ξεσκεπάζοντας τον Εχθρό)
18. ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΑΠΟ ΣΧΙΣΟΦΡΕΝΕΙΑ (το 3ο μέρος του βιβλίου 17)
19. ΤΟ ΣΚΙΣΙΜΟ ΤΟΥ ΚΑΤΑΠΕΤΑΣΜΑΤΟΣ και Η ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΗΣ ΙΕΡΟΣΥΝΗΣ
20. Η ΘΕΟΠΝΕΥΣΤΙΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ (ιστορικές - αρχαιολογικές αποδείξεις)
21. Η ΑΙΡΕΣΗ ΤΩΝ ΝΑΖΩΡΑΙΩΝ (η εκκλησία των Εσχάτων Καιρών)
22. Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΗΜΕΡΑ - Η ημέρα του Κυρίου (έκδοση βελτιωμένη)
23. ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΙΗΣΟΥΣ - Η Θεότητά του Ιησού Χριστού
24. ΔΙΑΘΗΚΗ ΣΦΡΑΓΙΣΜΕΝΗ ΜΕ ΑΙΜΑ (ο Θεός της Διαθήκης)
25. «Ψάλτε ΑΣΜΑ ΝΕΟΝ» (υμνολόγιο - 240 ύμνοι)
26. «ΜΕΛΩΔΙΕΣ ΤΩΝ ΠΙΣΤΩΝ» (υμνολόγιο - 1390 ύμνοι - έκδοση 2023)
27. Η ΟΡΑΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ (προφητικό)
28. ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΗ ΓΗ, ΔΟΞΑ ΣΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ (προφητικό)
29. ΟΤΑΝ Η ΓΗ ΚΟΙΛΟΠΟΝΕΙ (εσχατολογική - προφητική μελέτη)
30. ΦΩΣ ΑΠΟ ΤΗ ΒΙΒΛΟ (μικρό εγχειρίδιο θεολογίας - 16 θέματα)
31. ΥΜΝΟΙ ΓΕΝΝΗΣΗΣ ΙΗΣΟΥ - Τραγούδια και Ύμνοι (υμνολόγιο - 100 ύμνοι)
32. ΦΩΣ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ (αληθινές ιστορίες)
33. ΑΝΑΖΗΤΩΝΤΑΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ (δημοσιεύσεις στο facebook)
34. ΔΟΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΟΜΟΛΟΓΙΕΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ (δογματικές διαφορές και ενότητα)
35. ΣΥΝΟΠΤΙΚΟΣ ΟΔΗΓΟΣ 50 ΒΙΒΛΙΚΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ (συνοπτική παρουσίαση)
36. Ο ΚΗΡΥΚΑΣ ΤΗΣ ΠΙΣΤΗΣ: ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΑΠΠΑΣ
37. ΤΟ ΣΥΜΒΟΛΟ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ και Η ΑΝΩΤΕΡΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΒΙΒΛΟΥ
- 37Α. ΤΡΙΑΔΙΚΕΣ ΘΕΟΤΗΤΕΣ από την ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ μέχρι ΣΗΜΕΡΑ /ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟ
38. ΘΕΣΕΙΣ και ΑΝΤΙΘΕΣΕΙΣ ΤΡΙΑΔΙΚΗΣ και ΜΟΝΟΘΕΪΣΤΙΚΗΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ
39. ΖΩΟΦΙΛΙΑ και ΖΩΟΛΑΤΡΕΙΑ - Φιλόζωος ή Φιλάνθρωπος;
40. ΟΙ 7 ΕΟΡΤΕΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ - προφητική & ερμηνευτική μελέτη
41. Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΛΥΠΤΕΤΑΙ ΟΤΑΝ ΠΡΟΣΕΥΧΕΤΑΙ;
42. ΠΑΝΤΑ ΤΑΥΤΑ ΕΙΝΑΙ ΑΡΧΗ ΩΔΙΝΩΝ (μηνύματα - προφητείες - οράσεις)
43. Η ΘΕΣΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΩΜΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ
44. ΣΥΝΕΤΑΙΡΟΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ - Δέκατα και προσφορές (1η έκδοση 2022)
45. ΑΟΡΑΤΟΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ - Επιθανάτιες εμπειρίες (Γ. Γαρθέλης - 2η έκδοση)

Όλα τα βιβλία των εκδόσεων "ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ"
έχουν αναρτηθεί σε αρχεία pdf
στις παρακάτω 2 ηλεκτρονικές διευθύνσεις:

- 1) **SITE:** www.AlkiviadisFiladelfos.com
- 2) **FACEBOOK:** "βιβλιοθήκη ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ"